

Tiểu
Khê

Cưỡng Đoạt Vợ Yêu
Tình Yêu Hơn Cả Hận Thù

CƯỜNG ĐOẠT VỢ YÊU: TÌNH YÊU HƠN CẢ HẬN THÙ

Tiểu Khê

Ngôn Tình, Sắc

Lần đầu tiên khi gặp nhau, anh đã một mực để ý đến cô, ép cô phải thuộc về anh. Nhưng khi cô bắt đầu có tình cảm với anh thì lại phát hiện ra anh có liên quan đến cái chết của chị mình.

Cô sẽ lựa chọn trả thù hay ở bên anh?

Mời các bạn theo dõi và đón đọc nhé.

Mục lục

- Chương 1: Lần đầu gặp mặt
- Chương 2: Lần đầu của em (18+)
- Chương 3: Uy Hiếp
- Chương 4: Chuyện xấu hổ
- Chương 5: Nhớ lại một người con gái
- Chương 6: Nhớ lại quá khứ
- Chương 7: Điều tra thân thế (H nhẹ)
- Chương 8: Cô ấy rất giống một người
- Chương 9: Quá khứ đau thương
- Chương 10: Đau thương
- Chương 11: Động thủ
- Chương 12: Cự tuyệt (18+)
- Chương 13: Cầm thú (21+)
- Chương 14: Tiểu Ngọc
- Chương 15: Em chơi dương cầm rất đẹp
- Chương 16: Cho tôi ôm em một chút
- Chương 17: Gặp lại đại chủng
- Chương 18: Biết chân tướng
- Chương 19: Tôi hận anh
- Chương 20: Được làm cha
- Chương 21: Gây sự nhà Lão Hồ
- Chương 22: "Đã phá thai thành công"
- Chương 23: 5 năm sau
- Chương 24: Lại bị bắt ép
- Chương 25: Kích tình (18+)
- Chương 26: Không muốn tiếp tục có thai
- Chương 27: Đến Thăm "Nhà" Tiểu Ngọc
- Chương 28: Ghen
- Chương 29: Gặp lại gả chủ nhà
- Chương 30: Bị bắt cóc
- Chương 31: Máy ghi âm

Chương 32: Sự thật về Từ Chí Dũng

Chương 33: Giấc mơ về Hạ Nhiên

Chương 34: Kể về Từ Chí Vũ

Chương 35: Đại kết cục

Chương 36: Ngoại truyện 1 : Cầu Hôn- Đăng Ký Kết Hôn- Hôn Lễ

Chương 37: Ngoại truyện 2 : Động phòng hoa chúc

Chương 38: Món quà sinh nhật lần thứ 37 của Từ Chí Phi

Chương 1: Lần đầu gặp mặt

Tại Ma Cao, một hộp đêm nổi tiếng mang tên Casino, nơi này tụ họp những dân chơi nổi tiếng của các giới bang phái và là nơi giải trí cho các thương nhân tiêu tiền mỗi khi công việc căng thẳng.

Một cô gái dáng người mảnh mai, trên tay cầm một cái mâm nhỏ chứa đựng một chai rượu và hai ly thủy tinh, tiến về phía hai người đàn ông đang ngồi chơi tài xỉu.

Hai người đàn ông đó là Từ Chí Phi và Từ Chí Vũ. Trong giới xã hội đen này không ai là chưa nghe qua hai cái tên này. Họ oanh liệt, phong độ, sau lưng hẳn là một người cha già là Từ Chí Dũng, một ông trùm buôn bán vũ khí, đến cả cảnh sát còn phải nể mặt ông.

"Anh hai, đêm nay bọn mình ăn cũng không ít đó" Từ Chí Vũ cười cười hất vai vào vai Từ Chí Phi.

Từ Chí Phi nhẹ gật đầu.

"xin lỗi, rượu của hai ngài đây ạ"

Từ Chí Phi nhẹ nhàng cầm ly thủy tinh đưa tới cho em trai mình, lúc hẳn quay đầu, cùng lúc đó Hạ Mạch nhìn phía hẳn, khi bốn mắt họ nhìn vào nhau, cô thấy có một luồng khí lạnh phả vào người mình, nên vội tránh ánh mắt đó.

Còn hẳn vẫn cứ luôn nhìn cô như vậy, cô cảm thấy thật không đúng liền cất lời. "xin lỗi nếu không cần gì tôi xin đi trước".

Thấy anh mình vẫn cứ nhìn bóng lưng cô gái đó đi, thấy lạ anh hỏi " Này, có hứng thú sao"

Hắn cười nhẹ một cái " Đúng là anh mà có hứng thú rồi"

" Chơi đi nhé, anh đi kiếm thú vị cho mình"

" Được, chơi vui vào" Từ Chí Vũ vỗ vai hắn mấy cái

Từ Chí Phi đi thẳng vào nơi quầy pha chế rượu, tìm kiếm bóng hình làm hắn nhớ nhung này giờ. Tìm mãi vẫn không thấy, hắn kêu tên quản lý ra hỏi.

" Cậu Phi cần gì ạ " người quản lý nhìn trong khá trẻ có thể còn trẻ hơn cả hắn, cung kính cúi đầu với hắn

" Có phải chỗ của cậu mới mượn người không"

" vâng mới có một cô gái vào làm được hai ngày"

"Ừ, cô ta đâu rồi" tuy vẫn đang nói chuyện với quản lý nhưng mắt hắn vẫn đảo quanh chỗ này

"À, cô ấy vừa tan làm ạ, nghe nói cô ấy còn tới hộp đêm của anh để làm"

"Ừ, được rồi cậu đi đi"

Tên quản lý cúi đầu chào hắn, hắn liền lên xe phóng nhanh đến hộp đêm của mình.

Đây là cái hộp đêm được cha hắn chia cho hắn, với một bến cảng phía sau khu vực A, Từ Chí Dũng hoàn toàn tin tưởng đứa con trai

đầu lòng của mình, vì hấn rất giống vợ ông, từ khuôn mặt, dáng người, tính cách đều giống mẹ hấn. Nhưng hấn luôn tỏ ra khí chất anh hùng, có tướng làm vua nên những chuyện làm ăn ông đều toàn tâm giao cho hấn.

Còn nói về người con trai út đó, Từ Chí Vũ, hấn ta chỉ biết ăn chơi, lại không có thích làm ăn, cũng đúng hấn còn rất trẻ, tuổi 24 thì cần gì tốn sức khi đã có anh trai và cha mình chống lưng.

Bước vào hộp đêm Từ Chí Phi lập tức thấy cô, nhếch môi cười đi đến trước quầy cô. " Lấy tôi một ly Whisky sour"

"xin đợi trông giây lát" cô quay vào trông một lát lấy ra một ly whisky sour, đây là một loại rượu được ưa chuộng nhất bên Anh, lượng cồn của nó đến khoảng 13,65%, đây cũng chính là loại hấn rất thích uống, vì lượng cồn rất cao, hấn tẩu lượng lại ổn, không đến nỗi khiến hấn ngất.

"Em tên gì" Từ Chí Phi cầm ly rượu lên, nhấp vào môi mình, ánh mắt vẫn cứ nhìn chằm vào cô

"Hạ Mạch, thật cực khổ cho anh khi đuổi theo tôi đến tận đây" đúng, cô nhận ra hấn, chính vì ánh mắt hấn nhìn cô không khác gì ánh mắt lúc ở sòng bạc

" Thị lực em tốt đấy, sao tôi đẹp đến nỗi khiến em nhìn lần đầu đã nhớ" Hấn càng ngày thấy cô thú vị, nghĩ trong lòng hấn phải đem cô về làm vật cưng cho mình mới được

"Thế bây giờ anh muốn gì"

Hấn đảo quanh cơ thể cô, dừng ánh mắt trên phía ngực, nhếch méch cười " Muốn... em"

"Muốn tôi? Muốn cái gì từ tôi" Hạ Mạch lạnh lùng đáp lại hắn

"Cơ thể của em"

Cô nhìn xuống cơ thể mình, bật cười nhẹ, đủ để người khác biết rằng một nụ cười khinh bỉ

"Thật ngại quá, tôi bán sức lao động, không Bán Thân"

Từ Chí phi đứng thẳng dậy nắm sau gáy cô kéo mạnh về phía mình, hôn cô thật mãnh liệt, móc ra từ trong túi một tờ tiền lẻ 15 ngàn đồng, nhét vào ngực cô.

Cô rất tức giận liền dồn hết sức đẩy hắn ra ném tờ tiền dư bản lại hắn.

" Bốp"

Âm thanh kêu lớn vang vọng cả người xung quanh, họ đứng lại xem trò hay, có vài người khách V.I.P và hầu như nhân viên đều choáng váng khi người bị đánh là Từ Chí Phi ông chủ của cái hộp đêm này.

Người quản lý nơi này sợ hãi chạy nhanh lại phía cô la lên. " Trời đất Hạ Mạch, cô có biết mình đang làm cái gì không. Còn không mau xin lỗi ông chủ"

Cô bỗng chốc ngạc nhiên nhìn hắn, ánh mắt hắn đang nhìn cô rất đáng sợ, ánh mắt hắn là đang có lửa, miệng hắn đang bị vết thương trên môi mà rướm máu, thật nực cười là cô bị sỉ nhục, vậy mà cô lại là người xin lỗi.

" Thật xin lỗi ông chủ"

Từ Chí Phi đây là lần đầu tiên bị phụ nữ đánh, nổi nhục nhã này hẳn làm sao mím cười cho qua, thật tức giận mà, tiến về phía cô kéo tay cô đi khỏi đám người ồn ào này, bỏ lại không ít người đang cầu nguyện cho cô được yên ổn.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2: Lần đầu của em (18+)

Từ Chí Phi nắm chặt cổ tay Hạ Mạch kéo cô đi vào tầng năm trong hộp đêm, nơi đây chỉ dành cho những khách V.I.P có tấm thẻ vàng. Mặc cho cô vùng vẫy la hét, tất cả cũng chỉ vô ích. "Câm Mồm"

Quát thẳng vào mặt cô, hấn lôi cô vào phòng đẩy ngã lên chiếc giường.

Hắn chồm hấn người quỳ gối trước eo cô, gỡ carvat đem cột tay cô lên đầu giường. Mốc từ trong túi ra một viên thuốc, hắn đưa lên miệng mình cuối xuống đến môi cô, cắn một nửa từ viên thuốc trong miệng truyền đến vào khoang miệng, mặc cho tránh né, hắn bóp cằm cô thật đau, ép cô phải nuốt viên thuốc mình đã đưa cho cô, một nửa còn lại mình nuốt trọn.

Khi cả hai đều đã nuốt thuốc, anh đưa lưỡi mình cuốn lấy lưỡi cô, chiếc lưỡi thơm tho của cô ba lần bảy lượt cứ tránh né hắn, khiến hắn thêm phần tức giận, xông thẳng lưỡi mình vào bao trọn lấy lưỡi cô, mạnh mẽ chiếm đoạt, từng giọt nước bọt cứ thế dính lấy vào chiếc lưỡi đôi bên.

Buông tha cho đôi môi đã bị hấn hôn đến xưng đỏ, hắn lại ngời dậy xé đi bộ đàm cô đang mặc trên người và lột hắn những thứ vướn trên người mình.

"Tên khốn, anh đã cho tôi uống cái gì" không hiểu hắn đã cho cô uống cái loại gì mà khiến cơ thể cô nóng ran lên, trong đầu của cô bây giờ rất choáng, rất khó chịu.

"Đây chính là thuốc kích thích loại mạnh, em nữa viên tôi nữa viên, xem ra đêm nay hai chúng ta sẽ lên đỉnh tuyệt lắm" Từ Chí Phi cười nhếch môi. Ánh mắt hắn nhìn đắm đuối vào hai cặp ngực đang nhấp nhô trước mặt, cùng lúc này thuốc cũng đã tác dụng, khắp người hắn nóng rực lên, như một con dã thú chồm lên người cô, chặn ngay cái miệng nhỏ nhắn của người phụ nữ dưới thân mình kêu lên, tách mở hàm răng đưa lưỡi mình vào khấy đảo khoang miệng cô, lại còn dư âm lại một chút đặng đặng của vị thuốc. Bây giờ cơ thể Hạ Mạch run lên những lần hưng phấn, ưỡn ngực mình lên tiếp đón lưỡi hắn, vui đùa cùng lưỡi hắn.

Thấy cô khó sở, Từ Chí Phi gỡ ra carvat mà lúc này đã trói tay cô lại, đôi tay vừa được thả tự do liền ôm chầm vào cổ hắn, hai người tiếp tục hôn nhau, bàn tay hư hỏng của hắn xoa nắn cặp ngực, đôi môi vẫn điên cuồng mà chiếm lấy, hôn nhau đến cả hai không thể thở. Từ Chí Phi mới buông tha cho đôi môi ấy. Chỉ là buông tha cho đôi môi chứ không buông tha chỗ khác, hôn từng tấc da thịt cô, chôn sâu vào cổ cô mút thật mạnh. Hạ Mạch tiện đà ngược cổ lên khiến cho tư thế hai người thuận đà.

Bàn tay bé nhỏ của Hạ Mạch chạm vào lòng ngực Từ Chí Phi, trượt kéo dài xuống eo vòng qua bên hông đi thẳng lên trên lưng, cuối cùng lại luồn vào tóc đang rối của hắn, đơn giản vì bị cô dày vò.

Như lực thúc mạnh cơ thể hắn nóng lên, bàn tay hư hỏng đã trêu đùa cặp bông nhũ từ này giờ, đi thẳng xuống nắm hai đùi thon của cô tách ra, nhìn chăm chăm vào nơi nhạy cảm ấy khiến Hạ Mạch xấu hổ mà hét lên " Cấm anh, anh không được nhìn"

"Thật ngại quá, tôi không chỉ nhìn mà còn chơi đùa cùng nó" Từ Chí Phi cười lớn một tiếng, đem ngón giữa tay mình đâm thật sâu vào hang động của cô. Vì bất ngờ đâm vào, khiến cho Hạ Mạch dấy lên

một cơn đau đớn và đã hét to lên "Aaaa"

"Ồ khốn, áa... anh.. là tên khốn"

Vì là do thuốc có tác dụng mạnh, cơ thể cả hai rất khó chịu, Từ Chí Phi rút tay mình ra, cầm con thú bên trong người mình đâm thẳng vào hang động cô, cơn đau lúc này còn chưa hết, lại tiếp tục một cơn đau gấp hai ập tới, Hạ Mịch hét lên. "áaa". Hấn ra sức chuyển động, cứ như vậy mà ra vào.

Những màn hưng phấn cứ bám lấy cô, tay cô bấu chặt cơ thể hấn lại. Cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Mịch không ngừng rên rỉ, khiến bên trong Từ Chí Phi như một sự cố vũ. Phối hợp tiết tấu của hấn, cô ôm chặt cổ hấn, áp lên môi hấn, điên cuồng xâm chiếm.

Bộ ngực dán chặt vào cơ ngực rắn chắc của hấn, đưa tay mình lên xoa nắn bóp mạnh. "Ừmm" nức nhẹ tiếng rên.

Cả hai hôn nhau không biết bao lâu đến khi cô khó thở mới né đi khuôn mặt của hấn, tiện đà hấn cúi xuống một chút, hôn lên cần cổ trắng nõn của cô, dùng môi mình mút chặt lại, khi nhả ra lại hiện rõ một dấu đỏ, cứ như vậy hấn để lại nhiều dấu hôn trên cơ thể cô.

Hiểu rõ cơ thể đang đòi hỏi nhau, cả hai cùng phối hợp mà làm, hấn càng được thể tăng tốc nhanh, nắm hai chân trắng nõn của Hạ Mịch vát lên trên vai mình, rồi mạnh mẽ chiếm đoạt.

Hạ Mịch cứ lần lượt lại lên cao trào, miệng không ngừng rên rỉ những khiến khoái cảm" Ừmm ừmm aaa"

Đến khi người cả hai đã ướt đẫm mồ hôi, một khoảng thời gian kích tình hấn đã bắn ra một loạt tinh dịch vào cô, mệt mỏi nằm sắp xuống người Hạ Mịch, đồng thời cô cũng ngất đi.

Thuốc cũng đã hết tác dụng, lúc này hắn đã tỉnh táo, ngồi thẳng dậy nhìn xuống dưới tấm grap trắng tinh, hiện rõ lên màu đỏ sẫm. Từ Chí Phi khá ngạc nhiên " Đây là lần đầu tiên của em"

Chương 3: Uy Hiếp

Trải qua một đêm kích tình dữ dội, cơ thể cô rất đau nhức, mệt mỏi từ từ mở mắt, những hình ảnh đêm hôm qua lập tức hiện rõ trước mắt cô, lúc này cô hoàn toàn tỉnh táo lại, cơ thể hiện rõ những dấu đỏ, dưới tấm gras còn in hằn màu đỏ sẫm chói mắt.

Nhìn màu đỏ trước mắt mình, lòng cô đau như cắt, đêm đầu tiên của cô sẽ để dành cho người đàn ông mà cô yêu nhưng giờ thì sao, lại bị một tên khốn khiếp cưỡng hiếp.

"Tỉnh rồi sao" Từ Chí Phi bước ra từ nhà vệ sinh, quần áo tóc tai đã chỉnh tề ngăn nắp, tiến về phía Hạ Mạch nâng cằm cô lên

Cô cảm thấy thật bản thiếu, hất tay hăn ra, không thềm để ý đến hăn

Hăn bóp cằm cô thật mạnh, ép cô đối diện ánh mắt hăn " Sao, chẳng phải đêm qua rên rĩ rất thoả mãn sao"

Mặc dù bị hăn bóp đến phát đau, cô vẫn cười mỉa mai đáp trả " Cũng chẳng phải là do thuốc sao"

"Khá lắm, cô càng khiến tôi phát điên lên mất"

" Tôi sẽ kiện anh tội cưỡng hiếp"

" Mẹ kiếp, cô đang dùng pháp luật để hù dọa tôi sao" hăn lấy trong túi ra một cái điện thoại, bấm lướt một hồi đem đến trước mặt cô

" Nếu như cảnh sát cùng cả thế giới coi đoạn clip này thì họ có nghĩ

rằng cô bị cưỡng hiếp không"

Cô trợn to mắt chụp lấy điện thoại hấn xem kỹ, cô không dám tin mà bịt miệng.

Trong clip cô luôn nhiệt tình đáp trả lại hấn, xấu hổ hơn những tiếng rên rỉ của cô ngày càng lớn, không tránh được sự hưng phấn tột độ

" Anh... thật khốn nạn"

Từ Chí Phi bỗng cười lên man rợ " Làm sao đây, người cưỡng bức sẽ la hét cầu xin buông tha chứ không phải là cuồng nhiệt đáp trả"

"Rốt cuộc thì anh muốn cái gì, tại sao anh lại đối với tôi như vậy" cô tức giận đấm vào ngực hấn.

Hấn giữ hai tay cô lại lạnh lùng lên tiếng " Làm người phụ nữ của tôi, tôi chơi chán liền sẽ vứt bỏ cô"

Hạ Mạch toàn thân bất lực ngồi xuống, có muốn khóc cũng không thành lời rồi, hấn đúng là một tên ác ma, vì sao ông trời lại đối với cô như vậy, tại sao không cho cô gặp cha mẹ cùng chị mình đi, tại sao để cho cô sống chịu đựng đau khổ như vậy

"Mau mặc quần áo vào, tôi đưa em đi ăn. Em tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, ngàn lần đừng chọc giận tôi" hấn ném cho cô một đống quần áo, kích cỡ size cô hấn cũng đều đã đo kỹ, quả là thân hình nóng bỏng.

Cô thay quần áo xong, mở cửa bước ra lại thấy có hai tên mặc áo đen đeo kính râm, đây có thể là vệ sĩ của hấn. Hai người vệ sĩ cung kính chào cô " Hạ tiểu thư, ông chủ đang đợi cô dưới xe, xin mời"

Cô bước theo hai tên vệ sĩ xuống xe, quả là hấn đã ngồi trong xe đợi cô. Vào trong xe cô lại thấy hấn nhắm mắt, tay day day thái dương. Không thể tin nổi tối hôm qua và người bây giờ bên cạnh cô là một người. Tối qua vẻ mặt của Từ Chí Phi đầy ý đùa cợt trong như một tên lưu manh, nhưng giờ đây vẻ mặt hấn ta chỉ có toát ra vẻ lạnh băng, lạnh còn hơn những tảng băng phía bắc cực, khiến cô ngồi bên cạnh cứ như ngồi trên một miếng băng đã bị đông lại.

"Dừng xe" không gian bỗng yên tĩnh lại bị giọng nói của cô làm giật mình, khiến nhiều ánh mắt về phía cô.

" Có chuyện gì" Từ Chí Phi này giờ ngủ quên cũng bị tiếng nói của cô mà đánh thức

"Từ Chí Phi, tôi muốn vào siêu thị mua đồ một chút"

" Mua cái gì, ở nhà tôi không thiếu thứ gì"

" Là những đồ phụ nữ, chẳng lẽ nhà anh có sao"

Hấn nghi hoặc nhìn cô

" Chẳng lẽ tôi còn có thể bay mà trốn"

Cũng đúng cô làm sao dám trốn khỏi tên ác ma như hấn chứ, không nghĩ ngợi liền để cô đi " Nhanh đi"

Cô vội bước xuống xe tiến nhanh đến siêu thị, thật ra chỉ muốn mua một thứ duy nhất...

" Xin hỏi đây có bán thuốc tránh thai không"

Nữ nhân viên liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, cho rằng cô là dạng

gái làm việc đó, mĩa mai cười khinh cô. " Có,mua bao nhiêu "

Thái độ của người bán hàng rất không lịch sự, lại nhìn cô mĩa mai, thật tức chết cô " Người khác mua đồ thì cô nên tiếp đón lịch sự đi"

Thấy mình hơi quá trớn liền xin lỗi cô. Khi Hạ Mạch nói cô cần một vỉ thuốc tránh thai và một gói băng vệ sinh, nữ nhân viên liền đi lấy và không quên dặn rằng mỗi lần quan hệ sẽ uống một viên.

Cắn chặt răng đi ra xe, hấn nhìn xuống gói đồ, cô liền chột dạ đem dấu khỏi tầm mắt hấn. " Cái đó là gì vậy"

" Đồ phụ nữ anh tò mò làm gì"

"Ờ" hấn thờ ơ trả lời quay mặt lại hướng ipat làm việc.

Xe chạy đi đến một nhà hàng ăn có tiếng lâu năm tại trung quốc, nhà hàng theo phong cách của Pháp, cách bày vẽ trang trí đều rất tinh tế, thậm chí đầu bếp của nhà hàng là một người Pháp, tên Jack. hấn rất thích nhà hàng này, vì nó rất yên tĩnh.

"Xin hỏi hai vị dùng gì ạ" người phục vụ nam tươi cười chào đón

" Em ăn gì" hấn điềm đạm nhìn cô

" Anh ăn gì tôi ăn nấy" cô thật sự rất ghét hấn, đến cả nhìn còn thấy chướng mắt, bây giờ cô cầu mong anh ta chơi chán cô đi, để cô được tự do.

"Lấy cho tôi hai phần bít tết hải ngoại và hai ly rượu vodka"

"Vâng thưa ngài"

Một lát sau người phục vụ bung ra hai phần bít tết cùng hai ly rượu đi kèm.

Cô cảm thấy rất kỳ lạ, xung quanh cô hình như có vấn đề gì không đúng lắm. Hạ Mạch ngó nghiêng xung quanh xem thử, cô trợn to mắt khi thấy các nhân viên nữ cùng với các cô gái châu Âu, châu Á đều đang hướng về phía hắn. Đám đông còn xì xào một câu " Anh ta thật đẹp trai"

"Mặc kệ họ, ăn đi" hắn đã quá quen với nhiều ánh mắt nhìn hắn như vậy, nên hắn không cần quan tâm.

Chương 4: Chuyện xấu hổ

Đã được một tháng kể từ khi cô chuyển qua nhà hấn, nơi hấn ở là thành phố S, nơi đây không quá nhiều nhà. Thậm chí khu hấn sống chỉ có vài căn cách xa nhau.

Dạo gần đây công việc làm ăn của hấn không được thuận tiện, sáng sớm mặt trời chưa lên thì hấn đã đi, tối về thì trời đã khuya, mỗi khi hấn trở về là lúc cô đang say giấc, thậm chí có khi hấn còn không về nhà, khiến cô không khỏi mừng thầm trong lòng.

Hấn bắt cô phải ở nhà chờ hấn về, không cho cô tiếp tục làm ở sòng bạc và hộp đêm nữa, còn làm cho cô một cái thẻ ATM để cho cô thích mua gì thì mua.

Hạ Mạch đang định ra khỏi nhà thì một chiếc xe chạy vào sân, biết hấn về cô cũng không thèm quan tâm, cầm áo khoát bước ra cửa.

Hấn nhíu mày bước xuống xe, thấy mình bị lơ đi khó chịu lên tiếng " Thấy tôi trở về, em xem tôi như không khí sao"

Hạ Mạch cười nhẹ, quay đầu nhìn hấn " Ồ, nếu không phải vì anh lên tiếng tôi thật sự cứ tưởng ngay chỗ này chỉ có mình tôi"

"Em vừa nói cái gì" Từ Chí Phi bước nhanh về phía cô chụp lấy tay cô đem cô từ dưới sân lên trở về phòng, đẩy ngã cô xuống giường, ngồi thẳng giữa eo cô nắm chặt tay cô để lên đỉnh đầu.

"Hình như chúng ta đã lâu không làm"

"Buông tôi ra, tên khốn" Hạ Mạch lạnh nhạt nhìn hắn, cô thầm mong rằng hắn đừng trở về nữa.

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, phải ngoan ngoãn để tôi chơi đùa" hắn cuối xuống ngậm lấy môi cô, bị một lực va chạm mạnh, môi cũng đập vào răng mà chảy máu.

Từ Chí Phi đưa lưỡi mình liếm sạch máu từ trong môi cô, vị tanh lan toả khắp miệng hắn. Cô né tránh đi nụ hôn của hắn, khiến hắn thật tức giận.

Thấy Hạ Mạch đang châu mày khó chịu, khuôn mặt không ngừng thể hiện lên sự đau đớn.

" Em.. em bị làm sao vậy"

"áaa" cô bỗng hét lên, hắn vội rời khỏi người cô. Hạ Mạch ôm bụng mà nằm lăn qua, vô tình hắn nhìn thấy một vết máu đỏ chảy ra từ miệng cô, hướng tay nắm quần cô định kéo xuống.

" Đừng.. " cô vội chụp kịp cánh tay hắn lại, nếu không có lẽ cô sẽ mất mặt đến hết đời

"Nhưng miệng em hình như đang chảy rất nhiều máu, để tôi xem, hay tôi đưa em đi bệnh viện"

"Không, không cần tự tôi làm là được"

"Nhưng hình như bụng em rất đau"

Hắn vừa choàng tay qua định bế cô lên thì nghe một câu thật khó hiểu

"Không sao, bà dì cả đến"

Mặt hấn ngơ ra không hiểu chuyện gì, thấy hấn thật buồn cười, cô đành giải thích " Đây là kỳ kinh nguyệt đến hằng tháng của phụ nữ"

"Ồ" Từ Chí Phi liền hiểu bế cô vào phòng vệ sinh đặt cô xuống.

" Không cần, không cần, xin anh hãy đi ra ngoài, tôi tự làm được"

Thấy cô có vẻ xấu hổ nên hấn cũng đi ra

"Ừ, vậy nhanh xuống nhà tôi bảo dì hai mua thuốc giảm đau giúp em"

Đóng cửa lại một cái, Hạ Mạch ôm bụng ngồi gục xuống, cô ôm mặt mình lại, thật xấu hổ mà, chuyện nhạy cảm của phụ nữ lại bị một người đàn ông mình ghét bắt gặp, chẳng khác gì một đứa trẻ lên ăn kẹo bị ba mẹ phát hiện.

Hạ Mạch đi xuống nhà, nhìn đến nhà khách không thấy hấn, nhìn vào nhà bếp cũng không thấy. Cô ngoắt dì hai lại hỏi.

"A Phi đâu rồi dì"

"Cậu ấy vừa nhận điện thoại rồi lập tức đi khỏi thưa cô chủ" dì hai mỉm cười nhìn cô.

Bỗng chốc cô nhớ mẹ mình, mẹ mình luôn có nụ cười hiền hoà như vậy, còn có cả cha cô, nếu như ngày sinh nhật lần thứ 12 tuổi của cô, không đòi cha mẹ mua bánh kem cho mình, thì có lẽ cha mẹ cô sẽ không bị gã tài xế xe tải đâm trúng. Còn chị gái của mình, cô thật không hiểu vì sao chị của mình lại tự sát....

" Cô chủ, cô chủ, cô chủ" cô đứng thất thần một hồi lâu, nhớ lại

chuyện bi thương của quá khứ, nước mắt chảy đầy khuôn mặt lúc nào không hay. Nếu như không nhờ dì hai gọi thì không biết mình sẽ đứng đó đến bao giờ.

" Cậu chủ có dặn tôi mua thuốc cho cô chủ" dì hai cầm một ly nước nóng cùng với ba viên thuốc trên tay đưa cho cô.

"Dạ, cảm ơn dì hai"

"Cậu chủ còn dặn tối nay cậu sẽ không về"

"Dạ, cháu hiểu rồi, dì đi làm việc tiếp đi ạ"

"Vâng cô chủ"

Quay lưng trở về phòng cô không khỏi mừng thầm trong bụng " Thật là may cho mình, không nhìn mặt hắc tròi thật đẹp"

Chương 5: Nhớ lại một người con gái

Trong một căn biệt thự xa hoa, những bóng đèn hình trụ treo ở bên hai phía đường đi vào, ánh sáng giúp toả sáng khắp khu nhà, từ cái cổng đi đến trước cánh cửa chính có hai hàng vệ sĩ đứng chia nhau ra, phía trong phòng khách ba cha con Từ Chí Dũng đang khoát chân thư thả uống rượu.

" Anh hai, dạo này không đến chơi bài sao" Kể từ khi Từ Chí Phi đem cô về nhà riêng của mình, hẳn cũng không còn ra vào casino nữa.

"Ừm, dạo này công việc bên bến cảng gặp trục trặc" Từ Chí Phi thong thả trả lời, tay cầm chai rượu đem rót đến ba ly thủy tinh đã để sẵn trước mặt mình.

"Ba, nghe nói hôm kia bọn bên Lão Hồ lại đến gây sự" hẳn nắm chặt ly rượu đem đến trước mặt cha mình, tỏ vẻ cung kính mời ông

"Bọn nó cũng chẳng làm được gì" ông cầm ly rượu lúc này hẳn đã đưa, đem lên miệng uống một ngụm, lại móc ra từ trong túi áo một điếu xì-gà hương cà phê sữa, tên vệ sĩ đứng kế bên liền móc ra một cái bật lửa giúp ông châm thuốc

" Bên lô hàng của con khi nào mới giao" ông hít một hơi vào miệng, lại thà ra một làn khói trắng mang theo mùi hương đắng của vị cà phê sữa, tiếp tục nói.

"5 giờ chiều mai" Từ Chí Phi không có thói quen hút thuốc, hẳn sẽ hút với những lúc lòng hẳn đang có phiền muộn.

"Cẩn thận vào, dạo này mấy tên cảnh sát đang chú ý bên mình"

"Con biết rồi"

Nói chuyện làm ăn với ba hẵn xong, hẵn cùng em trai mình đi đến hộp đêm. Tất cả nhân viên phục vụ thấy hẵn liền cung kính cúi chào.

" Cậu Vũ, đây là cô gái vừa mới vào làm, tất cả vẫn còn nguyên" tên quản lý đem ra một cô gái, tóc xoã dài ngang lưng, trên mặt lại trang điểm nhẹ, vóc dáng cô phối hợp một chiếc đầm màu đen đính kim cương ôm cơ thể, lộ ra những đòn xương quai xanh trên cổ nhìn rất quyến rũ.

Từ Chí Vũ hớn hờ thích thú với cô, đặt cô ngồi trên đùi mình. " Cô em, em tên gì"

"Em tên Hạ Nguyệt" cô gái tựa đầu vào cổ Từ Chí Vũ, ngón tay đùa nghịch trước ngực hẵn, bị kích thích trêu đùa, Từ Chí Vũ đem cô ngã ra một tý cuối xuống hôn lên môi cô.

Quản lý nơi đây là người hiểu ông chủ mình hơn ai hết, hẵn chưa từng chạm qua phụ nữ, nhưng nếu cô gái đã lọt vào mắt hẵn rồi, có muốn thoát cũng không thoát khỏi được. Đây cũng là lần đầu người quản lý thấy hẵn có hứng thú với Hạ Mạch, một cô gái đáng thương gia đình không có, một thân một mình nuôi sống bản thân, mạo hiểm đi đến những chỗ nguy hiểm như hộp đêm, casino để kiếm tiền.

"Anh hai, em đi trước đây" Từ Chí Vũ hôn Hạ Nguyệt một lúc, buông ra, nắm tay cô đứng dậy đi thẳng lên tầng năm của hộp đêm.

Từ Chí Phi ngồi dựa vào ghế, tay cầm ly whisky lắc lắc, đem chạm

vào môi, ánh mắt hắn nhìn thẳng tới quỳ pha chế, nơi đây khoảng một tháng trước hắn đã trêu đùa cô, và hắn cũng bị cô làm cho mất mặt tại đây. Hắn bỗng mỉm cười, đặt ly rượu xuống ra thẳng xe chạy về nhà.

Về đến nhà, hắn đi thẳng lên phòng, từ trong căn phòng không ngừng phát ra những tiếng rên của cô, hắn vội đẩy cửa chạy vào, cô đang nằm trên giường cuộn mình lại, miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu lên " Chị, chị đừng bỏ em"

" Không, chị đừng đi mà"

Từ Chí Phi đem cô ôm trọn trong vòng tay, cô nhận thức ôm chầm hắn lại.

" Khôngggg" cô hét lên mở mắt ra, lại bắt gặp ánh mắt hắn đang nhìn chằm vào mình. Khấp người cô chảy rất nhiều mồ hôi, cô đẩy hắn ra nhưng hắn lại ôm chặt lấy cô, bàn tay đặt lên đầu cô vỗ về.

" Làm sao vậy, thấy ác mộng sao"

"Ừ"

"Không sao, tôi ở đây rồi"

Cô im lặng ôm hắn, hôm nay cô cảm thấy rất lạ, hắn là đang cư xử dịu dàng với cô, là mục đích hay thật lòng, chỉ một cái ôm an ủi này cô cũng bớt thành khiến với hắn một chút.

"Không sao nữa rồi, giờ em ngủ tiếp đi"

"Tôi... không buồn ngủ nữa"

"VẬY CÓ MUỐN ĐI ĂN ĐÊM KHÔNG" HẮN VẮN ÔM CÔ VÀO LÒNG, DỊU DÀNG MỞ LỜI.

"KHÔNG CẦN ĐI, TÔI XUỐNG NẤU MÌ ANH ĂN"

"ĐƯỢC"

CÔ ĐỨNG DẬY RỜI KHỎI VÒNG TAY CỦA HẮN, ĐI THẲNG XUỐNG BẾP. ĐỢI CÔ ĐI KHỎI, HẮN LẤY ĐIỆN THOẠI RA GỌI CHO AI ĐÓ.

" ĐIỀU TRA GIÚP TÔI VỀ GIA ĐÌNH HẠ MẠCH"

".."

" ĐƯỢC"

CÚP ĐIỆN THOẠI HẮN ĐI XUỐNG NHÀ, CÔ LẠI ĐANG KHOM NGƯỜI NẤU MÌ, HẮN CHỢT NHỚ RA CÁCH ĐÂY KHOẢNG CHỪNG NĂM NĂM VỀ TRƯỚC, CÓ MỘT CÔ GÁI CỨ BÁM LẤY HẮN, CÔ GÁI RẤT XINH ĐẸP, HIỀN LÀNH. CÔ GÁI CŨNG TỪNG LÀ NGƯỜI PHA CHẾ RƯỢU NƠI HỘP ĐÊM CỦA HẮN.

5 NĂM TRƯỚC, HẮN CÙNG MỘT Đám ĐÀN EM CỦA MÌNH BƯỚC VÀO HỘP ĐÊM, LẠI NGHE TIẾNG LA HÉT INH ỒI CỦA MỘT CÔ GÁI.

" BUÔNG RA, TÔI ĐÃ NÓI TÔI CHÍNH LÀ NGƯỜI PHA CHẾ RƯỢU, KHÔNG PHẢI GÁI TIẾP KHÁCH XIN ANH HÃY TỰ TRỌNG"

MỘT Gã ĐÀN ÔNG TO CAO NHÌN TẦM KHOẢNG GẦN 40 TUỔI, ÔNG TA ĐÃ CỐ NẮM LẤY TAY MỘT CÔ GÁI, ĐEM CÔ TIẾN VỀ PHÍA MÌNH. NHƯNG LẠI KHÔNG THÀNH CÔNG, CÔ GÁI VẮN NHẤT QUYẾT CỤ TUYỆT.

" CÓ CHUYỆN GÌ VẬY" TỪ CHÍ PHI CẢM THẤY RẤT CHƯÓNG MẮT, CÙNG Đám ĐÀN EM BƯỚC LẠI PHÍA NGƯỜI ĐÀN ÔNG VÀ CÔ GÁI ĐANG GIẪN CO, GỞ RA

bàn tay thô bạo của người đàn ông đang nắm chặt cổ tay cô gái.

Cô gái vui mừng khi cổ tay bé nhỏ bị nắm chặt này giờ cuối cùng cũng được thả ra, lại chạy về phía sau lưng Từ Chí Phi tránh né.

"Tôi còn tưởng là ai hoá ra là cậu" người đàn ông to cao chính là A Lý người anh em tốt của Lão Hồ.

A Lý bỏ một tay vào túi, ngón tay chỉ về phía hấn, cười lên một tiếng.

Từ Chí Phi không thèm liếc nhìn đến ông ta, xoay người lại nhìn cô gái đang núp ở phía sau mình. Cơ thể không ngừng run rẩy.

"Là anh ta ép cô ngủ với anh ta sao" anh nâng cằm cô lên nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

Cô gái vì hoảng sợ mà gật đầu.

"Xin lỗi ngại quá, A Lý, hộp đêm của tôi có quy tắc rõ ràng, vũ nữ thì sẽ là vũ nữ, gái tiếp khách sẽ là gái tiếp khách, còn với cô gái này, cô ta chỉ là một nữ phục vụ pha chế mới vào và nhiệm vụ của cô ta là pha chế rượu, không phải là người tiếp khách" Từ Chí Phi lạnh lùng đối mặt với A Lý, trên môi nở lên một nụ cười đầy giả tạo.

"Mẹ nó, đã vào hộp đêm làm thì không phải gái thì là gì" A Lý tức giận, mặt đỏ tới mang tai, vợ lấy cái ly kế bên ném thẳng vào tường.

"Anh cư xử cho đúng, đây là hộp đêm của tôi, anh đây là đang muốn khiêu chiến sao". Từ ngoài cửa đâu ra xuất hiện thêm nhiều người với tư thế sẵn sàng chiến đấu, a Lý nhin lại nắm thành quyền đem hai tên đàn em của hấn đi ra ngoài.

Trước khi đi hấn còn không nói ra một câu hù dọa "Mẹ nó, mày nhớ

đó Từ Chí Phi"

Ông ta đi khỏi cửa, cô gái vội tiến lên đứng trước mặt hắn, khuôn mặt thỏ thẹn cuối xuống, mấp môi cảm ơn hắn. " Ông Chủ, cảm ơn anh"

" Không có gì, làm việc tiếp đi" Hắn lướt qua cô gái, cùng đám đàn em mình đi lại đằng ghế hắn ngồi, trong bàn có khoảng chừng 5 người đàn ông đang ngồi, cô tiến lên đưa rượu cho hắn, hắn lại liếc nhìn cô, mặt cô lại ửng hồng mím cười.

Chương 6: Nhớ lại quá khứ

Suốt cả buổi tối, Từ Chí Phi cùng đám đàn ông nói chuyện làm ăn, còn có đôi lúc đùa vài ba câu, bên trong phía quầy của cô gái đó lâu lâu lại nhìn trộm hẩn một cái.

Người nhạy cảm như Từ Chí Phi dĩ nhiên sẽ biết, nhưng hẩn vẫn muốn giả vờ như mình không quan tâm. Hàn huyền cùng đám đàn ông đó, cuối cùng người nào người nấy đều trở về công việc của chính mình, hẩn mặc lại áo khoác, bước nhanh ra cửa phía sau lại có mấy tên đàn em theo sau, đi được một quãng hẩn bỗng dừng chân, khuôn mặt mệt mỏi lùi về phía sau lách qua tên đàn em.

"Rốt cuộc cô định theo tôi đến chừng nào" cô gái lúc này trong hộp đêm, đã sớm xong việc, cô đứng núp ở phía sau ngõ hẻm hộp đêm, thấy hẩn vừa đi ra cô liền đi theo hẩn, cô cũng thừa biết hẩn đã sớm biết cô đi theo hẩn, nhưng cô vẫn cứ muốn đi theo hẩn, đơn giản trong lòng cô ngưỡng mộ hẩn thôi.

"Ông chủ, bị anh phát hiện mất rồi" cô nở một nụ cười ngược ngạo nhìn hẩn.

"Cô tên gì"

"Tôi là.... Tiểu Ngọc"

"Tiểu Ngọc?" Hẩn hỏi ngược lại cô

"Vâng"

"Đi theo tôi là có mục đích gì đây" Hần nghi ngờ tiến lại gần cô hỏi một chút.

" Chẳng có mục đích gì cả, ông chủ tôi chỉ..." Tiểu Ngọc hoài nghi lén nhìn hần

Tiểu Ngọc đem túi xách trong tay mình mở ra, tìm kiếm một hồi lấy ra hai tờ giấy hình chữ nhật đưa đến cho hần " Ông chủ, đây là vé đi xem biểu diễn tại sân khấu Đình Anh" cô ngập ngừng một lúc rồi lại nói tiếp

" Là tôi biểu diễn đàn dương cầm. Anh có thể dẫn bạn cùng đi"

Hần cầm hai tờ vé trên tay cô, xem một chút, trên tờ giấy có để ngày biểu diễn, còn hai ngày nữa.

" Được, tôi nhất định sẽ đến"

" Vậy ông chủ, tôi đi trước đây"

"Được tạm biệt"

"Tạm biệt"

Đã hai ngày trôi qua, trên tay lại có hai vé, Từ Chí Phi đem theo Từ Chí Vũ đến xem. Đứng trước cửa lớn của Sân Khấu Đình Anh, Từ Chí Vũ ngơ ngác nhìn hần.

Bị anh mình kéo đi đến đây lại không hiểu đến đây để làm gì. Từ Chí Vũ cất lời hỏi. " Đến đây để làm gì"

"Thường thức dương cầm"

" Con mẹ nó ở hộp đêm anh nghe chưa đủ sao"

" Khác ở chỗ người chơi" hấn liếc nhìn em mình, tiến vào trong sân khấu, tìm kiếm nơi hàng ghế trên vé, là hàng ghế thứ nhất đối diện phía khán đài.

Từ Chí Vũ cả kính đi theo hấn ngồi kế bên, ánh mắt không ngừng nhìn hấn.

" Là cô gái nào đã làm ông anh tôi động lòng" nhìn chằm Từ Chí Phi một lúc, hấn hỏi.

Từ Chí Phi không trả lời nhưng đôi môi lại mím cười, xung quanh hấn lại vang vẻ những tiếng bàn luận của mọi người như.

" Nghe nói cô gái đánh dương cầm hay lắm"

" Nghe đồn nhan sắc cô ta lại không tầm thường, nhưng cô ta chưa từng lộ diện"

" Thật muốn có cô ấy mà"

Sân khấu bỗng tắt đèn đi, phía trung tâm sân khấu lại bị một bức màn lưới che lại, cây dương cầm đã được đặt sẵn tại đó, thấp thoáng một bóng dáng của một cô gái, trên người mặc một bộ sườn xám tiến về phía cây dương cầm ngồi xuống.

Mười ngón tay nhẹ nhàng đặt lên đàn. Âm thanh nổi lên, từng giai điệu đi vào lòng người, một bản nhạc khiến người khác ngẫm hiểu rằng cô gái đang chứa đựng tình yêu trong lòng, được bộc lộ trên mười ngón tay đánh vào dây đàn. Cả rạp yên lặng chìm đắm theo từng tiếng du dương.

Từ Chí Phi đã từng nghe rất nhiều bản nhạc, nhưng quả là đây là bản nhạc khiến hắn say đắm không thể dứt ra, nghĩ đến dáng vẻ Tiểu Ngọc ngồi bên cây dương cầm, ánh mắt vô hồn, nhìn về phía hắn, dường như cả một rạp sân khấu to lớn, lại chỉ có hai người, một người thuần khiết chìm đắm vào cây dương cầm, một người say mê vào tiếng nhạc, đây quả thật một bức tranh động lòng người. Hắn bỗng chốc mỉm cười.

Bản nhạc cũng kết thúc, tất cả mọi người vỗ tay nhiệt tình, Tiểu Ngọc đứng lên cúi chào đi vào.

Tiểu ngọc thay đồ chuẩn bị đến hộp đêm hắn, vừa bước ra cửa cô liền thấy hắn cùng một người con trai tiếng về phía cô.

" Chúc mừng cô, bản nhạc hay lắm" Từ Chí Phi đem một bó hoa bỉ ngạn giấu phía sau lưng đưa về phía cô

" Là bỉ ngạn, tôi thật rất thích hoa bỉ ngạn, cảm ơn ông chủ" Tiểu Ngọc hạnh phúc đón nhận bó hoa bỉ ngạn từ trong tay hắn, lại liếc xem người con trai đứng bên cạnh.

"À, lần đầu gặp mặt tôi là Từ Chí Vũ" Từ Chí Vũ này giờ đứng ngăm nhìn cô, trong đầu lại nghĩ rằng, cô gái này đẹp như vậy chả trách..., thấy cô liếc tới mình thì mới đưa tay chào hỏi

" Xin chào, tôi là Tiểu Ngọc" cô mỉm cười, đưa tay đón nhận tay hắn

" Thật đúng là anh tôi có mắt"

----/---

Trở về hiện tại, hắn thấy Hạ Mạch đang ngồi ăn mì rất ngon miệng, lại còn hút nước kê rột rột. Có lẽ hắn ngồi trầm tư đã lâu, không hay

biết rằng cô đã nấu xong và ngồi trước mặt mình ăn.

" Đói lắm sao" hấn châu mày nhìn cô, đứng dậy tiến về phía tủ lấy hộp khăn giấy giúp cô lau miệng.

" Ừm đói lắm" cô cứ việc ăn mì của mình, lại ngồi im để hấn chùi miệng.

" Có ngon không"

"... " cô không trả lời hấn, đứng dậy đem chén, đưa đến đưa hấn, ý muốn nói rằng bỏ vào mồm đi rồi sẽ biết ngon hay dở. Hấn cũng hiểu, gấp mì vào chén lại bỏ lên miệng.

" Ồ ngon thật"

Ăn khuya xong cả hai cùng nhau lên phòng ngủ.

Chương 7: Điều tra thân thế (H nhẹ)

"Phi, tớ điều tra ra rồi" Bên trong thư phòng có hai người đàn ông đang ngồi nói chuyện với nhau, dĩ nhiên cuộc nói chuyện giữa đàn ông sẽ không thể thiếu đi rượu. Một chai rượu XO cùng hai ly thủy tinh được đặt trên bàn, người đàn ông đẹp trai ngồi đối diện Từ Chí Phi đây chính là thanh tra cảnh sát Mục Lăng. Chơi thân từ khi học chung với nhau, cho đến khi mỗi người một hướng, người thì làm xã hội đen, người thì làm cảnh sát, trái ngược nhau như vậy thế nhưng tình bạn của họ vẫn bền vững, thứ này được gọi là huynh đệ.

Từ Chí Phi cầm trên tay một sổ văn kiện, trong đó có viết ngày tháng năm sinh của Hạ Mạch, còn để rằng mồ côì cha mẹ từ lúc mười hai tuổi sống với chị gái, nhưng chị gái lại tự sát vào năm hai mươi tuổi, ngoài ra không còn chút tin tức gì.

"Chỉ có như vậy thôi sao" Từ Chí Phi đềm đãm nhìn tờ giấy, khoe môi lại giật giật, hướng về phía Mục Lăng hỏi

"Tớ điều tra kỹ rồi chỉ có như vậy thôi"

"Ừm được rồi, cảm ơn cậu" Từ Chí Phi lại thờ dài đứng lên về phía cửa sổ, dưới hoa viên Mạch Mạch lại đứng dưới tầm nhìn hấn, đôi ngươi của cô hướng về phía trắng trên bầu trời, hấn bất chợt quay lên nhìn theo hướng cô nhìn. Chà! Quả thật đêm nay trăng rất đẹp...

"Tiểu bạch thả nhà cậu đó à" Mãi mê ngắm cô, hấn quên rằng còn có Mục Lăng, không biết anh ta đi đến cạnh mình lúc nào. Lại còn tán thưởng về cô.

" Cậu về được rồi đó"

" Này tớ vừa mới đến, lại đuổi tớ về"

" Ở cũng gần một tiếng mà dám nói mới đến sao" Hấn liếc nhìn Mục Lăng

" Trọng sắc khinh bạn" Mục Lăng hừ lạnh với hấn, bước nhanh đi ra cửa, khuôn mặt vẫn còn đang hậm hực, thật muốn giết cái tên vong ơn bội nghĩa này.

Mục Lăng đi được nửa tiếng, Hạ Mạch cũng trở về phòng ngủ, đi ngang qua thư phòng, gõ cửa thử xem, nếu như không có tiếng nói thì có nghĩa hấn đang ở phòng.

" Vào đi" cô gõ lên hai tiếng lại có tiếng trả lời, thì ra hấn ở đây, mở cửa bước vào, cô nghe một âm thanh phát ra từ trong căn phòng, âm thanh làm cô ngỡ ngàng đến độ thổ, một tiếng rên yêu kiều của một cô gái, lại có nhiều tiếng va chạm với nhau, không lẽ anh ta xem phim người lớn. Đang không biết nói như thế nào lại bị một giọng nói của hấn cất lên.

" Mạch Mạch lại đây xem đi" hấn bỏ chiếc điện thoại thân yêu của hấn xuống đi đến phía Mạch Mạch, nắm tay cô đi lại ghế sofa, đặt cô ngồi lên đùi mình. Mạch Mạch vùng vẫy lại bị một cánh tay hấn đè lại, cánh tay còn lại đem điện thoại để ngang tầm mắt cô.

Ánh mắt cô tối sầm đi, khốn nạn thật là quá khốn nạn, hấn ta cư nhiên mở lên cái clip đồi trụy mà hấn đã quay vào đêm đầu tiên của cô.

" Anh..."

" Thế nào, có hứng thú không" hấn cười ma mị, tay hư hỏng sờ soạn

trên người cô, luồn tay vào trong áo cô, xoa nắn bộ ngực.

"Đừng.." một tiếng đừng của cô lại như kích thích thần kinh của hắn, đặt cô nằm trên sô pha, cơ thể to lớn đè lên cô.

"Một chữ "Đừng" này em thấy nó có tác dụng gì không" hắn cười xuống liếm vành tai cô, lại nghe tiếng thở dốc từ trong miệng cô

"A Phi, đừng mà"

"Mạch Mạch, tôi muốn em" Hắn không kiêng dè gì, thô bạo nói ra hắn muốn cô.

Từ Chí Phi hôn lên đôi môi đang cắn chặt lại, nụ hôn dịu dàng, sâu lắng, hắn mút môi cô, liếm những vành môi, thừa lúc cô mở miệng ra thở, hắn tranh thủ đưa lưỡi mình vào miệng cô, đảo quanh một vòng, bàn tay không kiêng dè bóp ngực cô, khiến cô phát đau.

"Áa"

"Nằm trên sô pha khó chịu lắm, trở về giường được không" cô lý nhí rụt rè nói nhỏ lại, nếu chống cự không có tác dụng thì nên ngoan ngoãn mà phối hợp còn hơn chống cự để gây thương tích cho bản thân.

"Được, chúng ta về phòng"

Từ Chí Phi bế Hạ Mạch trở về phòng, hôn cô điên cuồng, cởi bỏ quần áo trên người cô và mình, hôn hấp cô bắt đầu khó khăn, lại bị hắn làm cho hưng phấn, cơ thể không ngừng đòi lấy hắn.

Ngoài trời yên tĩnh, ánh trăng khuyết dường như đang mỉm cười, soi sáng chiếu rọi vào khuôn cửa sổ, một màn kịch tình mãnh liệt, lại còn

có những tiếng va chạm mạnh, những tiếng rên thoả mãn của một người con gái, và tiếng gầm gú của một người đàn ông được phát tiết.

Trải qua 3 canh giờ mây mưa, cô rã rời nằm trong vòng tay của hắn, để mặc hắn ôm chầm mình.

" A Phi, có thể cho tôi đi làm lại không"

" Không được, ở bên cạnh tôi làm người phụ nữ của tôi là được"

" Tại sao có rất nhiều phụ nữ cho anh thoả mãn, vì sao phải là tôi" cô đẩy hắn ra quay lưng về phía hắn.

Cô nằm im đó một lúc, chờ đợi câu trả lời của hắn, nhưng lại vẫn yên tĩnh như vậy, cô quay lại nhìn hắn, hoá ra hắn đã ngủ mất.

Hạ Mạch tiến lại gần khuôn mặt hắn, đây là lần đầu tiên cô nhìn gần hắn lâu như vậy, thật sự rất đẹp, ngoài những lúc hắn cầm thú thì lúc ngủ hắn lại trầm tư như thế, đôi chân mày nhíu lại, cô bất giác đưa ngón tay mình đặt giữa chân mày hắn, từ từ dẫn ra, cô mỉm cười rồi cũng đi vào giấc ngủ.

Chương 8: Cô ấy rất giống một người

Buổi sáng sớm trong một phòng nào đó.

Hạ Mạch mệt mỏi thức dậy, cơ thể vẫn nằm gọn trong một vòng tay của ai kia. Trong lúc cựa quậy vươn vai, lại bị giọng nói trầm ấm vang lên trên đỉnh đầu. " Nằm im, đừng nhúc nhích"

" Buông tôi ra đi, nóng chết đi được"

" Tôi nhớ phòng có máy lạnh" hấn khó khăn mở miệng.

"..."

Ôm nhau một lúc hấn cũng bỏ ra, cô vươn tay lên đầu tủ cầm lên điện thoại nhìn vào màn hình la lên. " Cái gì, đã 12 giờ trưa rồi"

" Em hét cái gì" hấn ung dung đứng dậy đi lại phía cái bàn làm việc, ngồi xuống cầm điện thoại lên xem, cả chục cuộc gọi nhờ của Từ Chí Vũ, hấn nhấn nút gọi lại.

" Alo, A Vũ có chuyện gì"

" Anh hai, bên kho hàng mình bị cảnh sát bao vây"

" Là ai làm " hấn trầm mặt xuống, khuôn mặt tỏ lên vẻ giận dữ

" Là thằng Tinh"

" Được rồi anh đến liền"

Từ nãy giờ mặt cô không khỏi ửng đỏ, hấn làm sao lại thoả thân ngồi ngay bàn mà nghe điện thoại như thế, ít nhất mặc đồ lại rồi hãy gọi điện chứ.

Đặt điện thoại xuống hấn vẫn không mặc quần áo liền, mà tiến lại phía cô. Vật đàn ông to trướng đập ngay vào mắt cô, khiến mặt cô không khỏi đỏ ửng, nóng lên, cô trợn to mắt liền quay qua chỗ khác. " Anh sao không mặc quần áo vào hả"

Hấn nhìn xuống cơ thể mình, rồi cười ma mị ngồi bên cô, đôi môi sấp lại gần tai cô nói nhỏ. " Thường thức rồi, ngắm cũng nhiều lần rồi, em còn đỏ mặt cái gì"

"Anh... "

Hấn nắm tay Hạ Mạch bắt cô nắm lấy vật đàn ông của mình, hù cô chết khiếp, cô la lên " Áaa" liền đứng dậy chạy nhanh vào nhà tắm, đóng chặt cửa lại hét lên " Đồ biến thái"

Hấn cười nhẹ một tiếng.

Hạ Mạch ở phòng tắm một lúc cũng tắm xong, lúc nãy vội chạy quên mất phải cầm quần áo vào, nên cô chỉ quấn khăn vào người bước đi ra. Chắc có lẽ hấn đi qua phòng bên cạnh tắm rửa sạch sẽ, tóc còn dư lại vài giọt nước. Hấn sắp đi, nếu không sao hấn lại mặc một chiếc sơ mi đen cùng quần tây phối hợp như vậy, đồ đạc rất chỉnh tề. " Anh chuẩn bị đi sao"

Hấn thấy cô từ nhà tắm trở ra, bước lại ôm cô vào lòng, khuôn mặt cô áp sát lòng ngực hấn. Vốn dĩ hấn đã tắm xong trước cô, định rời khỏi, nhưng hấn đã chần chừ, đợi cô ra.

" Tôi đi giải quyết công việc, có đói thì bảo dì hai làm đồ cho ăn" hắn đặt tay lên đầu cô, đặt lên chán cô một nụ hôn.

" Tôi biết rồi"

" Ừ. Đợi tôi trở về"

" Tôi sẽ đợi" trong lòng Hạ Mạch đang có một nỗi sợ, lo lắng cho hắn, vòng tay mình ôm lại hắn, hít vào hương thơm trên cơ thể, mùi nước hoa làm cô say đắm, mùi nam tính trên người hắn, thật khiến cô không muốn dứt ra.

Từ Chí Phi đi đến bến cảng của mình, kho hàng đang được canh sát bao vây, hắn tiến đến người canh sát đang tùy hứng ghi ghi chép chép gì đó.

"Anh hai" Không biết Từ Chí Vũ ở đâu ra nắm cánh tay hắn lôi ra một chỗ nói chuyện.

" Anh hai thằng Tinh là người của lão Hồ"

" Anh đã biết trước sẽ có ngày như vậy" hắn móc trong túi ra một điều thuốc lá, đem bật lửa chăm vào điều thuốc.

" Biết vậy tại sao anh không ra tay từ trước"

" Anh muốn xem thằng nhãi đó dùng cách gì để đối phó, lá gan của nó không đủ lớn đâu, nên nó chỉ mới tố cáo cho canh sát biết mình có súng, thế nào nó bỏ chạy rồi sao" Từ Chí phi cười lạnh. Đem điều thuốc lên môi hút một hơi.

" Em cho người đi tìm tụi nó rồi" Từ Chí Vũ cũng đem điều thuốc từ trong túi quần mình, lấy điều thuốc của Từ Chí Phi chạm vào đầu điều thuốc của mình hít một chút, hơi lửa từ điều thuốc này truyền đến điều thuốc kia

"Đem nó về đây cho anh" Từ Chí Phi bóp nát điều thuốc còn đang có lửa đem ném đi ra xa.

" Được"

Hắn cùng em mình bước vào phía cảnh sát lúc này, ông ta là một sĩ quan mới nhận chức.

" Thế nào các người đã tìm được manh mối chứ" Hắn cười lạnh, khinh bỉ nhìn sĩ quan

Ông ta lướt nhanh từ trên người hắn, trầm giọng cất lời. " Cậu Từ, mặc dù chưa tìm thấy chứng cứ, nhưng cậu đừng vội đắc ý như vậy"

" Thế thì tôi chúc ông sớm được ra chứng cứ"

Người sĩ quan hừ lạnh cùng những thanh tra cảnh sát đi về.

Hắn cùng em mình trở về nhà mình, thấy Mạch Mạch đang ngồi ở ghế sofa hình như là đang coi gì đó trông rất chăm chú. Nghe tiếng động từ ngoài cửa cô quay ra nhìn, thấy hắn và A Vũ đi vào, cô mỉm cười.

" Về rồi sao"

Hắn gật đầu, định tiến về phía cô ôm lấy cô, nhưng bị một giọng nói đáng ghét ở bên cạnh vang lên"Ồ hoá ra đem tình nhân về nhà rồi,

nên không còn hứng thú đến sòng bài"

"Câm mồm đi" hấn liếc em mình một cái, vẻ mặt lạnh lùng như thường ngày.

Từ Chí Vũ bây giờ mới nhìn cô thật lâu, đôi con ngươi của hấn cứ nhìn vào cô, nếu nói về ánh mắt của Từ Chí Phi nhìn cô là ánh mắt chiếm đoạt, còn ánh mắt của Từ Chí Vũ là ánh mắt ngỡ ngàng như anh ta vốn dĩ quen cô rất lâu chỉ là đã lâu không gặp.

" Tôi lên phòng đây" cô khó chịu khi ánh mắt hấn cứ nhìn vào mình, chẳng trách là hai anh em, muốn nhìn là nhìn, nhìn đến nỗi người khác mất tự nhiên vẫn cứ nhìn.

Cô lên phòng rồi, hấn cùng Từ Chí Vũ đi lên thư phòng, Từ Chí Vũ tiến về phía giường nhỏ bên trong nhảy lên nằm xuống " Aiss thật là đau lưng chết mất"

Từ Chí Phi đi đến tủ lấy ra một ly Whisky ngồi lại phía sô pha rồi dựa lưng vào, mắt nhắm chặt lại.

" Anh hai, anh không thấy cô tình nhân nhỏ bé của anh giống ai sao" Từ Chí Phi bỗng mở mắt nhìn về phía Từ Chí Vũ. Hấn ngồi thẳng dậy lấy rượu rót vào ly, đem lên miệng uống một ngụm rồi mới trả lời.

" Giống ai"

Từ Chí Vũ ngồi bật dậy đi xuống giường, tiến về phía hấn ngồi, cũng đem rượu rót vào ly uống một ngụm.

" Anh thử ngắm kỹ khuôn mặt cô ấy đi"

Hấn mông lung một lúc, lại có tiếng điện thoại reo lên.

" Phi ca, em đã tìm được người"

" Đem nó nhốt vào trại đi ngày mai tao sẽ đến" Hấn cúp máy, đôi môi nhếch lên. Cầm ly rượu lại uống một ngụm

" Nhanh vậy đã tìm được"

" Nếu bọn nó làm việc không nhanh thì chú nghĩ quan tài nó kịp chuẩn bị không"

" haha" Từ Chí Vũ đứng lên đi ra cửa.

" Đêm nay em sẽ ngủ ở đây" không đợi hấn trả lời, Từ Chí Vũ đóng cửa một cái rầm.

Chương 9: Quá khứ đau thương

Hắn ngồi quay mặt phía cửa sổ thư phòng một lúc, nhớ lại lời nói của Từ Chí Vũ, anh ta nói cô giống một người, bản thân hắn cũng đã nhìn ra được điều đó, chỉ là hắn không muốn thừa nhận sự thật này.

Hạ Mạch đang ngồi trong phòng, ngồi dựa vào thành giường nhớ lại chuyện quá khứ.

Hạ Mạch sống ở nơi chung cư nghèo nàn đã có lâu đời, yên tĩnh, người dân ở đây đều thương cho số phận chị em nhà này. Người con gái lớn chỉ mới đến tuổi thiếu nữ, vẫn còn nhiều chông gai phía cuộc đời, người con út lại còn tuổi đi học, nếu không vì thích ăn bánh kem trong ngày sinh nhật, cô không đòi cha mẹ mua để rồi chị em cô phải chịu cảnh cha mẹ bị một chiếc xe tải chạy đức thẳng tông vào. Nỗi đau xót mắt cha lẫn mẹ cùng một lúc, đối với hai đứa trẻ chưa đến 20 tuổi thì sao có thể không đau lòng.

Cô nhớ đêm đó cô khóc rất nhiều, khóc đến chết lặng đi.

" Mạch Mạch, cha mẹ cũng đã mất, chị em mình phải tự sống nương tựa vào nhau, chị sẽ đến hong kong chị sẽ kiếm tiền cho em ăn học" Hạ Nhiên ngồi xuống bên cô chùi đi những giọt nước mắt đã tràn đầy trên mặt cô, đau lòng ôm cô em gái nhỏ vào lòng, nói ra chí hướng.

" Chị hai đưa Mạch Mạch đi theo đi"

" Không được, em ở đây tiền học cùng cuộc sống sẽ rất ít so với em lên hongkong tiền sẽ rất đắt" ánh mắt Hạ Nhiên kiên quyết nhìn thẳng vào mắt cô, thấy chị mình đã quyết định như vậy, cô cũng chỉ nghe theo.

Từ ngày Hạ Nhiên rời đi, cô sống bằng số tiền tiết kiệm cha mẹ đã để lại cho hai chị em. Không biết Hạ Nhiên sống có tốt không, đã một năm trôi qua không hề hay biết tin tức về Hạ Nhiên, trong lòng không khỏi lo lắng.

Và từ khi Hạ Nhiên đi, cô sống cùng cô chú sáu nhà sát vách, hai người này đã lớn tuổi nhưng lại không có con. Lại thấy số phận nhà hai chị em cô như vậy, cô chú rất thương, lại xem như con ruột.

Hạ Nhiên không quay trở về nơi trung cư, nhưng khoảng một năm trở lại, Hạ Nhiên có gửi thư về cho cô cùng một số tiền đã dành dụm trong một năm cũng không ít, để lại cho cô số điện thoại, nói rằng cứ gọi cho chị vào số đấy.

Hạ Mạch nhận được số điện thoại lại tức tốc cầm điện thoại lên gọi, đợi một hồi đầu dây bên kia cũng có hồi âm.

" Chị Hai, cuối cùng em đã liên lạc được với chị"

" Mạch Mạch, em có xảy ra chuyện gì không" đầu dây bên kia Hạ Nhiên hốt hoảng hỏi cô.

" Chị hai giọng nói của chị có vẻ đang lo lắng sao"

" Không sao, chị nhớ em nên lo lắng thôi" Hạ Nhiên thờ phào nhẹ nhõm.

" Chị hai khi nào em mới được gặp chị"

" Chị sẽ tranh thủ về với em được không"

" Dạ"

" Chị đi làm đây, chị sẽ liên lạc với em sau"

" Dạ được". Hạ Mạch nuối tiếc nhìn chiếc điện thoại, chắc là ở đó chị cô rất bận, công việc chắc cũng rất ổn, nếu không làm sao mà gửi về một số tiền lớn như vậy.

Rồi cứ thế hằng tháng Hạ Nhiên đều gửi tiền về cho cô, Hạ Nhiên nói rằng hai năm nữa sẽ đón cô lên ở cùng, thế nhưng lại một lần bị thương, một nỗi đau cắt xé tim cô, là một ngày đẹp trời cô nhận được tin báo sẽ cho cô đi du học ở Úc, cô nhất định đem chuyện vui này báo lại cho chị mình, cô ngồi trong căn phòng thường ngày, đang đợi một cuộc điện thoại từ Hạ Nhiên, đã trễ giờ điện thoại hơn hằng tháng Hạ Nhiên vẫn gọi, cô ngây người ngồi nhìn điện thoại, trong lòng bất an, một nỗi lo sợ chạy ngang tim cô, cứ như vậy một tiếng trôi qua, chiếc điện thoại cũ nát lại vang lên tiếng reng, đồng thời giúp Hạ Mạch thức tỉnh, cô lập tức cầm điện thoại lên, trông chờ một giọng nói quen thuộc từ chị mình, nhưng lại nhận được một giọng nói của một người đàn ông.

" Cho hỏi có phải Hạ Mạch không"

Cô cảm thấy bất an, nỗi sợ lại nổi lên người cô, cơ thể run lên bần bật

" Phải, anh là..."

" Tôi là chủ nhà của chị cô, chúng tôi thật chia buồn cùng cô, chị gái cô đã tự sát, cô tranh thủ đến địa chỉ này nhận lại người thân của

mình"

Chiếc điện thoại trong tay cô, bất giác rơi xuống, tiếp xúc với nền gạch tạo vang một tiếng " Choang".

Hạ Mạch gào khóc dữ dội, phía ngoài phòng khách, cô chú sáu đang cùng nhau chơi cờ tướng, bị tiếng khóc thấm lương của cô làm cho hoảng sợ, hai vợ chồng lập tức chạy vào phòng.

Hạ Mạch ngồi gục xuống đất, tay ôm mặt khóc to lên, cô sáu chạy đến ôm cô vào lòng, vỗ mặt đau thương, hốt hoảng hỏi cô.

" Mạch Mạch, có chuyện gì, bình tĩnh nói cô sáu nghe"

Hạ Mạch gào thét lên " Khôngggggg"

" Tại sao, chị ơi đừng bỏ em, KHÔNG"

Nghe những lời từ miệng Hạ Mạch đang gào thét, vợ chồng chú sáu lo sợ, cô sáu ôm cô trợn to mắt nhìn cô, chú sáu lùi về phía sau, đụng phải bức tường ngồi sụp xuống đất, môi lắp bắp nói ra.

" Không lẽ, không lẽ Hạ Nhiên..." trong lòng chú đã nghĩ ra từ " Chết" nhưng miệng không tài nào nói ra được, nhìn về phía Hạ Mạch, cô mệt mỏi gật đầu nhẹ một cái, như vậy thôi vợ chồng chú sáu đã hiểu.

Hai vợ chồng cũng yêu thương Hạ Nhiên không kém Hạ Mạch, nghe tin đau thương như vậy, hai vợ chồng không thể không khóc, một ngày đẹp trời đó, một tin tốt đẹp cho tương lai lại là một ngày thê lương, trong phòng phát ra tiếng khóc của ba người....

Chương 10: Đau thương

Hạ Mạch cùng vợ chồng chú sáu cấp bách lên xe lửa đến hồng kong, đây là lần đầu tiên cô đến đây, đúng là nơi này đẹp hơn so với trung cư nghèo tàn cô sống.

Cô không còn hứng thú để mà so sánh nơi cô sống và nơi thành thị, cô đã rất cố gắng bình tĩnh để đến nơi này, đến nơi chị cô ở đây cũng chỉ là một trung cư nhỏ ở hồng kong, nhưng xung quanh nó lại có nhiều hộp đêm và sòng bạc. Trong đầu cô lại hiện lên một ý nghĩ, không lẽ chị cô làm trong những hộp đêm này?

"Cóc cóc" Một người đàn ông trung niên đeo cặp kính cùng bộ râu đen, nghe tiếng gõ cửa ông ta bước ra mở, thấy cô và vợ chồng chú sáu ông ta châu mày tỏ ý muốn hỏi các người là ai.

" Các người tìm ai"

Hạ Mạch nhìn ông ta một hồi đến khi ông ta lên tiếng, cô chợt nhận ra giọng nói này, là người đàn ông đã báo tin cho mình, nếu là ông ta vậy có nghĩa ông ta chính là chủ nhà chị cô. " Tôi là Hạ Mạch, ngày hôm kia ông có gọi điện tôi..."

Hạ Mạch chưa nói xong ông ta liền cướp lời cô " Cảnh sát em xác cô ta đi hoá táng rồi"

" Cái gì, tại sao hoá táng, nếu muốn hoá thì phải do chính gia đình người mất làm chứ" Chú sáu giận giữ tiến lên nắm cổ áo ông ta. Thật không thể ngờ, tại sao lại đem xác của một người đi hoá trong khi không phải là gia đình người đó, trung hoa đâu có quy luật như vậy.

"Này, này ông định làm gì, định đánh người à" thấy chú sáu nắm cổ áo ông ta, ông ta sợ bị đánh chân run run, miệng lắp bắp nói, còn sẵn sàng tư thế đỡ đòn.

"Mau đưa tôi đi gặp cảnh sát" Lúc này cô sáu sợ chồng mình không bình tĩnh mà cho tên đàn ông này một đòn, sợ phải gặp rắc rối dù sao đây cũng không phải địa bàn mình, ít ra địa bàn mình có hàng xóm còn đứng ra bảo vệ, nhưng đây là hồng kong.

"Bỏ tôi ra trước đã, tôi đi lấy thư cho các người"

Thư? Cả ba người Hạ Mạch, vợ chồng chú sáu trợn mắt ngạc nhiên nhìn nhau, thật may quá, ít ra Hạ Nhiên còn để lại cho bọn họ một lá thư.

Ông ta dắt ba người bọn họ đi lên tầng năm của trung cư, có gồm năm căn trong lầu năm, căn của chị cô nằm ở phía cuối cùng, ông ta cầm một chùm chìa khoá, cẩn thận cầm lên chìa nhỏ nhất ở đó mở ra, cả ba người bước vào, hiện trường vẫn còn để nguyên, những thứ đồ của chị cô vẫn ở yên vị trí, ông chủ nhà bước nhanh vào phòng ngủ Hạ Nhiên, đem một lá thư được gói cẩn thận vào một bao bì, xem ra lá thư chưa từng được mở ra, cô cầm ngay bức thư xé bỏ nó ra ngay, lá thư được gấp lại, được ghi rõ một câu "Hạ Mạch hãy ra chỗ chỉ có một mình em đọc thư này".

Hạ Mạch liếc nhìn xung quanh, vợ chồng chú sáu vẫn còn đau thương ngắm căn nhà của Hạ Nhiên, họ muốn xem, muốn tìm kiếm hơi ấm từ ngôi nhà, muốn cảm nhận căn nhà đang lạnh lẽo đã từng có một cô gái sinh hoạt, ông chủ nhà biết cô cùng hai vợ chồng kia đến đây để dọn đồ, nên đem những vật nhỏ qua một bên, cô liếc nhìn thấy không ai để ý mình, đem dấu lá thư vào trong người, toả vẻ mệt mỏi mượn cơ hội nói muốn vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, thấy được an toàn, cô liền đem bức thư ra xem.

" Mạch Mạch, xin lỗi em. Khi em nhận được lá thư này có lẽ chị đã đến thế giới bên kia, vì chị lấy danh phận khác, không có người thân nên có thể lúc chị đi cảnh sát sẽ đem chị đi hoả táng. Mạch Mạch của chị, đừng lo cho chị, chị đi rồi em phải biết tự lo cho mình, không được bỏ học, phải học cho hết.

Sắp đến sinh nhật em rồi, chị đã tự tay làm cho em hai con búp bê rất xinh đẹp, chị đã cất ở tủ. Và cùng một cái đĩa CD thu âm bản nhạc dương cầm chính tay chị sáng tác, đây là bản nhạc chỉ dành riêng cho em.

Đây là nguyện vọng cuối của chị, từ giờ em không được tiếp xúc với bất kỳ ai ngoài cô chú sáu, em cũng đừng dính vào tình yêu. Điều quan trọng không được cho ai biết em là em gái của chị. Và điều cuối cùng em giữ hai con búp bê chị tặng em thật cẩn thận, vì nó sẽ thay chị bảo vệ em. Hãy thực hiện những lời này, như thế chị mới yên tâm mà nhắm mắt.

Sau này em lớn chị tin em sẽ hiểu ra hết mọi chuyện.

Mạch Mạch chị yêu em..."

Hạ Mạch đọc lá thư, trên mắt đã sẫm tràn đầy nước, cô ngồi sụp xuống, đem lá thư để trong lòng mình, không dám khóc lớn, sợ rằng mọi người sẽ nghe, chỉ biết đem cánh tay vào miệng cắn chặt lại, ngăn chặn không cho phát ra âm thanh, cánh tay bị cắn chặt đến nổi bật máu, nhưng sao cô vẫn không cảm thấy đau, hoá ra bên trong lòng ngực đang cào xé nỗi đau của cô khiến cô mất đi vị giác đau bên ngoài.

Hạ Mạch ở trong toilet đã nửa giờ vẫn chưa thấy ra, cô sáu liền đi về phía toilet định lớn giọng gọi cô thì thấy cô đã mở cửa bước ra, khuôn mặt tái xanh, ánh mắt vô hồn, cô sáu chạy lại đỡ lấy cơ thể yếu ớt của cô, dìu cô lại đằng ghế ngồi. Đợi một lát tâm trạng Hạ Mạch ổn lên, cô sáu mới dám cất lời.

" Mạch Mạch con không sao chứ"

Hạ Mạch quay qua ôm lấy cô sáu, cả khuôn mặt áp vào lòng ngực bà, cô thật nhớ hơi ấm của mẹ mình, giờ đây ở trong lòng bà cô cảm thấy thật ổn.

Bà biết tiểu nha đầu này rất ngoan hiền, lại rất vô tư, chỉ sợ xảy ra những chuyện đau thương như vậy, nha đầu sẽ không còn được vui vẻ như trước nữa, nghĩ tới đã đau lòng bà ôm chầm lấy cô, bàn tay yêu thương xoa đầu cô.

" Chúng ta nói chuyện một chút đi" gã chủ nhà thôi ngừng dọn đồ, ông ta tiến về phía hai vợ chồng và cô gái đang ngồi ôm nhau đó, thật tình ông ta cũng tội nghiệp cho Hạ Nhiên, tuy cô có vẻ giống gái làng chơi, thôi thì cứ biết gì nói đó.

Hạ Mạch buồn cô sáu ra nhìn ông ta, cả bốn người 3 lớn một nhỏ ngồi ngay ngắn lại với nhau nói chuyện.

" Chú nói đi" chú sáu này giờ vẫn không lên tiếng, thấy gã chủ nhà có vẻ nghiêm túc nói chuyện thì mới lên tiếng.

" Trước đây Tiểu Ngọc là một nghệ sĩ chơi dương cầm, tuy nhiên cô ấy không hề lộ dung nhan, và hình như tới cô ấy còn đến hộp đêm để làm, hộp đêm nào thì tôi không biết, còn có bạn trai cô ấy cách đây một tuần bọn họ có chút gây gổ..."

"Dừng lại" đang nói say sưa, bỗng nhưng bị một tiếng nói làm cắt ngang, ông ta dừng lại ở phía tiếng nói ấy.

Hạ Mịch ngồi một bên chăm chú nghe ông ta nói, Tiểu Ngọc là sao?

Chẳng lẽ chị cô lấy tên là Tiểu Ngọc, cô nhớ ra trong thư chị cô có nói là lấy danh phận khác, hoá ra như vậy.

Bên cạnh vợ chồng chú sáu cũng tỏ vẻ ngạc nhiên vì tên này, định mở miệng ra hỏi gã chủ nhà, nhưng Hạ Mịch nhanh tay hơn, đưa lên bụm miệng chú sáu lại. Cố ý nháy mắt với ông " Để chú ấy nói hết đi ạ" cô cứ nháy mắt, hai vợ chồng liền hiểu, cô lại quay về phía gã chủ nhà nói lễ phép bảo hẳn cứ nói tiếp.

Chương 11: Động thủ

Sau khi hiểu ý của Hạ Mịch, cả ba người trở lại vị trí ngồi ngay ngắn, lắng nghe gã chủ nhà nói tiếp.

Ông ta ho khan " Khụ" một tiếng, xoay xoay cái cổ một tý lại cất lời nói tiếp. " Nghe đâu bạn trai cô ta là dân xã hội đen, vì cũng là chuyện riêng tư của cô ta, tôi cũng không biết nhiều"

"Chị ấy làm ở hộp đêm nào" Đúng như cô đã nghĩ, xung quanh chỗ này khá nhiều hộp đêm, xem ra chị cô đến đây để làm rồi, nhưng mà... không phải là làm chuyện đó chứ. Bỗng chán Hạ Mịch nổi gân xanh, cả cơ thể căng cứng lên.

" Tôi cũng không biết ở hộp đêm nào, cũng không biết bạn trai của cô ta là ai, chỉ biết rằng là dân xã hội đen" gã chủ nhà lắc đầu không biết, tiếc nuối nói ra.

Vợ chồng chú sáu cũng căng thẳng không kém cô, đồng thời cả bốn người trở nên im lặng.

Hạ Mịch thấy có gì đó không ổn, cô không tin chị mình tự sát mà không có lý do, chắc chắn là có cái gì đó bí ẩn, nếu như vậy cô sẽ đánh liều bản thân mình tìm ra được lý do này.

Suy nghĩ thật kỹ cô cũng có quyết định cho mình, được cô sẽ ở lại đây tìm ra được cái lý do này.

Hạ Mịch tìm một khu nhà trọ gần nơi chị cô ở, đem những đồ dùng chị mình chuyển qua. Chỉ gởi về quê hai con búp bê chị mình đã làm

gửi cho hai vợ chồng cô chú sáu, đem số tiền chị đã dành dụm được một ít, cùng với tiền cha mẹ mình để lại, tiếp tục đi học ở hồng kong, nếu như cứ học mãi thì sẽ tiêu hết tiền rất nhanh, Hạ Mạch mới quyết định tìm công việc cho mình làm, đã nhiều công việc cô từng vào làm như, giao thức ăn nhanh, làm nhân viên tại quán cà phê, nhân viên thanh toán tại siêu thị, vừa làm vừa học cho đến khi tốt nghiệp trung học, sau ba năm tốn sức điều tra, cô đã tìm được tất cả bốn cái hộp đêm chị cô đã làm và một sòng bạc chị thường hay đi cùng bạn trai, không nghĩ ngại cô liền bỏ học đại học, vào những chỗ nguy hiểm đó để làm, chỉ mong muốn tìm được chút ít gì về cái chết của chị mình.

Nhưng đã hai năm trôi qua, cô cứ tìm kiếm nhưng đáp lại cô vẫn chỉ là con số không, chỉ qua hai cái hộp đêm, cô không một chút tin tức gì, nhưng rồi vẫn kiên trì, tiếp tục vào cái hộp đêm thứ ba, chỉ cần còn mười phần trăm hy vọng cô vẫn làm.

Thế nhưng trớ trêu, ông trời vẫn không công bằng với cô, một tý tin tức cô còn chưa biết được lại bị cái tên Từ Chí Phi giam cầm bên mình. Cứ như vậy cô sẽ không còn một chút tin tức nào nữa, không được cô phải tìm mọi cách thoát ra khỏi hẻm mới được.

Không biết Từ Chí Phi đã đứng dựa người vào cửa từ lúc nào, đến khi cô chợt tỉnh hoàn hồn nhìn hẻm.

" Anh đứng đó từ bao giờ"

" Nửa tiếng" hẻm đứng thẳng người đi về hướng cửa sổ, kéo màn qua một bên ánh nắng chiều tà chiếu vào hẻm, bộ âu phục hẻm mặc lúc trưa vẫn còn thẳng tề, chỉ có điều hẻm không đeo carvat, cầm lấy ly trà dì hai đã chuẩn bị cho hẻm đem lên môi uống một ngụm.

" Em từ này giờ suy nghĩ cái gì" hẻm lẳng lặng nhìn ra cửa, đôi môi

mỏng chỉ nhẹ bật hơi cũng đủ người khác biết hấn đang cố nén giận dữ

" Không liên quan đến anh" Cô không lạnh không nóng, nhàn nhạt trả lời hấn.

Một cậu nói như đang thách thức hấn, hấn quay người nhìn cô nghiêng răng nói ra lời như đang cảnh cáo" Em tốt nhất bỏ ngay suy nghĩ rời đi cho tôi"

"Anh..." hấn đúng là ác ma, suy nghĩ của cô hấn cũng có thể biết, như vậy cô làm sao để thoát ra đây, ai có thể giúp cô bây giờ.

" Đêm nay tôi sẽ về trễ, em nên ngoan ngoãn ở nhà mà đợi tôi về, ngàn lần đừng để tôi quay về liền không thấy em" hấn lạnh lùng rời khỏi bỏ lại một thân hình cuộn tròn lại, cơ thể vì lời nói của hấn mà làm cho run lên.

Từ Chí Phi cùng em trai mình đi đến một nơi trại giam, đây là nơi " Chết Chóc" người thường đi ngang qua con đường này không khỏi bị những làn rét run ập tới, sự lãnh lẽo truyền đến từ nơi phía lưng trượt lên trên cái gáy cổ, còn có nằm trên đường lên dốc, đi vào phía một khu rừng nhỏ sẽ đến trại giam.

Nơi trại giam này là của bang hấn, tội nhẹ sẽ giam lỏng lấy khẩu cung, tội nặng liền ném vào cho bày cộp ăn thịt.

Từ Chí Phi lạnh lùng bước vào, tên đàn em cai quản trại giam đứng lên cuối đầu chào hấn. Xong rồi đem chìa khoá mở cửa cổng ra, đi sau hấn là Từ Chí Vũ và hai tên đàn em, đi xuống dưới hầm thứ nhất, qua 4 cái phòng giam, dừng lại ngay phòng số năm, một mùi tanh của máu xộc thẳng vào mũi hấn, hấn liền châu mày, người đàn ông trên mặt đầy máu, hai cánh tay dang rộng xích vào trên thành

sắt, nửa người dưới quỳ sụp xuống đất, cả người hấn đau nhói, nghe tiếng cửa trại của A Tinh được mở ra, hấn liếc nhìn Từ Chí Phi đi vào, miệng nhếch lên ung dung khiêu khích " Thăng khốn nạn"

" Sắp chết đến nơi mà còn mạnh miệng sao" Từ Chí Phi ngồi xuống, cố để cho gương mặt mình đối diện với gương mặt A Tinh.

"Một đũa quèn như tao chết cũng không sao.." A Tinh cười man rợ, khuôn mặt tỏ ra khiêu khích nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, hấn ta liền mở mắt " Chậc chậc" gả A Tinh chậc lưỡi, nhìn từ trên xuống cơ thể hấn lại nở nụ cười man rợ " Mùi đàn bà toả ra thật thơm.."

Miệng còn chưa nói hết Từ Chí Phi đứng lên vung chân đá một cú mạnh vào mặt hấn, máu mũi cùng máu miệng văng ra, chiếc răng trong họng cũng văng ra theo, gả A Tinh vội la hét chói tai, một cơn đau đớn vừa ập tới bất ngờ nơi hấn, đau đớn hơn hấn phải chịu đựng những cái đau từ thể xác. Nếu chết đi thì có thể sẽ không còn đau.

"Anh hai sẽ đánh chết nó" Từ Chí Vũ vội chạy lên ôm hấn lại, cơ thể hấn nóng lên, mặt cũng đỏ đến mang tai, không ít nhìn ra ánh mắt hấn là đang có lửa, không ngăn lại chỉ e rằng một cú đá mạnh tiếp theo của hấn sẽ lấy đi cái mạng quèn của tên này, nếu hấn chết rồi thì sẽ không còn chút manh mối gì.

"Khụ khụ" A Tinh ho khan đầy máu, mặc dù đang ho hấn ta vẫn cố nói " Từ Chí Phi khụ.. mà mà không giết tao, một ngày nào đó con đàn bà mà.. "

Lời còn chưa nói xong, Từ Chí Phi móc ra một cây súng từ phía sau thắt lưng, đem ngay trên đầu hấn, không chần chừ không thương tiếc mà bấm cò " Đoàng"

Một tiếng súng vang lên, viên đạn từ nòng súng bay thẳng đến chính giữa chân A Tinh, quá bất ngờ hắn còn chưa kịp kêu lên, trợn to mắt co giật lên, trong tích tắc lại ngục mặt xuống đất.

Từ Chí Vũ cả kinh nhìn hắn, hắn chưa từng nhìn thấy Từ Chí Phi vì chuyện nhỏ mà động thủ, đa phần sẽ để cho đàn em ra tay, cho dù đối phương có khiêu khích hắn, hắn cùng lắm sẽ sai thuộc hạ đánh gậy giở người đó, còn bây giờ vì lời khiêu khích của một tên quen, hắn ta động chạm đến cô gái được cho là tình nhân của hắn, lại bất bình tĩnh mà tự tay động thủ, xem ra cô gái kia chiếm một phần quan trọng trong hắn rồi.

Từ Chí Vũ tiến lên nâng mặt gã A Tinh, hắn ta đã bất động, Từ Chí Vũ liền lùi về phía Từ Chí Phi, về mặt hắn vẫn lạnh băng như thế. Từ Chí Vũ nhìn hắn lắc đầu, như muốn nói " Nó đã chết rồi"

Từ Chí Phi đem súng cất vào sau đai thắt lưng bên hông, xoay người lại ra lệnh cho hai tên đàn em " Xử Lý"

" Dạ đại ca" cả hai cùng đồng thanh lên tiếng, Từ Chí Phi rời đi, Chí Vũ cũng theo sau.

Sau khi hắn rời đi, hai tên đàn em liền mở khoá tay cho gã A Tinh, đem ra phía sau trại giam, đây là căn phòng sắt, bên trong là đồ nghề liên quan đến lửa, tên thứ nhất đem xác hắn vức vào trong đó tên còn lại chăm lửa, ngọn lửa cháy dữ dội, xác của A Tinh cũng được phân huỷ theo ngọn lửa, sau mười lăm phút trôi qua ngọn lửa cũng được dập, bên trong căn phòng cũng chỉ còn lại tro cốt của A Tinh.

Chương 12: Cự tuyệt (18+)

Từ Chí Phi trở về nhà, lòng cảm thấy bất an, theo quán tính hấn đi thẳng lên phòng, căn phong bỗng lạnh lẽo lạ thường, hấn không thấy Hạ Mạch ở phòng tìm kiếm khắp nhà lại không thấy, đôi chân bỗng chốc run rẩy, đột nhiên một tiếng nhạc cất lên, hấn đi theo hướng tiếng nhạc phát ra trong nhà kho trên sân thượng.

Hấn bước lên thấy Hạ Mạch đang ngồi ôm chân vào lòng, kế bên là một cái máy mp3 đang phát nhạc.

" Tại sao lại ở đây" hấn tiến lại gần cô ngồi xòem xuống đối diện với mặt cô.

Hạ Mạch không trả lời, im lặng nghe bản nhạc đang phát, đây chính là bản nhạc Hạ Nhiên đã tặng cho cô. Vì là một cái CD, cô đem CD thu âm thành lại trong máy sẽ tiện lợi hơn.

"Bản nhạc này.."

"Hay không là chị tôi sáng tác rồi chơi " không đợi hấn nói tiếp, cô cắt ngang lời hấn, ánh mắt vô hồn nhìn ra xa đằng kia, tâm trí lại hiện lên những hình ảnh của quá khứ.

" Cái gì, chị của em" Hấn gần lên từng chữ, Hạ Mạch châu mày nhìn hấn khó hiểu.

" Anh ngạc nhiên cái gì, chẳng lẽ anh có em trai không cho tôi có chị gái sao"

Hắn im lặng, khuôn mặt trầm luân một hồi, một giây trước hắn còn điềm đậm, một giây sau khuôn mặt hắn liền trở nên băng lãnh, cô có chút hơi sợ, đưa tay chạm vào vai hắn, quan tâm hỏi. " Từ Chí Phi anh không sao chứ"

Hắn hất tay cô ra, ánh mắt trở nên băng lãnh nhìn cô, tim cô khẽ đập nhanh, cơ thể bồi hồi. Hắn vẫn nhìn cô một lúc, cô né tránh ánh mắt của hắn.

Từ Chí Phi đứng dậy rời đi không nói một tiếng nào. Cô vẫn không hiểu nhìn hắn, rồi lại nhìn nơi đằng xa kia, nghe tiếp bản nhạc còn dang dở.

Ngồi cũng được một tiếng, cứ nghĩ Từ Chí Phi đã ngủ rồi nhưng xuống nhà không thấy, lại nghe dì hai nói hắn cùng em trai đi ra khỏi nhà trong rất vội vàng.

Mặc kệ cô không quan tâm, cô quay về phòng ngủ.

Hạ Mạch miên man ngủ say. Đột nhiên trong cơn say ngủ, cô nghe những vỡ vụn, cô giật mình, tim bỗng loạn nhịp, không chần chừ Hạ Mạch bước xuống giường đi theo hướng đồ vỡ ra.

"Có chuyện gì vậy" Hạ Mạch đi đến thư phòng, hai tên thuộc hạ đứng nghiêm trọng canh cửa, cô bước lên mở cửa, hai tên thuộc hạ liền đưa tay ra chặn lại.

" Tiểu thư, ông chủ có lệnh không cho ai vào"

"Nhưng anh ta đang đập đồ trong đó"

Hạ Mạch nói liền uốn éo người mở cửa bước vào. Đập ngay trước mắt cô một bãi chiến trường, những sắp văn kiện, bình hoa, rượu, ly

thủy tinh đều vỡ nát, nền gạch còn có một chút máu dính lại, cô nghiêng người về phía ghế, hắn đang dựa người vào thành ghế, đôi mắt nhắm nghiền lại, chiếc áo sơ mi màu trắng sớm đã nhăn nheo, hai chiếc cúc áo đầu đã được mở ra, lòng ngực vì tức giận mà thờ hỏn thển, dưới hai bàn tay to lớn của hắn, vì bị thủy tinh đâm vào mà chảy máu, máu tuông ra rơi xuống sàn.

Hạ Mạch giật mình đi nhanh lại phía tủ kế bên cái ghế hắn đang ngồi, mở ngăn kéo ở dưới tủ cuối, lấy ra một hộp đồ dùng y tế. Cẩn thận nâng bàn tay hắn lên, xem xét một hồi. Dem một cây nhíp to gấp những miếng thủy tinh nhỏ đang dính vào thịt bên lòng tay của hắn, xong rồi dem khăn giấy cẩn thận lau đi những vết máu trên tay hắn, cuối cùng dem băng gạc cuốn quanh tay hắn giúp không cho bị nhiễm trùng.

" Có cần đến bệnh viện không" cô lẳng lẳng hỏi hắn, ánh mắt vẫn nhìn bàn tay của hắn.

Từ Chí Phi đã sớm biết cô vào, cũng để im cho cô xử lý vết thương, bây giờ trong lòng hắn rất mệt, rất phiền lòng, hắn lại càng không muốn nhìn thấy cô, thế nhưng hắn lại không muốn cô rời xa hắn.

" Hạ Mạch, em là của tôi, vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc bỏ trốn" Hắn kéo cô đứng dậy áp cô vào tường.

"Anh không có quyền giam cầm tôi" Hạ Mạch tức lên, cơn phẫn nộ làm cơ thể yếu ớt của cô run rẩy, hắn bây giờ không giống như trước đây, ánh mắt hắn bây giờ rất lạnh, cả cơ thể của hắn luôn toát ra vẻ băng lãnh, đôi môi mỏng mím lại, chạm đến đôi môi của cô, cô né tránh nụ hôn của hắn, bình tĩnh mà nói. " Đừng chạm vào tôi"

"Nên nhớ cô là người phụ nữ của tôi" hắn không nói nhiều, nhắc bóng cô lên đi về phòng, không thương tiếc ném cô lên chiếc giường

bọn họ thường ngủ cùng.

Hạ mạch ngồi bật dậy, vẻ mặt tức giận, còn chưa ngồi thẳng lên lại bị một sức lực từ bàn tay hấn nắm chân cô kéo ra.

Hạ Mạch vì mất trọng thế mà té ngửa ra, tiện thế hấn giữa chặt chân cô, vòng chân mình giữa eo cô quỳ lên.

Cô vươn tay trực tiếp cho hấn một cái tát. " Bốp"

"Mẹ kiếp! Đây là lần thứ hai em đánh tôi" quả thật lần thứ hai Từ Chí Phi bị phụ nữ đánh, có điều hai lần đánh đều là một người, hấn tức giận nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô hơi hoảng sợ, dùng hết sức gào thét lên " Từ Chí Phi, tôi hận anh, hận anh"

Hấn gật đầu miệng nói "Được"

" Hạ Mạch, tôi cho em biết thế nào là địa ngục" hấn xé bỏ đồ cô ra, cởi bỏ luôn đồ của mình, hấn đi lại ngăn kéo, lấy ra hai cái còng số tám.

Hạ Mạch kinh hãi, chồm dậy định chạy đi, lại bị một thân hình cường tráng của hấn đè lại, cô lại một lần té theo tư thế ngửa ra, Từ Chí Phi đem cái còng thứ nhất nắm cổ chân trái của cô còng lại cùng với góc giường, còng thứ hai còng chân phải của cô cùng góc giường còn lại.

"Buông ra đồ khốn" Hạ Mạch vùng vẫy la hét. Hấn lại chụp lấy hai tay cô đem một cọng dây thần cột lại trên đầu giường.

" Thả tôi ra, anh là cầm thú, anh không phải người, anh không được

làm vậy với tôi"

" Nếu như đã được danh xưng là cầm thú, mà không làm ra những chuyện cầm thú, thì quả thật có lỗi với cái tên này" Từ Chí Phi đem ra một viên thuốc từ trong tủ kéo đưa đến miệng cô.

Hạ Mạch không dám tin, lắc đầu cố không cho đựng vào viên thuốc, bặm môi thật chặt đến bật máu, lại bị bàn tay thô bạo mà vừa mới nảy cô còn băng bó vết thương lại bóp cằm cô, bắt cô há miệng ra, sức bàn tay của hắn tuy có vết thương nhưng vẫn không nhàm nhòa với hắn, một chút sức nhẹ của hắn đã đủ để cô há miệng.

Hạ Mạch bị bóp đau mà há miệng, viên thuốc đắng trong họng làm cô khó chịu, muốn phun nó ra, lại bị hắn bịt miệng, cuối cùng cô cũng nuốt đi viên thuốc.

Chương 13: Cầm thú (21+)

Từ Chí Phi đứng dậy đem một chai rượu mở nắp, đổ lên khắp cơ thể Hạ Mạch.

"Đừng" cô nhìn hấn lắc đầu cầu xin, nhưng hấn vẫn với khuôn mặt lạnh băng, không hề để ý đến cô, đổ hết chai rượu vào người cô, hấn đi lại cửa sổ, mở tung cửa sổ ra, xoay người lại dựa vào thành cửa, lại cầm điếu thuốc cùng bật lửa lên châm rồi hút.

Hạ Mạch cảm thấy cơ thể khó chịu, từng dây thần kinh, tuyến hoocmon của phụ nữ như có điện giật, tê dại khắp cơ thể cô, bên dưới chỗ đó của cô, đang rất nhức, thật là trống vắng, lại còn bị còng theo tư thế hai chân dạng ra.

Từ Chí Phi đem điếu thuốc lên môi, hít một hơi, từ từ thả ra, ánh mắt quan sát từng cử chỉ của cô.

"Ưm.. thật khó chịu" Hạ Mạch rên một tiếng, khắp cơ thể toàn là rượu, mùi hương của rượu lan toả xung quanh cô, cơ thể cô vì rượu mà làm cho rích lên.

Lần đầu tiên, Từ Chí Phi hèn hạ dùng thủ đoạn thuốc kích thích mà ép cô, đây là lần thứ hai hấn lại hèn hạ dùng thuốc với cô, nhưng lần này thủ hạ hấn còn tàn nhẫn hơn lần trước. Rốt cuộc con người hấn là như thế nào, lúc vui thì dịu dàng, lúc tức giận lại đáng sợ đến như vậy.

Từ Chí Phi không một mảnh vải che thân đứng ở cửa sổ, ngắm nhìn cơ thể đang dần kích thích lên, nơi tư mật của người con gái bị trói

mà chảy ra chất mật dịch, khuôn mặt khổ sở không ngừng cầu xin hấn.

" Phi, ưmm tôi rất khó chịu" cô đáng thương nhìn hấn, khó khăn mà mở miệng ra

" Muốn sao" Từ Chí Phi nảy giờ cũng khó chịu không kém, tiến lên giường cô, bàn tay to lớn đã được băng nhẹ chạm vào nơi tư mật.

"Nói có muốn không" Từ Chí Phi dùng ngón tay đâm thẳng vào tư mật. Hạ Mạch "Aa" một tiếng lại cảm thấy kích thích, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

" Aaaa, muốn.."

Từ Chí Phi nhếch môi cười, ngón tay ra sức chuyển động, đôi môi nhỏ nhắn của Hạ Mạch không ngừng rên rỉ " Ừmm ưm a".

Sau một hồi chơi đùa nơi tư mật cô, cũng chảy ra một chút tinh dịch, hấn đưa lên miệng cô, chét xung quanh môi, rồi cuối xuống hôn lên đôi môi vừa được chét tinh dịch.

Hấn đem lưỡi mình liếm quanh môi cô, rồi tách mở hàm răng, đưa lưỡi mình vào xâm chiến cùng lưỡi cô, Hạ Mạch hưng phấn đáp trả, bàn tay của hấn xoa nắn ngực cô, miệng lại đang bị hôn, chỉ bật ra được tiếng nấc.

"Mẹ nó, trói lại thật khó làm" hấn rửa lên một câu, đem chìa khoá mở hai cái còng ra, đem dây thừng cũng gỡ ra, hấn đem hai chân Hạ Mạch quấn quanh eo, cuối người xuống tiếp tục hôn nhau, cô vòng tay lên cổ hấn, đáp trả, đem lưỡi mình chủ động một chút, bàn tay nhỏ xoa tẩm lưng trần của hấn, tay còn lại đưa lên tóc vò đi.

Hắn đem tay mình xoa bóp ngực cô, tay kia cũng không rảnh, xoa nắn nơi tư mật của cô.

" Ừmm" tiếng rên bị chặn trong họng không thể bật thành lời.

Hôn một lúc lâu, cả hai khó thở, liền buông ra.

"Mạch Mạch em là của tôi, vĩnh viễn là của mình tôi" hắn cúi người thở gấp vào tai cô, thì thầm một câu lại đưa lưỡi liếm lên vành tai cô.

" ừmm" Hạ Mạch rên lên, đem bàn tay nhỏ bé sờ vào cơ ngực rắn chắc của hắn, phía dưới của hắn đang rất đau, muốn lập tức đi vào nơi thiên đường kia, hắn tách chân cô ra một tý, đem vật đàn ông đang trướng to lên, từ từ đi vào tư mật của cô.

"Ừmmm" cô bấu chặt vào vai hắn, tuy rằng hắn đang dịu dàng đi vào, nhưng vật đàn ông của hắn quá lớn so với cô, mặc dù đã cùng hắn mây mưa không ít lần, nhưng mỗi lần hắn đi vào đều cảm giác thịt cắt xé đi.

Hắn ra sức chuyển động mạnh, cơ thể Hạ Mạch rung chuyển theo tiết tấu của hắn, những tiếng va chạm mạnh, cùng mùi rượu trên cơ thể... lại còn có tiếng ngâm nga rên rỉ thoả mãn, càng khiến người ta say đắm không còn cách nào dứt ra.

Hắn liếm trên cơ thể cô, vị rượu hắn thường uống nay được thưởng thức trên cơ thể của người phụ nữ làm hắn say đắm, hắn mê man mút chặt vòm ngực của cô.

"Ừm ừm aa" cô hưng phấn rên lên, không biết từ khi nào hắn lại say đắm cơ thể cô, đặc biệt là những tiếng rên chứa đựng dục vọng của cô.

" Có thích không" Hấn ra vào tăng tốc, bá đạo hỏi cô.

Càng tăng tốc tiếng rên cũng trở nên khó khăn " Nói, có thích không" hấn cố tình trêu ghẹo cô, hấn biết nếu như ra vào nhanh như vậy cô sẽ khó trả lời. Hấn là muốn nhìn cô khó khăn trả lời như vậy.

"Ừm ừm thích..." mãi một lúc cô mới bật ra được chữ " Thích".

Hấn hài lòng nghe câu trả lời, bế thân hình của cô rời giường ra cửa sổ, để cô ngồi dựa vào tường, đem một chân cô vác lên tay, dùng sức lại chuyển động mạnh.

"Ừmm" hấn điên rồi sao đây là cửa sổ người ở dưới nhìn lên sẽ thấy, hấn hôn cô, chiếc lưỡi lại xông vào quấn lấy nước bọt của cô, hai tay hấn trượt xuống lưng nắm lấy hai cái mông của cô, bóp mạnh. Cô khó chịu mở mắt ra, hấn từ nãy đến giờ hôn cô mà không nhắm mắt, cô nhú mi tâm nhìn hấn, hấn cũng nhìn cô, ánh mắt hấn đã không còn băng lãnh nữa, thay vào đó là sự dịu dàng ấm áp, cô khó chịu đẩy hấn ra, đôi môi đang được ăn mật ngọt mà phải rời đi, hấn nuốt tiếc, ở dưới hai người hấn vẫn cứ ra vào, cô cũng khó khăn rên rỉ.

" Mạch Mạch, tôi tuyệt đối không để em rời đi" hấn dịu dàng đem bàn tay bị cô bắn bó nhẹ lên, khẽ sờ vào mặt cô, đem má cô vuốt ve.

" Ừm.. anh không có quyền.. ừm ép tôi" hấn thật quá đáng sao không để làm xong rồi hấn nói, sao cứ bắt cô trả lời ngay lúc này thật khó chịu. Hấn nhẹ cười, vô tình nhìn xuống lầu, ba hấn cùng em trai mình đang dần tiến vào nhà. Ngay lúc đó ở ngoài thuộc hạ gõ cửa gọi.

" Ông chủ, lão gia đến tìm ạ"

Cô kinh hãi nhìn hấn. Hấn thấy cô có vẻ sợ hãi, ôm cô vào lòng an ủi.

" Nói với Lão Gia tao đang bận một lát tao sẽ xuống" hấn vẫn tiếp tục chuyển động hôn lên chóp mũi của cô, hơi thở đàn ông thơm ngát xọc vào mũi cô, còn có chút mùi dục vọng pha lẫn với nhau, hấn cuối xuống hôn cô, hạ chân trái cô xuống, cô nhăn mặt khó chịu.

" Tê chân tôi rồi" cô đẩy hấn ra, ngồi sụp xuống, hấn cũng ngồi theo đưa chân cô lên đùi mình, massage vài cái liền trở về bình thường, đặt cô nằm dưới sàn lạnh buốt, tách chân cô quấn vào eo mình, phía dưới đâm vào tăng tốc.

" ưm ưm " cô không ngừng rên rỉ. Động thân một lúc lâu, hấn gầm lên một tiếng thoả mãn, cơ thể cô cũng hưng phấn cao trào lên ôm lấy cổ hấn.

"Hừmm" hấn gầm nhẹ, trút ra những thứ ấm nóng trong người mình ra nơi tư mật cô, hấn rút vật nam tính kia ra, nơi nào đó của cô đã xưng tấy, hấn bế cô lên đi vào nhà tắm, cô mệt mỏi dường như thiếp đi, dựa vào lòng ngực săn chắc của hấn.

Bật nước ấm lên, đặt cô vào bồn, tách mở chân cô ra, xoa nhẹ nơi tư mật, dường như nước ấm làm dễ chịu đi, nơi tư mật cũng không còn đỏ nữa, hấn với tay lấy sữa tắm xoa nhẹ trên cơ thể cô. Cô đang ngủ lại cảm thấy cơ thể mình dễ chịu đi hấn, an phận mà ngủ say.

Tắm rửa cả hai xong, hấn bế cô vào phòng đắp chăn giúp cô ngủ, hấn cũng mặt lại đồ chỉnh tề đi xuống gặp ba hấn.

Chương 14: Tiểu Ngọc

Từ Chí Dũng tức giận nhìn hấn đi xuống nhà, ông châm chọc hấn một câu " Cha mày đến mà mày vẫn ung dung chơi gái rồi mới nghĩ đến tao"

Hấn nhếch môi cười nhẹ, đi đến chỗ Từ Chí Vũ, đem ly rượu trên tay hấn đang uống, giật lấy đem lên môi mình.

" Sinh lý đàn ông không trách được"

" Tao đến báo mày một tin, bên thằng Hồ nó đã chuẩn bị khiêu chiến, xem mà lo liệu"

Ánh mắt hấn sa sầm lại, khoé môi bất giác co giật, khuôn mặt trở nên băng lãnh. Hấn im lặng suy nghĩ, Từ Chí Dũng lắc đầu bỏ đi.

Hấn trầm luân im lặng, Từ Chí Vũ cũng chen vào cuộc nói chuyện, anh lảng lảng nhìn hấn rồi buông ra một câu khiến cơ thể Từ Chí Phi hoá đá. " Anh hai, anh rất yêu Hạ Mạch"

Yêu? Hấn cũng đã suy nghĩ rất nhiều mấy ngày này, xem ra hấn đã yêu cô từ rất lâu, chính là bản thân mình không nhận ra, đến hôm nay, khi hấn biết được cô chính là em gái của Tiểu Ngọc thì hấn rất sợ cô sẽ rời xa hấn, sợ cô sẽ biết được chân tướng năm đó.

Đột nhiên hình ảnh một người con gái trên người bê vết máu, cơ thể nằm dưới sàn bỏ hoang lạnh buốt, con dao vẫn còn găm chặt phía dưới ngực cô.

Năm đó, Hạ Nhiên rất yêu Từ Chí Phi, thế nhưng hắn một chút cũng không yêu cô, Từ Chí Phi vì thương cảm cô nên đã cưới mang, một người con gái chỉ mới tuổi hai mươi, một mình sống ở đất hồng kong rất nguy hiểm.

Hắn lại rất thích dương cầm, lúc hắn còn bé, hắn đã ngồi cạnh mẹ mình thường thức những bản dương cầm của mẹ hắn.

Vì mẹ hắn đã bị kẻ thù giết, đến bây giờ hắn vẫn không biết kẻ thù là ai, cha hắn điều tra ra được chỉ là bên bọn Lão Hồ, nhưng lại không thể làm được gì, bên bọn Lão Hồ có cả một lực lượng cảnh sát được mua chuộc, hắn phải làm gì đây, ngậm ngùi chờ đợi thời cơ trả thù.

Hắn cũng cho người điều tra thân thế Hạ Nhiên, hồ sơ đều bị huỷ, chỉ để cô mồ côi cha mẹ, cô lại rất xinh đẹp ngồi bên cạnh cây dương cầm chơi, hắn lại nhớ đến mẹ mình, đem cô về bên cạnh, chủ yếu chơi dương cầm cho hắn thưởng thức.

Ngày hôm đó, Từ Chí Vũ ở casino, nhắm trúng một người con gái, đi lại trên đùa cô ta, nhưng sự việc không ngờ cô ta là người phụ nữ của A Lý, ngay lúc đó Từ Chí Vũ bị đàn em của hắn đánh đầy thương tích, đánh để cảnh cáo chứ nếu bọn hắn mà giết sẽ không thoát khỏi bọn nhà Từ.

"Tiểu Ngọc, em đừng có suốt ngày hỏi tôi mấy cái câu vớ vẩn này được không" Từ Chí Phi ngồi ở hộp đêm, đợi thằng em trời đánh của mình đến, hắn đợi cả tiếng đồng hồ rất tức giận, lại bị Tiểu Ngọc kể bên luôn miệng hỏi "Anh có yêu em không"

"Anh trả lời đi em sẽ không hỏi" tiểu ngọc ngồi bên cạnh hắn nắm cánh tay hắn lung lay.

"Tiểu Ngọc em bớt phiền một chút đi" nhìn hắn đang nghiêm túc, Tiểu

Ngọc cũng không dám đùa tiếp, bậm môi cuối đầu xuống cầm ly nước cam kế bên lên uống. Bên ngoài hai tên đàn em hót ha hót hã thở thốn thển chạy vào báo với hấn.

" Đại ca, cậu Vũ bị bọn A Lý đánh ở sông bài mình đầy thương tích"

" Cái gì" Hấn lập tức đứng dậy đi đến chỗ sông bài, người bên A Lý thì đã đi hết, chỉ còn lại một mình Từ Chí Vũ nằm ngục xuống đất, anh ta vừa thấy hấn tới, miệng mím cười nhẹ, dần dần trước mắt hấn mờ dần đi, trong cơn mơ hồ, hấn nghe tiếng Từ Chí Phi luôn miệng gọi hấn. " A Vũ, A Vũ, mau tỉnh lại". Đến lúc hấn thấy cơ thể mình được nhất bổng lên, rồi từ từ thiếp đi.

Tại bệnh viện, Từ Chí Phi nắm chặt tay thành quyền lâu lâu lại đánh vào bức tường, đột nhiên chợt nhớ ra gì đó, hấn quay đầu nhìn đám đàn em đang cúi mặt xuống đất, cất cao giọng hỏi. " Tiểu Ngọc đâu"

Trong lòng đang lo cho Từ Chí Vũ, quên mất lúc này mình đã ngồi cùng Tiểu Ngọc, chắc cô ấy đi về trước rồi cũng phải.

" Cô ấy nói cảm thấy không được khoẻ nên tự mình về trước ạ" đám đàn em chân thật trả lời.

" Tự mình về" Hấn tiến lên hỏi ngược lại đám đàn em, bọn họ sợ bày ra vẻ mặt nhận lỗi, hấn đem di động đang reo từ trong túi lên, thấy số Tiểu Ngọc gọi đến hấn liền bấm nút nghe, nhưng đầu dây bên kia không phải là tiếng Tiểu Ngọc hấn nghe mỗi ngày, mà là một tiếng đàn ông, hấn hận không thể giết chết tên này tại chỗ.

"Từ Chí Phi, con đàn bà mà quả thật dâm dăng" Đầu dây bên kia, A Lý bình thản ôm Tiểu Ngọc vào lòng hít hương thơm từ trên cơ thể cô.

"Con mẹ nó, mày đã làm gì cô ấy" hắn bất bình tỉnh, ánh mắt loé lên tia lửa. Hắn bước đến đập một cái lên bụng một tên đàn em, hắn ta ngã xuống, mặt nhăn nhó, tay ôm bụng đứng dậy, vẻ mặt vẫn trở lại bình thường.

"Hưmmm... chẳng làm gì, chỉ là hưởng thụ người phụ nữ của mày thôi, Từ Chí Phi mày bị bắt lực sao, đến cả người phụ nữ của mày mà cũng chưa chạm qua Ha Ha" Tên A Lý cất giọng cười man rợ, cơ thể Từ Chí Phi hoá đá, hắn tôn trọng cô, cô là một người con gái thuần khiết, một người con gái xinh đẹp lương thiện, thì chỉ thích hợp với những người đàn ông tốt, hắn không nỡ dấy bẩn lên cô.

"A Lý, tao sẽ giết mày" hắn cảm giận bùng ra một câu, khoé môi A Lý cũng giật giật theo, hắn ta tin Từ Chí Phi có thể bây giờ đến đây mà giết hắn, hắn cúp máy gọi cho lão Hồ, nói rõ sự việc, lão ta tức điên lên, nhưng vì a Lý là em hắn, nên ông ta sẽ không để hắn chết. Còn Từ Chí Dũng hắn sẽ đích thân thương lượng, chỉ là con đàn bà, trong cái giới này ai mà không biết Tiểu Ngọc đeo bám hắn, còn Từ Chí Vũ bắt quá hắn để A Lý bị đánh lại như vậy thì mọi chuyện sẽ xong. Nhưng ông ta không ngờ, Tiểu Ngọc lại biết bí mật của ông ta, nên đã bảo A Lý giết luôn Tiểu Ngọc. Xong mọi chuyện Ông ta chu cấp cho A Lý đi trốn, trách gập mặt bây giờ.

Từ Chí Phi xác định được vị trí Tiểu Ngọc, hắn lập tức đi đến nơi đó, trước mặt hắn là một căn nhà hoang, hắn đi vào bên trong, một cảnh đau lòng siết chặt tim hắn, cơ thể Tiểu Ngọc đầy vết thương, trên ngực còn găm một con dao gọt hoa quả, vị trí đi thẳng vào tim, lòng ngực đã không còn hơi thở, hắn gào thét chạy đến ôm thi thể cô lên.

"Tiểu Ngọc, là tôi có lỗi với em, tôi nhất định sẽ trả thù cho em. Kiếp này không thể yêu em, nhất định tôi sẽ yêu em ở kiếp sau" Hắn luyến tiếc hôn lên chán cô. Nói ra những lời tuyệt vọng.

Chương 15: Em chơi dương cầm rất đẹp

Hạ Mạch mệt mỏi lê thân mình đi xuống nhà, lúc này bụng cô đã rất đói, cô tiến vào phòng bếp, dì hai liền đỡ cô ngồi xuống bàn, đem ra những món ăn đồ bổ cho cô.

"Cảm ơn dì hai" cô mỉm cười, đón lấy cái muỗng, múc từng thức ăn đem lên miệng.

"Đã tỉnh rồi sao"

Đột nhiên xuất hiện một câu hỏi vô vị, cô không nhìn cũng biết là hấn đang đi về phía mình. Một câu hỏi như vậy mà hấn cũng hỏi được, nếu như cô vẫn còn ngủ thì ai tỉnh mà ngồi đây.

Từ Chí Phi ngồi xuống cạnh cô, ngắm cô ăn một lúc, những lọn tóc bay phất phới trên má, hấn nâng tay đem những lọn tóc tém qua tai cô, khuôn mặt đã không còn lạnh băng nữa, cô cũng quay đầu một chút nhìn hấn.

Cô rất sợ ánh mắt hấn nhìn cô, ánh mắt ôn nhu cô không quen nhìn. Hạ Mạch lập tức đứng lên, lại bị hấn nắm chặt tay lại.

" Em đi đâu vậy"

" Tôi ra ngoài một chút"

" Tôi đưa em đi"

" Không cần"

" Vậy tôi bảo người đưa em đi"

" Từ Chí Phi, tôi không phải phạm nhân, anh cũng không phải cảnh sát, anh đừng có suốt ngày giam cầm tôi" Hạ Mạch tức giận vùng tay ra, Từ Chí Phi cũng cả kinh, đây là lần đầu tiên hắn thấy cô tức giận.

"Được"

Cô quay lưng bỏ đi, không quên đem theo ánh mắt căm giận, Từ Chí Phi cũng chỉ đứng nhìn bóng lưng cô dần biến mất.

Hạ Mạch đi đến hộp đêm, cô gặp ngay Duệ Duệ. Liền vui vẻ trò chuyện. Cao Duệ là một nghệ sĩ chơi dương cầm mà đích thân hắn mời đến, từ khi Hạ Mạch vào làm, người cô nói chuyện nhiều cũng chỉ là Duệ Duệ.

" Mạch Mạch, em đã đi đâu vậy"

" Em bị một tên cầm thú bắt ép"

" hả, ai mà cầm thú thế " Duệ Duệ cười đùa

" Chị đoán xem" Hạ Mạch giận dữ, đem ly nước cam lên miệng uống một ngụm.

" Anh chàng nào nhỉ... " còn chưa nói hết, phía sau cửa đi vào vài tên đàn ông, bọn họ còn hô to. " Phi ca"

Đáng lẽ cô sẽ không thèm quan tâm ai bước vào, nhưng chữ " Phi ca" khiến cô không khỏi bồn hoàng.

Có cả Từ Chí Vũ và Từ Chí Dũng cùng đến, cô ngồi bất động tại chỗ, hấn cùng em và cha mình đi đến góc bên cạnh cô ngồi, chỉ ngăn cách nhau một cái mành, hấn liếc nhìn cô, cô liền chột dạ.

" Mạch Mạch, ở yên đây, tôi bàn chuyện xong cùng về"

Cô nhẹ gật đầu, hấn mới vừa ý quay về chỗ cha hấn, cô thật xuôi xẻo mà.

" Trời ạ, cái tên cầm thú mà em nói là ông chủ sao" Hạ Mạch bụm miệng Duệ Duệ, đưa ngón chỏ lên miệng.

" Suyt, chị nhỏ thôi, chị muốn hại chết em sao"

Duệ Duệ gật đầu mạnh, ké cô sát mình, nói nhỏ vào tai cô.

" Chuyện như thế nào kể chị nghe với"

Hạ Mạch chần chừ, cuối xuống kể lại mọi chuyện cho Duệ Duệ nghe, cô ta liền há mồm ra, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc.

" Trời ạ, thật không thể ngờ, Hạ Mạch em may mắn thật đó"

" Cái gì mà may mắn, chị mau nghĩ cách giúp em bỏ trốn đi"

Duệ Duệ nuốt nước bọt quan sát cô. " Mạch Mạch, em có biết có rất nhiều người phụ nữ muốn có anh ta mà không từ thủ đoạn, không đâu xa, cách đây một năm trước, có một cô gái vì muốn chiếm đoạt anh ta mà dùng thuốc.... Kết quả là..." nói đến đây Duệ Duệ bỗng ngừng, còn Hạ Mạch chăm chú vào câu chuyện, thấy Duệ Duệ bỗng ngừng, cô liền hối thúc cô ta kể tiếp.

" Cô gái đó, bị mười tên đàn em của anh ta cưỡng bức đến chết

không được mà sống cũng không xong. Nghe nói cô gái đó giờ hoá điên rồi, Hạ Mạch em được anh ta nhắm trúng, chị tin rằng anh ta sẽ không thả em đi được đâu"

Hạ Mạch bỗng tuyệt vọng, thật là hết cách rồi sao.

" À đúng rồi, chị còn nghe nói, năm năm trước có một cô gái luôn bám theo anh ta, nhiều lần cho cô ta tự do, nhưng vẫn một mực bám theo anh ta, cuối cùng thì.... chết"

Hạ Mạch lại kinh ngạc nhìn Duệ Duệ. Cô thầm nghĩ con người Từ Chí Phi, có bao nhiêu điều cô không thể ngờ đến, anh ta tàn ác đến thế sao.

" Mạch Mạch, chị cảm thấy anh ta có tình cảm với em đó" Duệ Duệ từ tốn nhìn cô, theo như cô cảm nhận, và những gì cô hiểu biết thì ông chủ cô chưa thấy hẳn yêu ai, và rất ghét phụ nữ, nhưng Hạ Mạch thì khác, không những ông chủ cô phá bỏ nguyên tắc còn bắt ép cô bên mình chiếm đoạt, thì Duệ Duệ cũng tin chắc rằng là ông chủ mình đã yêu Mạch Mạch rồi.

" Chị đùa chẳng vui, em lại không nghĩ anh ta yêu em, anh ta chẳng qua biến thái thích giam cầm người khác"

" Được rồi được rồi, bà chị của tôi ơi" Duệ Duệ cười đùa nhéo mũi cô.

" Đến giờ chị biểu diễn rồi" Duệ Duệ vừa đứng lên, Hạ Mạch liền kéo tay cô nói.

" Hay để em chơi thay chị"

" Mạch Mạch, em biết chơi dương cầm sao"

" Lúc nhỏ em có học" cô nhớ lại khoảng thời gian mình và chị gái cùng chơi, khi đó có lẽ cô còn là đứa trẻ hạnh phúc khi có cả cha mẹ lẫn chị.

" Hạ Mạch em làm chị bất ngờ quá, em định chơi bài gì"

Hạ Mạch cười cười, tiến lại trên khán đài, ngồi bên cây dương cầm, đánh lên những tiếng đàn.

Từ Chí Phi đang thảo luận cùng cha hấn, lại bị tiếng đàn của cô mà ngừng lại, hấn nhìn về phía cô, tim hấn bỗng đập loạn, dáng vẻ cô ngồi bên cây đàn rất giống Tiểu Ngọc, nhưng tại sao hấn lại nhìn ra có lại đẹp hơn Tiểu Ngọc, nếu nói Tiểu Ngọc là bông hoa bỉ ngạn thì Hạ Mạch chính là bông hoa tường vi, hấn say đắm lòng người nhìn cô bên cây dương cầm.

" Anh hai, anh Hai" hấn đã nhìn cô quá lâu, không để ý rằng mình còn đang nói chuyện.

" ù"

"Nói tiếp đi" Từ Chí Dũng cũng lên ông Cather muốn đích thân qua xem, khoảng chừng 10 ngày nữa ông ta đến" Hấn quay trở lại vấn đề nói tiếp.

" Đặt cọc bao nhiêu" Từ Chí Dũng gõ gõ tay xuống bàn, thưởng thức âm nhạc của cô.

"\$5000.00" hấn từ tốn trả lời, khuôn mặt đầy ẩn ý, quay lại phía khán đài tiếp tục ngắm cô.

" Được, hay lắm" ông tỏ vẻ vừa lòng đem ly rượu từ bàn lên cụng

vào ly hắn.

Hắn cười nhẹ cũng đem ly rượu lên uống.

" Ở lại mà chờ cô ta đi, cha đi trước" ông đứng dậy đem theo cả một đám người theo sau, Từ Chí Vũ cũng đi theo, để một mình hắn ở lại tiếp tục thưởng thức bản nhạc của cô.

Bản nhạc vừa kết thúc, xung quanh mọi người oà vỗ tay, cô cũng đứng dậy cuối gập người chào. Hắn đi về phía cô, ôm eo cô, cuối xuống vào tai cô nói. " Không nghĩ tới em biết chơi dương cầm, lại còn chơi hay đến vậy"

Hơi nóng phả vào trong tai cô, liền khó chịu đẩy hắn xích ra, nhưng hắn là vẫn ngoan cố sờ soạn trên lưng cô, khuôn mặt đầy ý đùa cợt. " Nếu em thích tôi sẽ lập tức mua dương cầm về cho em chơi"

Cô đẩy hắn ra tức giận la lên " Từ Chí Phi, anh có thôi đi không"

Cô giận dữ bỏ ra khỏi cửa, hắn đi theo sau cô, ngay bây giờ cô đã nghĩ rằng, nếu giết người không ở tù, cô lập tức đi vào thẳng trong quầy rượu đem một con dao, cứ vậy đâm thẳng vào ngực hắn. Nhưng nghĩ vẫn là nghĩ, nếu giết hắn dễ như vậy thì kẻ thù của hắn đâu dễ dàng cho hắn sống đến bây giờ.

Chương 16: Cho tôi ôm em một chút

Trong xe cô vẫn luôn im lặng, hướng mắt mình ra cửa, Từ Chí Phi đem bàn tay cô đan mười ngón vào tay mình, cô quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt đầy ý cười hiện lên, cô rút tay mình ra, khuôn mặt cũng nhăn nhó theo.

"Làm cái gì vậy"

"Không thấy sao, nắm tay"

"Không muốn" Hạ Mạch vẫn một mực rút bàn tay ra, hắn lại nắm chặt tay cô lại.

"Tôi muốn là được"

"Vết thương trong tay vẫn còn, sao lại gỡ băng gạc ra" nhìn tay hắn vẫn còn một vết xước nhỏ chọt nhó ra tay hắn là đang bị thương, đem lên xem một chút.

"Lúc chúng ta làm tình, không gỡ ra thì làm sao mà làm"

Tên đàn em lái xe chở hắn và cô, bỗng nhìn lên gương chiếu hậu lại nghe một câu nói bá đạo, anh ta bỗng phì cười.

Hạ Mạch luống cuống nhìn hắn, hai má sớm đã ửng đỏ, cô ngồi xích ra hắn.

Hắn chau mày kéo cô lại gần, nói nhỏ vào tai cô.

" Em đỏ mặt cái gì" Từ Chí Phi bật cười, bàn tay lại bắt đầu không an phận sờ eo cô.

" Từ Chí Phi, anh câm miệng"

Tên lái xe lại một lần bật cười, liếc nhìn lên gương, khuôn mặt không cười của Từ Chí Phi càng căng thẳng.

" Lo chạy xe"

" Dạ Phi ca" tên đàn em lập tức im miệng, hấn biết nếu hấn mà vẫn tiếp tục cười không chừng cái chân thon dài của hấn lập tức đập mình, y phục mới mua hôm qua, anh ta không dại mà để bần.

Xe chạy một quãng đường cũng về đến nhà. Cô đi thẳng vào nhà bếp, hấn đi theo sau, Hạ Mạch đem chai nước từ trong tủ lạnh mở ra uống.

Đột nhiên ngoài cửa đi vào một người đàn ông, nhìn anh ta cũng còn khá trẻ, độ tuổi thì chắc tầm hai mươi chín, ba mươi. Khuôn mặt hài hoà, trầm ổn, so với khuôn mặt của Từ Chí Phi thì anh ta là nóng còn hấn là lạnh, nhưng điều nổi bật nhất trên người anh ta không phải nhan sắc, cũng không phải là vóc dáng anh ta, mà chính là bộ cánh phục màu xanh sẫm anh ta mặc trên người.

"Phi... xin chào, tôi là Mục Lăng bạn của A Phi" Mục Lăng vừa thấy hấn liền định mở lời nói, lại thấy cô đứng bên cạnh hấn, lúc trước thấy cô nhưng chưa diện kiến được, bây giờ lại gặp thì cũng phải diện kiến một chút.

" Xin chào, tôi là Hạ Mạch" cô cười đáp lại, rồi nhìn Từ Chí Phi, cô cất giọng "Tôi đi lên lầu"

Cô vừa quay lưng, lại bị một bàn tay to lớn của hắn giữ lại. " Mạch Mạch.."

" Anh nói chuyện với anh ấy đi" Cô gỡ bàn tay hắn ra, vội đi lên lầu, bóng dáng của cô dần biến mất trong con người của hắn

"Người ta vẫn còn ở nhà cậu, không cần phải nuối tiếc như xa nhau"

"Im miệng" Từ Chí Phi liếc hắn một cái, đi đến phía tủ rượu đem ra một chai XO, rót vào ly, Mục Lăng cầm ly rượu hắn vừa rót cho mình, đem lên cùng vào ly của hắn.

"Đến đây có chuyện gì" Từ Chí Phi đem ly rượu uống một ngụm, rồi đem để xuống bàn.

" tớ có tin vui cho cậu"

" Nói nhanh, không cần nhiều lời"

" Đây, đáng lẽ là cậu phải biết ơn tớ chứ, sao lại thô lỗ với tớ như vậy" Mục Lăng tức giận, liếc hắn một cái, anh ta quả thực chịu thua với hắn, có lẽ chỉ có Hạ Mạch mới là người khiến hắn nói chuyện đường mật như vậy.

"Tớ điều tra ra được, tên A Lý hắn ta đang ở thái lan, hắn ta đã có vợ và đứa con 3 tuổi"

Bàn tay Từ Chí Phi nắm thành quyền, khuôn mặt lộ lên vẻ căm hận, hắn nhớ lại năm năm trước, hắn đã quyết sẽ trả thù cho Tiểu Ngọc, khoe môi nhếch lên.

"Chính tớ sẽ đi tìm ông ta" Từ Chí Phi thờ dài, cất giọng lên tiếng.

Mục Lăng không biết rằng mình là đang giúp người hay hại người đây, dù sao anh ta cũng là cảnh sát, giúp bạn mình giết người là điều không thể nào, nếu như phía cục trưởng mà biết, hẳn lập tức bị đình chỉ, gạt ra danh sách làm cảnh sát ngay lập tức.

"A Phi, trả thù xong cậu rút lui ra giới xã hội đen đi"

"Được rồi cậu về đi"

"Này, cậu đuổi tôi về để mau lên phòng ôm tình nhân à"

Từ Chí Phi lại một lần nữa làm cho Mục Lăng tức lên, anh ta hận không đem hắn đi băm thành nhiều mảnh, đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn. Anh ta đứng dậy bỏ đi ra cửa, chợt nhớ ra một điều mới quay đầu nói với hắn.

"Còn nữa, lão già sĩ quan mới nhận chức chỗ tớ đang thu thập chứng cứ để bắt cậu đấy"

Từ Chí Phi bỗng cười nhẹ, dựa vào ông ta mà đòi bắt hắn, ông ta quả thật nằm mơ giữa ban ngày.

"Để xem lão già nhiều chuyện đó có những gì"

"Tớ về đây" Từ Chí Phi, vẫy tay Mục Lăng ý bảo anh ta đi đi, Mục Lăng hừ mạnh bước ra khỏi nhà.

Khoé môi Từ Chí Phi giãn ra, nhìn kỹ sẽ thấy một nụ cười bí hiểm. Hắn bước nhanh lên thư phòng, cầm ngay điện thoại, nhấn vào dãy số trong danh bạ, hắn an nhàn ngồi xuống ghế, mệt mỏi dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhắm nghiền, đợi chờ đầu dây bên kia bắt máy.

Sau một hồi đổ chuông, phía bên kia lại có hồi âm.

" Từ Chí Phi, có chuyện gì"

" Mạch Mạch qua đây"

"Mới đây mà anh ra ngoài rồi sao"

" Không, tôi đang ở thư phòng"

" Từ Chí Phi, anh dư tiền điện thoại lắm sao, từ thư phòng cách phòng ngủ không quá mười hai bước chân" Hạ Mạch gần như giận dữ, âm điệu có phần hơi nóng.

"Qua đây, nhanh lên" Giọng nói của hắn có chút gấp gáp, hối thúc cô mau qua. Hạ Mạch nhanh chóng cúp máy, không quên kèm theo câu " Thần Kinh"

Hắn vẫn nhắm mắt, sau đó khoảng chừng 10 phút ngoài cửa mở cửa, Hạ Mạch tiến dần về phía hắn.

Từ Chí Phi mở mắt nắm lấy tay cô đẩy về phía mình, cơ thể cô được bao trọn trong lòng ngực hắn.

" Từ phòng sang đây sẽ chỉ mất 15 giây" giọng nói hắn có phần trầm thấp, hơi thở được phả vào đỉnh đầu cô.

" Đáng lẽ tôi phải nên đợi nửa tiếng hãy qua, à không đúng, đáng lẽ không nên qua mới đúng"

" Thật bướng bỉnh" hắn bật cười, sửa lại tư thế cho cô ngồi ngay ngắn trên đùi mình.

" Anh mới bưng bình"

" Ngoan, đừng loạn, để tôi ôm em một chút"

Hạ Mạch ngồi một chỗ không yên, cựa quậy thân thể, hấn giữ ngay cơ thể cô, khó khăn mở lời.

Hạ Mạch nhìn hấn một lúc, ngón tay đưa lên miệng hấn, vẽ một đường xung quanh vành môi, hấn bắt lấy tay cô đặt lên một nụ hôn thật sâu.

" Có phiền muện sao"

" ừm" hấn mở mắt nhìn cô, trả lời ngắn gọn, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt cô.

" Chuyện gì" Hạ Mạch ngồi thẳng người nhìn vào mắt hấn, mong chờ hấn đem phiền muện ra để nói với mình.

" Ngày mai tôi sẽ đi thái lan, trong lúc tôi đi vắng, cần gì cứ gọi cho A Vũ và Mục Lãng"

" Anh đi có lâu không" trong lòng Hạ Mạch không khỏi sốt ruột, từ tốn nhìn hấn mà hỏi.

" Tôi không biết, vốn muốn đưa em đi, nhưng không được"

" Tại sao không được, anh cứ đưa tôi đi theo đi" ánh mắt Hạ Mạch như nài nỉ van xin hấn.

Hấn cũng rất muốn đưa cô đi, nhưng đưa cô đi thì quá nguy hiểm.

" Nếu như anh đi tôi lập tức bỏ đi" vừa dứt Hạ Mạch bắt chợt hoá

đá, tại sao cô lại nói ra câu như đang giận dỗi, bỏ đi chẳng phải là điều cô muốn làm sao, tại sao khi nghĩ đến việc bỏ đi cô có chút không đành lòng.

"Em dám bỏ đi xem" Từ Chí Phi không vui nói.

"Tại sao tôi không dám"

" Nếu em dám bỏ đi, tôi liền lục tung cả thành phố bắt em, đem em nhốt trên giường, dùng còng xích em lại, tra tấn em một tháng không thể xuống giường"

Cô nghe đến đây bỗng nuốt nước bọt một cái " Ực". Cô tin hẳn sẽ làm như vậy, không chừng sẽ còn nặng hơn thế, cô quên mất Duệ Duệ từng nói với với cô, hẳn từng đem cô gái đặc tội với hẳn cho mười tên đàn em cưỡng hiếp.

" Tôi đói rồi" Hạ Mịch toát mồ hôi, lãnh đi chuyện khác thầm mong trong lòng hẳn cho nó trôi qua đi.

" Tiểu quý thông minh" hẳn cười nhẹ, nhéo chóp mũi cô, Hạ Mịch vì đau mà la lên " Áa"

"Đau"

Từ Chí Phi cười, đưa ngón tay xoa xoa cái mũi cô, đỡ cô đứng dậy, rồi đưa cô đến nhà hàng ăn.

Đưa cô đi ăn no nê, Hạ Mịch cũng đi vào trong giấc ngủ, Từ Chí Phi ngồi bên cạnh, đem bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào lòng bàn tay to lớn của mình.

Hắn thờ dài, đặt lên chán cô một nụ hôn rồi đứng dậy đi ra.

Trong thư phòng Từ Chí Phi gọi điện cho Mục Lăng, hấn nhìn ra cửa sổ, ánh mắt sắc bén, đôi con ngươi đen láy đang dần toát lên lửa.

" Phi, ngày mai đừng đi, lão Hồ vừa mới đến nhà A Lý, tuần sau rồi hãy đi"

" Ừm, biết rồi"

Buổi sáng Hạ Mạch dậy rất sớm, hôm nay cô định sẽ về thăm mộ cha mẹ, cùng lúc hấn nói hôm nay hấn sẽ đi Thái Lan, cô cũng phải tranh thủ một chút.

Vừa đi xuống nhà, bắt gặp ngay hấn đang cầm tờ báo, trên bàn lại có một ly trà. Mọi thứ cô vừa định làm liền bị sụp đổ.

"Không phải hôm qua anh nói hôm nay sẽ đi sao"

Hạ Mạch đi đến chỗ hấn ngồi xuống bàn phía đối diện hấn. Từ Chí Phi buông tờ báo xuống nói.

" Tuần sau tôi đi, bây giờ em có muốn đi đâu không tôi đưa em đi"

" không cần, tôi đi một mình được rồi"

" Tôi đưa em đi..."

" Từ Chí Phi" Hạ Mạch tức giận nhìn hấn, gằn lên ba chữ tên hấn

" Được rồi em đi cẩn thận"

Cô và hấn cùng ăn xong bữa sáng, A Vũ cũng vừa mới đến, hấn dặn dò cô vài thứ xong cùng A Vũ đi khỏi nhà.

" Ông Cather đến rồi sao" Từ Chí Vũ nằm dựa lên ghế, gác chân mình lên thành ghế trước, lười biếng mà hỏi hấn.

" Ừ"

Chiếc xe lại đi về một con đường " Chết chóc". Con đường có hai con rẽ nhỏ, rẽ phải sẽ đi về phía trại giam, rẽ trái sẽ là khu chứa chấp vũ khí.

Hấn đi vào khu vũ khí, tìm ra một cây súng lục đem bỏ gọn vào cặp táp.

Chiếc xe BMW màu đen chạy lên con đường cao tốc, chạy nhanh đi xuống dốc.

" Phi ca, có cảnh sát theo đuôi"

" Đánh lạc hướng" hấn quay lại nhìn một chút, đúng là có một chiếc xe cảnh sát bám theo.

Tên đàn em lái xe, liền đạp phanh tăng tốc, lạng lách trên trên mấy chiếc xe phía trước, quẹo vào một con hẻm.

Khách Sạn EI cũng là một nơi hấn kinh doanh, khách sạn gồm có 24 tầng, tầng cao nhất chính là sân thượng, nơi hấn sẽ gặp ông Cather.

" Xin chào" ông Cather đứng ở cửa kính lớn ngắm nhìn khung cảnh thành phố, vừa nghe tiếng mở cửa bên ngoài ông ta quay nhìn, thấy hấn liền nở nụ cười, tiến đến bắt tay.

" Xin chào, ông đến sớm hơn dự định" Từ Chí Phi cũng nở nụ cười bắt lấy tay ông ta

" Tôi muốn ngắm nhìn Hongkong nên muốn đến sớm, đúng là sẽ gặp cậu trẻ hơn, nhưng bên Pháp lại có chuyện nên buộc tôi phải gặp cậu sớm" Ông Cather từ tốn nói ra từng chữ Quảng Đông, có vài chữ lại lấp bắp.

" Hongkong đẹp chứ" Từ Chí Vũ cũng tiến đến bắt tay ông ta, sẵn tiện trò chuyện.

" Rất là đẹp" Ông Cather dơ lên ngón cái, vui vẻ nói ra.

Trao đổi hàng và tiền, rồi tạm biệt nhau ra về.

" Anh hai đến sòng bài đi, lâu rồi anh không đến"

" Ừm"

Chương 17: Gặp lại đại chủng

Lái xe đến nơi sông bài, Từ Chí Phi cùng em trai mình đi vào, tên quản lý liền chạy đến cuối chào hẳn.

" Phi ca đã lâu không tới"

" Ừ"

" Anh hai em đi chơi bài đây" Từ Chí Vũ đi tìm thú vui cho mình, một mình hẳn đứng tại chỗ, hẳn nhìn quanh sông bạc, dừng ngay con người về phía bốn người đàn ông chơi xì dách, hẳn sải bước chân thon dài đi đến, bốn người đàn ông y phục gọn gàng chỉnh tề, khuôn mặt thay đổi sắc thái liên tục, một người đàn ông trong bốn người bỗng đứng dậy, đôi môi nhoẻn miệng cười.

" Hi, Từ Chí Phi" người đàn ông mở lời

" Đại Chủng" hẳn tiến tới nắm lấy bàn tay của người đàn ông đưa về phía hẳn.

" Đã lâu không gặp" Người tên Đại Chủng kéo hẳn đi qua chỗ bàn rượu, anh ta vẫy tay, người phục vụ liền lập tức chạy đến chỗ hẳn.

" Tiên sinh ngài cần gì ạ"

Từ Chí Phi quay qua nhìn Đại Chủng hỏi. " Thế nào vẫn như cũ sao"

" Vẫn là cậu hiểu tôi" Đại Chủng vui vẻ trả lời.

Từ Chí Phi đẩy khoé môi lên, ánh mắt hướng về người phục vụ nói. " hai ly Spirytus"

Người phục vụ gật đầu, quay đi vào trong. Khoảng chừng mười phút anh ta đem ra hai ly Spirytus pha một chút cookie, loại rượu này tương đối lượng cồn rất cao, thuộc nước Ba Lan.

Đại Chung từ từ nhấp môi, Từ Chí Phi lại cầm ly lắc đều.

" Thế nào ở bên Nhật thuận lợi chứ"

Từ Chí Phi nhàn nhạt hỏi anh ta, sau đó câu hỏi vừa dứt, hẳn đem ly rượu lên môi uống.

" Đồ của Nhật khó ăn thật"

" Là công việc khó ăn hay gái khó nhai" Từ Chí Phi nhìn hẳn cười nhẹ

Đại Chung cố ý đùa nghịch, đem ghé sát tai hẳn nói nhỏ.

" Lúc trước tôi chơi nhầm diễn viên JAV"

Từ Chí Phi sặc rượu ho khan khụ khụ. Đại Chung được nước làm tới.

"Thế nào, muốn thử lên giường với gái Nhật không? Giọng nói yêu kiều, lên tới tận thiên đường"

Từ Chí Phi đem ly rượu đặt xuống, thả lỏng người dựa vào ghế, nheo mí mắt nhìn Đại Chung, nụ cười nghiêng trên mặt Đại Chung thể hiện đầy ý thích thú.

Từ Chí Phi cũng lúng sâu vào cuộc vui, đôi môi hơi dày phát ra.

"Bây giờ tôi muốn lên giường cùng gái Nhật, cậu có liền không? Để xem cái gọi là thiên đường như cậu nói là như thế nào"

"Được một cuộc gọi sẽ có ngay cho cậu..." Đại Chủng ngừng một chút, nhìn ra phía sau lưng rồi nói tiếp.

"Cô em, bọn anh đẹp trai lắm hay sao mà nhìn dữ vậy, thế nào có hứng thú với bọn anh sao?"

Từ Chí Phi không màng quay đầu lại, hắn vẫn ung dung mân mê ly rượu trên tay, cho đến khi người con gái cất tiếng nói.

"Xin lỗi tôi không hứng thú, đúng rồi mấy cô gái Nhật trên thiên đường đó hẳn là có hứng thú với các anh, chào"

Giọng nói thân thuộc, Từ Chí Phi lập tức đứng lên quay đầu nhìn, có phải hắn vừa làm điều gì đó không, sao tự dưng hắn lại có cảm giác như mình vừa vụng trộm thì bị bắt gặp.

"Mạch Mạch em..."

Hạ Mạch nhe răng trắng tinh cười thân thiện, khoát tay người bên cạnh bỏ đi. "Đi"

"Mạch Mạch đứng lại" Từ Chí Phi nắm lấy cổ tay Hạ Mạch kéo mạnh về phía mình, do mất trọng tâm cô ngã vào vòng ôm của hắn.

"Làm gì vậy, buông ra" cô tức giận, cự tuyệt đẩy hắn ra.

"Mạch Mạch chỉ là lời nói đùa"

Đại Chung đứng một bên xem kịch hay, nhưng lại không hiểu cho lắm. Từ Chí Vũ đi đến lại gần anh ta cất lời.

" Là chị dâu tương lai đấy"

" Hà" Đại Chung như nghe được tin chấn động, khuôn mặt anh ta lộ rõ sự kinh ngạc, quay lại nhìn Hạ Mịch.

" Đi mà đùa với mấy cô gái Nhật đấy" Hạ Mịch hừ lạnh vùng vẫy, lôi tay Tiểu Duệ bên cạnh đi mất, Từ Chí Phi đuổi theo thì Đại Chung kịp thời ngăn hẳn.

" Này, Từ Chí Phi đâu rồi"

" Nói nhảm cái gì đấy" Từ Chí Phi quay lại chỗ ngồi, hẳn biết bây giờ bỏ đi cũng không được, nên quay về chỗ.

"Từ Chí Phi của lúc trước có vẻ đã biết yêu" Đại Chung nghịch nghịch, càng ngày hẳn càng thú vị đối với anh ta.

" Khá lắm, thật có mắt, đẹp đến nỗi khiến người khác không thể rời mắt, nhưng sao vẫn thấy quen quen" anh ta ngồi trầm ngâm, suy nghĩ gì đó lại phát hiện điều thú vị, quay qua trêu đùa hẳn tiếp.

" Chắc sẽ không trùng hợp đến nỗi là em gái Tiểu Ngọc chứ"

" Cậu đoán xem" Từ Chí Phi buông ly rượu trên tay xuống, lập tức đứng dậy, thốt ra một câu khiến Đại Chung một phen hoảng sợ.

" Mẹ kiếp, trao duyên à"

Từ Chí Phi bỏ đi ra cửa, Đại Chung luôn miệng với gọi.

" Để anh ấy đi đi, nếu không..," Từ Chí Vũ đi đến ngồi xuống cạnh Đại Chung, hất tỏ vẻ thương tiếc đem đồng tiền trên tay gõ gõ xuống mặt bàn, làm tạo nên âm thanh " cọc, cọc"

"Thế nào định khi nào bước chân vào giới này" Đại Chung nói rồi móc ra một hộp thuốc, đưa hẳn một điếu, sau đó cầm điếu thuốc đưa lên miệng mình chăm hút hột hớp.

"Không biết để anh hai tìm ra được lão Lý, tính mối thù năm xưa"

Từ Chí Vũ đón lấy điếu thuốc, cũng lấy bật lửa chăm lên điếu thuốc mà hút.

"Lão Hồ không để yên" Đại Chung vừa nói, đem điếu thuốc còn dở xuống gác tàn, đè mạnh để dập đi lửa đỏ trên đầu thuốc.

" Đã chuẩn bị rồi, khiêu chiến, nhưng người khiêu chiến trước là bọn nó" Từ Chí Vũ nghiêng răng, dùng sức nắm tay lại thành quyền, dọng xuống bàn một cái "Rầm", người xung quanh cũng bị tiếng "Rầm" đó mà chú ý.

Chương 18: Biết chân tướng

Từ Chí Phi lái xe nhanh về nhà, trong lòng không khỏi thấp thỏm, hấn đạp xe, liền lập tức phi lên phòng.

Đúng như dự đoán, cửa phòng khoá chặt.

"Mạch Mạch mở cửa"

"Đi mà tìm mấy cô gái Nhật của anh" Hạ Mạch ngồi trong phòng, khuôn mặt hiện lên những trận giận dữ.

"Tôi cho em ba giây, một là ra mở cửa, hai là tôi đập vỡ cửa, đến lúc đó em đừng trách tôi"

"Cửa nhà anh, anh muốn làm gì thì tùy" Tuy miệng vẫn mạnh dạng khiêu khích, nhưng trong lòng cô lại lo sợ.

"Rầm" "Rầm" hai tiếng "Rầm" vừa vang lên cùng lúc cánh cửa đã bị bật tung ra, Hạ Mạch lui về phía sau, há mồm trợn to mắt kinh ngạc.

"Không phải chứ cánh cửa cứng như vậy, anh cũng đập ra được"

Từ Chí Phi tiến về phía cô, hấn bước lên một bước, cô liền lùi về một bước. Đến khi cả người cô được tiếp xúc với bức tường lạnh lẽo, cô mới quay đầu bỏ chạy, Từ Chí Phi liền lôi cô lại. "Á"

"Buông ra, định làm gì"

"Tôi đã nói em rồi, đừng để tôi phá cửa, một khi đã phá em đừng

trách tôi" hắn ôm eo cô áp sát vào tường, đôi môi dần dần tiến xuống, cô vội tránh né đi, hắn lại đem bàn tay to lớn của mình bóp chặt cằm cô, vì đau mà khuôn mặt cũng nhăn nhó theo.

Đến khi cô bất lực để mặc cho hắn chuẩn bị hôn mình, thì như một vị thần đã cứu giúp cô, chiếc điện thoại sát cánh bên hắn lâu ngày đổ chuông.

Hắn móc ra điện thoại trong túi quần, nhìn số rồi bấm nút nghe.

"Chuyện gì"

" Này Phi, tớ phát hiện một điều"

Từ Chí Phi ngấm nhìn khuôn mặt Hạ Mạch, đem ngón tay nghịch nghịch trên môi cô. Cô bực mình há họng cắn ngón tay đang làm loạn của hắn.

Hắn châu mày liếc nhìn cô, nhưng lại không phát ra một âm thanh kêu đau. Hắn dạ cô nhả ngón tay hắn ra, khuôn mặt đầy vẻ chiến thắng nhìn hắn.

Từ Chí Phi bật cười ra tiếng, đem điện thoại bật loa lớn để lên đầu tủ bàn, hắn đem tay cô áp đảo lên đầu, cuối xuống hôn môi cô.

" Này Phi, có nghe không?" Ở đầu dây bên kia, có thể Mục Lãng sẽ không ngờ tới rằng hắn là đang ân ái trong lúc nghe điện thoại.

Hắn dừng một chút, nói " Cứ nói tiếp"

Vừa trả lời cho Mục Lãng xong hắn lại tiếp tục hôn cô, cùng môi lưỡi cô dây dưa.

"Tớ điều tra được một chút, chú Từ có liên quan đến Lão Hồ, và cái chết của Tiểu Ngọc cũng có liên quan"

Bỗng chốt chiếc lược của hắn rút lui, đôi môi sưng phù dừng lại, hắn tách ra liếc nhìn cô.

Hạ Mạch dường như vừa nghe thấy gì đó. Cô chợt nhớ ra điều gì, hốt hoảng nhìn hắn.

Hắn vội chốt dạ, đem điện thoại bật loa nhỏ đem lên tai, từ từ bước ra khỏi phòng.

Cô đứng thất thần một hồi lâu, chợt nhớ ra Tiểu Ngọc chính là chị cô, không lẽ hắn là người bạn trai xã hội đen của chị cô mà gã chủ nhà đã nhắc cách đây năm năm về trước. Không được cô phải làm cho rõ chuyện này.

Đến lượt điện thoại của cô đổ chuông, cầm lên xem màn hình rồi vội ấn nút nghe.

"Alo, má sáu"

"Ừm, con gái, sắp đến ngày giỗ cha mẹ của con rồi, con có về không"

"Về chứ ạ, năm nào con cũng về mà"

"Ừm vậy ba má đợi con về"

"Vâng ạ"

"Ráng giữ gìn sức khỏe nha con, về đây má sáu liền mua gà ác tẩm bổ cho con"

Hạ Mạch bỗng chốc bật cười, cô lại ngắm nhìn mình trong gương, có phải dạo gần đây hẳn cho cô ăn toàn đồ béo, nếu không sao cô lại tròn lên như vậy.

" Thôi má sáu à, con bây giờ đã béo rồi cần phải giảm cân thôi"

"Được rồi, được rồi về đây cho má sáu ngắm con"

" Dạ, hẹn má sáu hai ngày nữa ạ"

"Tạm biệt con gái"

"Tạm biệt má sáu"

Gác máy, cô nở nụ cười ấm áp, cô thật nhớ cô chú sáu, cũng đã rất lâu rồi cô chưa gặp họ.

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ quên mất chuyện của Tiểu Ngọc, cô lấy lại sắc thái căm giận, quyết hỏi cho ra lẽ.

Cô tiến về phía thư phòng, đang định vung tay mở cửa, thì đằng xa hai tên vệ sĩ tiến đến ngăn chặn.

" Tiểu thư, ông chủ có dặn không cho ai vào"

"Đến tôi anh ta cũng không cho"

Cô tức giận, đá cửa, hẳn không phải là đang trốn cô sao.

"Từ Chí Phi, anh mau ra đây"

"Rầm Rầm" Hạ Mạch đứng bên ngoài, cả người như hổ cái nhào tới đập cửa.

" Anh ra đây, không ra tôi lập tức bỏ đi"

Cô không biết cách này có hiệu quả không nhưng cô tin chắc 99,99% hẳn sẽ mở cửa.

Ý nghĩ trong đầu vừa ẩn hiện, câu nói muốn bỏ đi vừa dứt, từ trong phòng hẳn mở cửa bước ra.

" Làm loạn cái gì đấy"

Cô bước hiên ngang vào trong thư phòng, cơ thể giật dữ mà run run.

" Nói đi, Tiểu Ngọc là sao"

Hắn im lặng, đi tới bên bệ cửa sổ, chống tay nhìn ra quan cảnh khuôn viên.

"Nói đi đừng câm như vậy, có phải là chị tôi"

Hạ Mạch đánh liều bản thân hỏi thẳng hẳn, cô thật sự mong chờ câu trả lời là " Không". Nếu sự thật là như vậy, cô cả đời cũng mãi nguyệt.

Thế nhưng cuộc đời rất trớ trêu, sự mong chờ trong lòng cô bỗng vụt tắt khi chính miệng hẳn đã nói Đúng Vậy.

Cơ thể Hạ Mạch dần yếu đi, ngã bịch xuống đất, Từ Chí Phi vội đi lại đỡ cô. Nhưng cô lại cự tuyệt. Ánh mắt mơ màng nói lên.

"Có thể cho tôi biết chuyện gì không"

"Tốt nhất em đừng nên biết" hấn quỳ một chân trước mặt cô, bàn tay khế chạm vào da mặt. Hạ Mạch run lên né đi bàn tay lạnh buốt nhưng lại ấm áp đó.

"Tại sao không thể biết, người đó là chị gái của tôi, là chị ruột tôi, làm sao tôi không thể biết"

"...."

Đổi lại câu trả lời cho cô là một sự im lặng, cảnh vật xung quanh im lặng một cách đáng sợ.

Hạ Mạch tức giận đứng lên nói. " Được, anh không nói thì tôi sẽ tự điều tra"

"Mạch Mạch" Cô quay lưng bỏ đi, hấn đau lòng đứng nhìn cô, hấn thật sự không muốn cho cô biết, sợ cô sẽ đau lòng, hấn không muốn thật sự không muốn cô gái nhỏ hấn yêu phải đau lòng.

Chương 19: Tôi hận anh

Hạ Mạch bước nhanh ra khỏi nhà, bắt xe đi đến hộp đêm, cô đi thẳng vào quầy hộp đêm, vừa hay Duệ Duệ vừa chơi xong bản nhạc dương cầm.

Duệ Duệ vừa thấy Hạ Mạch liền bước nhanh ôm cô. "Mạch Mạch, sao căng thẳng vậy"

"Em có chuyện muốn hỏi chị"

" Nghiêm trọng thế à, được được em đi lại đây ngồi"

Duệ Duệ kéo Hạ Mạch đi đến bàn của hai người thường ngồi. Kêu hai ly cam ép rồi cùng nhau nói chuyện.

"Có chuyện gì sao" Duệ Duệ nhìn cô rồi hỏi

" Chị có biết gì về người con gái tên Tiểu Ngọc không"

Duệ Duệ bụm miệng cô lại, đưa ngón chỏ lên môi " Suyt, suyt em nói nhỏ thôi"

"Sao vậy, nhạc ở đây cũng to mà"

"Ừmm, thật ra cô ấy là người phụ nữ của Từ Chí Phi nhưng cô ấy..."

Hạ Mạch chăm chú nhìn Tiểu Duệ, mong chờ cô nói tiếp, nhưng lại ngắt lời Hạ Mạch khó chịu lung tay Duệ Duệ

"Làm sao chị đừng ngắt lời"

"Cô ấy hình như bị kẻ thù của ông chủ giết"

Tim Hạ Mạch đập liên hồi, đập rất cao, đập mạnh đến nỗi muốn văng luôn cả tim ra ngoài, khó khăn lắm cô mới mở ra bốn chữ Chị nói tiếp đi.

"Mạch Mạch em không sao chứ"

Hạ Mạch gượng cười lắc đầu, cố thanh minh cho mình rằng mình rất ổn, nhưng trong lòng cô lại đang kêu gào.

"Cô ấy yêu ông chủ lắm, tình yêu của họ thật đẹp nhưng ông trời lại không chúc phúc"

Duệ Duệ dừng lại nhìn Hạ Mạch. Cô bần thần lau đi giọt nước mắt đang chảy trên má Hạ Mạch.

"Mạch Mạch sao em lại khóc"

"Duệ, người con gái ấy là chị ruột em" Hạ Mạch khóc lớn ôm chầm lấy Tiểu Duệ, cô cũng đau lòng thay Hạ Mạch, liền vuốt lưng vỗ về đứa em gái này.

"Chị xin lỗi, chị không nên nói cho em biết"

"Là.. em muốn.. biết"

"Được rồi, ngoan nào đừng khóc nữa có được không chị cũng thương cho em lắm.

"Chị em phải làm sao đây"

"Mạch Mạch bình tĩnh nào em"

"Hạ tiểu thư, ông chủ bảo chúng tôi đón cô về"

Hạ Mạch buông Tiểu Duệ ra, ngược đầu nhìn hai người đàn ông cao lớn, cô lại nheo mắt căm giận nhìn họ.

"Cut về bảo với ông chủ các anh, tôi không về"

Hai tên vệ sĩ được hấn phái đi theo cô, lại cảm thấy cô ngang ngược nhưng ông chủ lại bảo nếu cô không chịu về thì hai người bọn họ sẽ khó được yên ổn.

"Tiểu thư xin đừng làm khó với chúng tôi"

"Nếu không muốn làm khó thì các anh rút về đi"

"Nhưng..."

"Đợi tôi đến lời em về sao"

Không biết hấn đã đến từ lúc nào đi đến trước mặt cô, bây giờ cô không còn sợ hấn nữa, mạnh dạn đối diện hấn đáp trả.

" Anh thử xem"

"Em thách thức tôi" hấn tiến tới, cô lùi một bước.

"Ngoan ngoan đi về, ngàn lần đừng chọc giận tôi" hấn mất kiên nhẫn bước nhanh nắm tay cô lôi ra cửa, xung quanh mọi người đều lo lắng cho cô, người lo nhất chính là Tiểu Duệ vì bản thân cô rất hiểu ông chủ của mình.

"Bỏ ra"

Cô dùng hết tất cả sức lực của mình hét to. Mọi người rất muốn chạy lại cho người đàn ông bắt nạt cô một trận rồi giúp cô thoát khỏi người đàn ông đó, nhưng vấn đề người đàn ông đó chính là Từ Chí Phi.

"Tại sao chị tôi lại chết, anh mau nói tại sao hả"

Bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền đánh vào lòng ngực của hắn, một chút sức nhỏ của cô sẽ không làm hắn đau, hắn nghiêng răng nắm hai tay cô đặt lên đỉnh đầu áp đảo cô vào xe.

" Muốn biết"

Hắn từ từ cúi xuống tai cô nói nhỏ. " Chính là tôi cầm dao đâm thẳng vào ngực cô ta"

"Anh... tên khốn nạn, tôi giết anh"

"Muốn giết thì ráng mà giữ sức lại mà giết tôi"

Nói rồi hắn đem cô vào xe, chiếc xe lại chạy về nhà, cô không muốn vào ngồi lỳ trong xe, khiến Từ Chí Phi càng thêm tức giận, hắn đem cô bế trên tay đi thẳng lên phòng, ném cô vào phòng khoá chốt cửa.

"Từ Chí Phi, anh làm gì mau thả tôi ra"

Hạ Mạch đập cửa, lại nghe bên ngoài hắn nói với hai tên vệ sĩ "
Canh chừng "

Hạ Mạch chạy lại phía cửa sổ nhìn xuống, chiếc xe của hắn từ sân chạy đi mất, Hạ Mạch bắt lực ngồi xuống khóc.

Khóc cũng đã mệt cô nằm dài trên sàn ngủ quên, đến khi tỉnh dậy đã là tối, thức ăn đã được đem vào đặt gọn trên bàn.

Cô mệt mỏi ngồi ôm chân khép mình vào góc tối, cô suy nghĩ về mọi thứ, tại sao cái chết của chị cô lại có liên quan đến người đàn ông cô yêu, những hành động cử chỉ ấm áp hẳn dành cho cô lúc trước thật sự cô đã rung động rồi, nhưng sự thật tại sao lại trở trêu như vậy.

Con tim cô đang cào xé đi, đối với cô bây giờ, yêu hẳn đã chết lặng đi rồi, cô hận, hận hẳn, hận đến tận xương tuỷ, một người như hẳn không đáng để cô yêu.

"Cách" tiếng cửa được mở ra, Hạ Mịch rút người lại, cô không muốn nhìn xem ai vào, chỉ nhìn vào bức tường trắng tinh.

"Hạ Mịch" giọng nói trầm thấp vang lên, đây chính là giọng nói của hẳn, người mà cô rất hận.

"Tại sao không ăn cơm"

"..."

"Ngoan ăn chút gì đi"

"..."

"Nếu không thì làm sao trở về Đại Lục để gặp cô chú sáu"

Hắn vuốt mái tóc rối bờ trên chân cô, cầm tô cháo trên tay, đưa muỗng múc một miếng đến miệng cô.

"Nào aa"

"Từ Chí Phi"

"Hữm"

"Tôi hận anh" Hạ Mạch nghiêng rằng không nhìn hẳn nói ra.

Dường như hẳn đã biết trước nên vẫn bình tĩnh cầm muỗng cháo đến trước mặt cô.

"Tôi biết, ăn chút gì đi rồi còn nghĩ cách giết tôi"

Hạ Mạch bật cười, hất tô cháo trên tay hẳn ra, tô cháo liền lập tức vỡ ra thành những mảnh thuỷ tinh.

Cô liền cầm một mảnh thuỷ tinh dơ trước mặt hẳn.

Hắn cười nhẹ, cầm tay cô hướng về phía ngực mình nói " Ở đây, tim tôi ở đây, chỉ cần đâm thẳng vào, tim tôi liền lập tức rỉ máu.

"Rỉ máu như vậy, anh sẽ chết chứ"

"Ngốc như em, tôi dám cá em sẽ không ra tay"

Hạ Mạch đem miếng thuỷ tinh trên tay tiến sát vào ngực hẳn, còn hẳn vẫn để yên cho cô tùy thích làm.

"Tôi sẽ không ra tay với anh, tôi rất yêu động vật"

Một câu nói của cô, khiến tim hẳn như ngàn vết dao đâm xuyên. Hẳn cắn răng nhìn cô.

"Vậy thì ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi"

"Nhưng.... tôi sẽ ra tay với chính mình" câu nói vừa dứt Hạ Mạch liền đem miếng thuỷ tinh đến gân tay mình, mạnh mẽ cắt đi.

" Áaa" tiếng hét của cô làm hấn chấn động, khi hấn đưa tay mình ngăn miếng thuỷ tinh vừa chạm vào da thì đã quá muộn, máu tươi trên tay cô chảy xuống.

Hấn hoảng sợ gào to " Mạch Mạch"

Trong tiềm thức cô mơ màng nghe hấn thảm thiết gọi tên cô.

Cô thấy lòng ngực mình khó thở, cơ thể được nhất bổng lên, bên tai còn vang tiếng ai đó gọi cô.

Cô nhắm miệng cười dần thiếp đi.

Chương 20: Được làm cha

Hắn ôm cô ngồi trong xe, máu tay vẫn cứ tuôn ra, lòng hắn run sợ.

Tim hắn đập nhanh liên hồi, có trời mới biết hắn đang rất sợ, sợ người phụ nữ hắn yêu rời xa hắn.

Y tá, bác sĩ đều có mặt trước cổng bệnh viện. Hắn bế cô nằm lên băng ca, chiếc xe đẩy cô vào phòng cấp cứu, hắn vội bước nhanh vào, nhưng đã bị một người bác sĩ ngăn cản.

"Xin lỗi Phi ca không thể vào"

Hắn nắm cổ áo người bác sĩ lên, nghiến răng nói " Tốt nhất anh cứu cô ấy tình lại, bằng không cả gia đình anh cũng đừng hòng được yên ổn"

"Vâng Phi ca" người bác sĩ lập tức đi vào, ánh sáng trên giường mổ bật sáng.

Hắn đứng tuyệt vọng dựa người vào tường, Từ Chí Vũ cùng Mục Lãng đến nhà gặp hắn, lại hay tin liền lập tức chạy đến bệnh viện.

Hai người đàn ông vừa đến lại thấy cảnh tượng một người đàn ông to lớn đang tuyệt vọng ngồi xuống đất.

Đây là lần đầu tiên Từ Chí Vũ cùng Mục Lãng thấy hắn như vậy. Vì một người phụ nữ, hắn đã không còn chính hắn, một Từ Chí Phi cao ngạo, một đàn ông khiến nhiều người phải khiếp sợ.

Nhưng bây giờ đây Từ Chí Phi được thu bé lại như một đứa trẻ.

"Anh hai không sao chứ"

"..." mặc cho Từ Chí Vũ hỏi, hắn không trả lời, ôm đầu cúi xuống.

" Anh Hai anh khóc sao"

"CÚT" Từ Chí Phi mất bình tĩnh, hắn không quan tâm người ở đây là ai, kể cả cha hắn, hắn cũng sẽ đuổi hướng chi là em trai hắn.

"Tôi muốn được yên tĩnh hai người đi đi" Từ Chí Phi dựa đầu vào tường, đôi mắt nhắm nghiền lại, nếu nhìn kỹ sẽ thấy một giọt nước mắt đã khô trên má hắn.

"Được rồi, bọn tớ về" Mục Lăng nói xong liền kéo Từ Chí Vũ đi, để lại hắn cô đơn tuyệt vọng ở nơi thuốc sát trùng cùng tiếng dao kéo va chạm.

Trải qua một canh giờ, người đàn ông được cho là bác sĩ bước ra.

"Phi ca, Hạ tiểu thư đã không sao cả, chỉ là cô ấy có thai vì bị cú sốc nên ảnh hưởng đến thai nhi một tý, còn vết thương trên tay tôi đã cẩn thận xử lý, có thể sẽ để lại sẹo..."

"Anh nói cái gì"

Bác sĩ còn chưa nói hết câu, hắn liền ngắt lời, còn nắm lấy cánh tay của anh ta.

"Dạ, vết thương trên tay"

"Không, câu đầu "

" Phi ca, Hạ tiểu thư đã có thai hai tháng, anh không biết sao, tôi thấy thai nhi vẫn rất khoẻ mạnh, còn có cơ thể cô ấy chắc đã ăn qua nhiều đồ dưỡng như vậy, tôi tưởng rằng anh biết nên mới chăm sóc cô ấy tốt như vậy"

"Anh nói cô ấy có thai sao, là hai tháng" hấn dường như ngó ngán người ra, mãi một lúc người bác sĩ gọi hấn thì mới hoàn hồn.

" Phi ca, tôi kê cho anh một ít thuốc dưỡng thai, chỉ cần anh cho cô ấy uống đủ bữa là được"

Từ Chí Phi còn đang say đắm trong niềm vui sướng, khi nghe bác sĩ dặn hấn chỉ nhẹ gật đầu.

" Anh có thể vào thăm cô ấy được rồi"

Hấn bước vào thật nhanh, mùi thuốc sát trùng liền sọc đến mũi hấn, hấn đi lại phía Hạ Mạch đang nằm trên giường, cô vẫn còn đang ngủ.

Hấn ngồi xuống cạnh cô, đem bàn tay đã được băng bó vết thương lên xem một chút, từ từ đưa lên môi mình hôn thật sâu.

Rồi đưa bàn tay to lớn về phía bụng hơi nhô lên của cô, ở đây, chính là chỗ này, đang tồn tại một sinh mạng, không mấy tháng hấn đã được bế đứa bé trên tay, hoá ra cảm giác làm cha là như thế, hồi hộp, xúc động, hạnh phúc, lo lắng.

Cơ thể Hạ Mạch cọ quậy, cô mệt mỏi rên lên " Ừm", rồi dần dần mở mắt ra.

"Tỉnh rồi" hấn ân cần nắm chặt tay cô, vuốt mái tóc còn vương trên má cô qua một bên.

Cô nhìn hấn rồi lơ đi chỗ khác.

"Tôi đi mua đồ cho em ăn"

"...."

Cô vẫn im lặng, còn hấn thì buồn lòng đứng dậy đi ra khỏi cửa, dặn dò hai tên đàn em trông chừng cô, rồi đi mất.

Sau khi hấn đi khỏi, cô từ từ ngồi dậy, với lấy ly nước bên cạnh đưa lên miệng uống.

Hấn đi khoảng tầm ba mươi phút rồi trở về, cô ngồi phía bên cạnh cửa sổ, ánh mắt hướng nhìn lên bầu trời, một cơn mưa vừa mới tạnh, dưới sân bệnh viện đã sớm ướt, cơn gió thổi se se lạnh, cô ôm cơ thể mình lại, đầu dựa vào bệ cửa.

Hấn tiến bước lại cô, đem áo vest trên người mình khoát lên người cô.

" Mạch Mạch, lại giường nằm đi, ở đây sẽ lạnh"

"..."

Hấn đưa cô quay trở về giường bệnh, đỡ cơ thể yếu ớt cô dựa vào tường, đem cháo trong tô đưa lên miệng cô.

Hạ Mạch không chịu mở miệng, lòng kiên nhẫn của hấn cũng không còn, lập tức quát lớn.

" Mẹ kiếp, em bị câm hả"

"..." Hạ Mạch vẫn im lặng, ánh mắt căm giận nhìn hấn.

"Cứ tiếp tục căm thì đừng có cầu xin tôi cho cô biết chỗ chôn chị cô"

"Ở đâu, anh đem thi thể chị tôi cất chỗ nào hả"

Một câu nói của hấn đã kích động đến cô, cô đưa tay lên đánh vào ngực hấn.

Hấn chụp lấy tay cô nói. "Vậy thì ngoan ngoãn ăn đi, rồi khi nào ra viện tôi đưa em đi"

Cô buộc lòng khuất phục, ngồi im để hấn đem cháo đút cho mình ăn, cô bây giờ rất ngoan ngoãn, hấn mới chịu vừa ý.

Hạ Mạch ăn cháo xong, hấn lấy ra năm viên thuốc đưa cho cô uống.

"Nằm nghỉ ngơi đi"

Cô ngoan ngoãn nằm xuống như mèo con, nhắm chặt mắt lại rồi dần đi vào giấc ngủ.

Lúc này hấn mới yên tâm đắp chăn cho cô rồi rời đi.

"Alo Duệ Duệ"

Sau khi hấn đi được một lúc, đồng thời cô cũng tỉnh giấc, nằm trên giường buồn chán, vì vậy tìm một chút gì đó nhằm để hết chán chính là gọi cho Tiểu Duệ.

"Chị đây em yêu, làm sao vậy"

"Em đang ở bệnh viện rất chán, mua gì ngọt ngọt cho em ăn nhé"

"Hả, em bị làm sao lại ở bệnh viện, mà bệnh viện nào"

Hạ Mạch ngừng một chút đưa tay mình sờ vào cái bụng hơi nhô lên. Miệng mỉm cười trả lời. " Em có thai"

"Hả.... trời ạ"

Hạ Mạch nói ra địa chỉ bệnh viện, Tiểu Duệ tức tấp chạy đến. Trên tay đem những món ăn dành cho những người phụ nữ vừa mới mang thai.

"Nhanh vậy sao" Cô vui vẻ đem tờ tạp chí trên tay gấp lại bỏ trên đầu tủ, đem bịch hoa quả mà Duệ Duệ đã đưa cho cô, ngồi bóc vỏ ăn ngon miệng.

" Duệ Duệ em có chuyện muốn nhờ chị giúp"

"Chuyện gì thế, ăn xong rồi hãy nói cũng được" tuy là tò mò chuyện Hạ Mạch muốn nhờ mình, nhưng cô lại thấy Hạ Mạch đang ăn trong ngon miệng như vậy, cũng không nỡ làm phiền.

Sau khi ăn xong, rửa tay sạch sẽ Hạ Mạch nghiêm túc kể sát tai Duệ Duệ nói.

"Không được Mạch Mạch, đó là một sinh mạng đó, làm sao em lại phá đi đứa con của mình"

"Suyttt" Hạ Mạch bùm miệng Duệ Duệ lại, cô còn đang còn rất kinh ngạc khi chuyện Hạ Mạch nhờ lại là chuyện phá thai.

Hạ Mạch lại kể sát tai Tiểu Duệ nói tiếp.

"Nhưng mà, ông chủ sẽ giết chị mất" Duệ Duệ lo sợ, chỉ cần nghĩ đến hậu quả của việc này cô không khỏi rùng mình.

"Chị giúp em đi mà, Duệ Duệ, chị gái em bị anh ta giết rất thảm thiết đó"

Cô nài nỉ van xin, thấy Tiểu Duệ có vẻ như không đồng tình, Hạ Mạch khóc cô buồn lòng nằm xuống giường.

"Được rồi, chị không giúp em, cuộc đời em đã tẻ lắm rồi, em cũng không cần sống tiếp làm gì"

Duệ Duệ đầu hàng, nắm tay cô nói nhỏ. "Được rồi, chị sẽ giúp em"

"Duệ Duệ cảm ơn chị nhiều lắm" Hạ Mạch ngồi dậy ôm chặt Duệ Duệ vào lòng.

Chương 21: Gây sự nhà Lão Hồ

Đưa Hạ Mạch về từ bệnh viện hẩn dặn dò dì hai phải quan tâm chăm sóc cô, nấu những đồ ăn bổ cho phụ nữ mang thai.

Còn hẩn khi nghe tin Từ Chí Vũ gặp nạn liền tức tốc giải quyết, cậu ta còn quá non nớt với cái nghề xã hội đen này, nếu không nhờ Từ Chí Phi có danh tiếng, Từ Chí Vũ cũng sẽ dễ dàng bị Lão Hồ lấy đi cái đầu.

Đêm hôm khuya Từ Chí Vũ nghe lấp ló đàn em bên lão Hồ nói về chuyện năm xưa.

Cậu ta vừa hay đi ngang qua địa bàn của Lão Hồ, lại nghe đến tên cha mình. Cậu ta một phút bất đồng mà nhảy vào, kết quả bị bọn đàn của Lão Hồ đánh cho nội thương.

Khi khám ra bác sĩ bảo gãy hết một xương sườn bên hông và máu bầm tụ trong mắt. Cần phải dưỡng thương.

Từ Chí Phi hay tin lập tức chạy đến địa bàn của Lão Hồ. Kéo theo cả năm mươi đàn em đến.

Lão Hồ an nhàn cầm điếu xì gà hút vào, từng bước một đi ra.

"Từ Chí Phi, đã lâu không gặp"

"Con mẹ nó, em trai tôi mà ông còn dám động vào"

Lão Hồ có vẻ kinh ngạc, nhìn hấn đáp.

" Có phải mấy tên đàn em của tôi đã đánh em cậu"

Ông ta ra hiệu, những tên khác lập tức hiểu ý. Đi ra đằng sau nhà đem ra ba tên đàn ông đã bị trói và được bịch miệng kỹ.

" Bọn nó mới được một tên đàn em bên phía Bắc Cảng nhận, không biết cậu ta là ai nên đã mạo phạm, tôi đã bắt sống cho cậu tùy ý xử lý"

Hấn tiếng lại gần phía ba tên đàn ông đang quỳ gối dưới đất, khuôn mặt xanh mét khi nhìn hấn dần tiến về phía mình.

Hấn một chân khuy xuống, tay gỡ miếng băng keo đã được dán trên miệng người đàn ông quỳ trước mặt.

"Mày biết tao là ai không"

Từ Chí Phi sắc bén nhìn thẳng vào con người tên đàn ông.

Người đàn ông bị ánh mắt hấn nhìn làm cho khiếp sợ mà run rẩy.

" Ph...i ca"

"Bốp"

Từ Chí Phi mất kiểm soát, dơ bàn tay to lớn của mình giáng xuống má người đàn ông đang lắp bắp gọi tên hấn.

Cái tát quá lớn vang vọng cả sân nhà, người đàn ông lập tức phun máu trong miệng ra lớn tiếng gào xin.

" Phi ca xin hãy tha cho tôi"

" Tha cho mày?"

" Tôi chừa rồi" người đàn ông cuối xấp xuống gào xin lớn. Hai tên đàn ông còn lại quá khiếp sợ mà cuối xầm mặt xuống đất.

Không dám nhìn hắn dù chỉ một chút.

" Lúc ba đưa bầy đánh em tao, bọn mày có nghĩ đến lời cầu xin nó không."

Cả ba tên đều lặng thinh, hối hận khóc lóc van xin.

"Xin anh hãy tha chúng tôi đi, cầu anh"

Lời cầu còn chưa nói hết, hắn lạnh lùng móc ra súng từ trong đai quần đưa đến trước mặt Lão Hồ.

" Từ Chí Phi đừng làm càn" một tên thuộc hạ trung trực của Lão Hồ đứng chắn trước mặt ông ta.

Bảo vệ khỏi cây súng đang chia vào tầm ngắm của Lão Hồ.

Ông ta một chút cũng không sợ hãi, lách qua tên thuộc hạ của mình đến trước mặt hắn.

" Cậu Từ, tôi hiểu là cậu vẫn còn hận chuyện của Tiểu Ngọc, nhưng cũng chẳng phải cậu cũng không yêu cô ta sao"

Ông ta điềm tĩnh nói ra, trực tiếp đối diện cây súng trên tay của hắn.

" Đúng là tôi không yêu cô ấy, nhưng đã đụng vào người của tôi thì

hãy theo luật, một trả một"

Hắn siết chặt cây súng, Lão Hồ cũng thừa biết, lá gan của hắn rất lớn, có thể lập tức bóp cò, nhưng ông ta tin hắn là người sống nghĩa khí, chỉ có những người dám làm tổn thương những người hắn yêu hắn mới ra tay.

"Vậy thì buộc tôi phải ra tay, cậu bảo vệ người của cậu, thì tôi cũng bảo vệ người của tôi"

Từ Chí Phi gật đầu như đã hiểu, cò chuẩn bị bóp đàng sau vang lên tiếng nói.

" Từ Chí Phi dừng tay"

Từ Chí Dũng đang ở Pháp liền tức tấp bay trở về, vừa khỏi sân bay, ông lại biết hắn dẫn theo một đám đàn em đến gây sự nhà Lão Hồ, ông ta tức giận liền đến. Có phải hắn bị tức giận quá hoá điên. Dẫn theo năm mươi đàn em đến địa bàn của Lão Hồ đòi giết ông ta, chẳng phải hắn đến là để chịu chết.

Từ Chí Phi liếc mắt nhìn qua giọng nói vừa vang, hoá ra là người cha thân yêu của mình.

"Còn nghĩ rằng tên nào dám to gan bảo Từ Chí Phi tôi dừng tay, hoá ra cha già của tôi"

"Thằng con ngổ nghịch, có biết mày đang làm cái gì không"

Lão Hồ như xem kịch của hai cha con hắn, ông ta hài lòng, nhìn xem Từ Chí Phi rất có khí chất hơn ông ta.

"Ông là đang giúp người ngoài" Từ Chí Phi kinh thường nhìn Từ Chí

Dũng. Hấn khó tin hỏi ông, xem ra những lời Mục Lăng nói rất đúng.

Cha của hấn có liên quan đến lão Hồ, có thể nói một sự làm ăn cơ mật. Giỏi lắm, có thể giấu hấn nhiều năm như vậy. Tức giận pha lẫn thất vọng, hấn quyết tìm được nguyên nhân.

"Cha chỉ không muốn con làm càn, người giết Tiểu Ngọc là A Lý, nhưng con lại đi tìm Lão Hồ để gây sự"

Từ Chí Dũng tuy đã lớn tuổi nhưng nói chuyện vẫn rất cứng cỏi, nếu không ông làm sao có thể đứng vững trong giới xã hội đen đến bây giờ.

"Con trai của ông bị đàn em của ông ta đã đánh trọng thương như vậy, ông vẫn bình bình mà bảo vệ ông ta"

"Cha biết, nếu không sao cha lại về, cũng chẳng phải ông ấy cũng đã tự đem ba tên này mặc cho con xử lý rồi"

Từ Chí Phi chợt nhớ ra Hạ Mạch đang có thai, lo lắng cho cô cơ thể sẽ không khoẻ định lên tiếng nói, lại bị cha hấn tiếp tục nói.

" Xem như nể tình cha mà đi về đi"

" Nể tình? Từ Chí Dũng ông cho tôi ngang hàng với nó sao" Lão Hồ có vẻ tức giận, từ này giờ ông ta đứng im cho hai cha con hấn diễn kịch.

Bị một đứa tuổi còn trẻ chia súng vào người mình, ông ta làm sao để yên, thân là một đại ca nắm nhiều đàn em, như vậy còn xứng đáng với danh xưng này sao.

"Thế bây giờ ông muốn như thế nào" Từ Chí Phi cũng mất kiểm soát

tiến tới gần Lão Hồ.

Ông ta với dáng vẻ không sợ trời sợ đất, đứng im để xem hấn làm gì.

" Nếu như cậu chịu hợp tác làm ăn với tôi, tôi sẽ vui lòng giao A Lý cho cậu" Khoé môi Lão Hồ giật giật, nhìn hấn một lâu rồi mới nói ra nỗi lòng của mình.

"Cái gì, ông là đang nằm mơ sao?"

Ông ta cho rằng hấn không biết là ông ta đang tàng trữ thuốc phiện sao, điều này hấn còn đang điều tra, rồi sẽ có một ngày chính hấn bắt ông ta ngồi tù.

"Vậy thì cậu đừng hòng mà đụng vào A Lý"

"Được, để xem tôi nhất định đem hấn đến trước mặt ông mà giết"

"Được, cậu thử xem"

Chương 22: \ "Đã phá thai thành công\ "

Cảm thấy hai bên bất hoà, Từ Chí Dũng đứng ra giải quyết, lão Hồ nề tình ông, Từ Chí Phi cố nhịn nên cuộc chiến đành tạm ngưng.

Hắn cùng ông kéo năm mươi tên đàn em trở về, Từ Chí Dũng đi đến bệnh viện xem tình hình Từ Chí Vũ, còn hắn quay trở về căn nhà của mình.

"Mạch Mạch" chân đi vòng quanh nhà kiểm cô, miệng kêu gọi tên cô, đổi lại là một sự im lặng, hắn đi lên phòng của mình, trên mặt bàn đối diện chiếc giường có một tờ giấy nằm trên bàn.

Hắn châu mày, nới một cúc áo sơ mi màu xanh lam ra, bước từng bước về tờ giấy.

Tờ giấy màu trắng, trên mặt giấy có ghi rõ "Hồ Sơ Bệnh Án" người bệnh Hạ Mạch.

Hắn lật một trang kế, bên trong dòng chữ ghi rõ một câu " Đã Phá Thai Thành Công" và một số đơn thuốc được kê sẵn.

"Cạch" tiếng cửa được mở ra, Hạ Mạch liền thấy hắn thì lòng bỗng lo sợ.

Cô nhìn xuống bàn tay của hắn, nắm tay thành quyền, tờ giấy cũng bị nắm mà thành nhăn nheo.

Cô có vẻ bất an, chưa biết nên mở lời như thế nào thì một giọng nói

lạnh băng phát ra.

" Đây là cái gì"

"Anh không đọc sao?" Cô ngoan cố cứng đầu đáp trả.

Lòng hấn giận như lửa đốt, tiến tới cô kéo cô áp lên tường.

" Tại sao cô làm như vậy"

" Nó tốt nhất đừng nên có mặt trên đời."

Ánh mắt sắt bén, đôi con ngươi như muốn bùng lửa, hấn điên cuồng bóp chặt cổ cô ép vào tường.

"Á.."

"Con mẹ nó, con của mình mà cô cũng dám ra tay"

Hấn gào hét lên, siết cổ cô chặt thêm, Hạ Mạch vì bị hấn siết cho ngạt thở, liền ho " Khụ Khụ"

"Tại sao cô lại độc ác đến như vậy hả?"

Hấn ném cô qua một bên, cô bị té xuống đất, tay chạm vào nền gạch băng giá.

Hít không khí vào ho " Khụ khụ"

"Chỉ vì lời nói của tôi đã giết chị cô, cô liền trả thù bằng cách giết đứa con của chúng ta" hấn điên cuồng dấm mạnh vào tường.

Hạ Mạch bỗng chốc nấc lên. Nước mắt tuôn ra. Cô đau lòng, bây giờ

cô chỉ cảm nhận được cả hàng ngàn con dao đang cứa vào tim cô.

"Tôi..." cô bây giờ không biết nói gì hơn, chỉ biết khóc, cô khóc rất nhiều, đem bàn tay nhỏ bé của mình sờ vào cái bụng phẳng lì của mình.

Hắn ngồi sụp xuống nền nhà, ngồi dựa vào bức tường lạnh lẽo, Hạ Mạch lần đầu tiên cô thấy hắn khóc, một người cao ngạo, lạnh lùng như hắn lại rơi nước mắt.

Bóng hình cô đơn của hắn trong rất tuyệt vọng, đúng vậy cô đã sai, có lẽ cô không nên dùng cách này trả thù hắn.

"Tôi thua rồi, Mạch Mạch tôi cứ nghĩ rằng sẽ có một ngày em bỏ mặc quá khứ mà can đảm yêu tôi một lần"

Hắn nói ra lời đau tận đáy lòng, thân hình cô đơn tuyệt vọng đứng lên, đi về chỗ cô, đem đôi tay to lớn của mình lau đi những giọt nước mắt đã thấm đẫm trên gương mặt diễm lệ của người con gái.

"Cách trả thù này của em thật quá tàn nhẫn với tôi và cả em"

"Từ Chí.. Phi.. tôi rất đau" cô nấc nghẹn nói ra.

"Tôi biết, em yên tâm từ bây giờ em sẽ không còn thấy tôi nữa và sẽ không làm đau em"

"Anh... là có ý gì" không lẽ hắn đang đuổi cô đi, điều cô thường mong nay đã đến. Nhưng tại sao cô lại đau lòng mà luyến tiếc như vậy.

"Tôi đã điều tra về em rồi, em từng có học bổng để đi du học, tôi sẽ giúp em thực hiện ước mơ của mình"

Buông lời nói buồn lòng, hấn quay lưng bỏ đi, lại bị một bàn tay bé nhỏ siết chặt eo hấn.

Hấn có chút khựng người, nhưng hấn vẫn lạnh lùng gỡ đôi tay cô ra bỏ đi mất.

Còn cô ngã sụp xuống đất, ôm mặt khóc to, cô nghĩ về đứa con của mình, lại nghĩ về người đàn ông cô yêu, ngoài gia đình lúc trước hiện giờ hai người có lẽ là hai người cô yêu nhất. Nhưng là do cô quá ngu dại đánh mất họ.

Hấn đã nhiều đêm không về, lòng cô lo lắng cho hấn càng thêm nhiều. Hấn sắp xếp mọi thứ, giấy tờ đầy đủ để đưa cô sang Úc.

Duyên đã cạn thì cô đành chấp nhận. Hấn trở về nhà trong cơn say rượu, cơ thể mệt mỏi ngã xuống sofa, dì hai xuống bếp nấu một chút nước giải rượu cho hấn.

Uống xong hấn an phận mà ngủ một giấc đến sáng mai, lúc hấn tỉnh dậy, miệng có chút lạt, cổ họng thì khô rát, hấn đi lên phòng tìm cô nói một chút chuyện.

Trong căn phòng đầy hơi ấm hằng ngày của cô, nay bỗng trở nên lạnh lẽo vô cùng, tất cả đồ đạc của cô cũng không còn thấy.

Hấn hoảng sợ, lái xe đi tìm cô, đi đến hộp đêm gặp Tiểu Duệ, cô lại nói không biết, mà nhờ hấn nói Duệ Duệ mới biết cô đã bỏ đi.

Tìm tất cả những nơi cô đã đến, vẫn không một ai biết cô ở đâu, hấn tuyệt vọng quay trở về nhà, nằm lên chiếc giường có hơi ấm của cô ngày nào.

Là tại hấn, chính hấn đã đuổi cô đi, thì hấn lấy tư cách gì tức giận.

" Hạ Mạch, em đang ở đâu"

Hắn như một đứa trẻ gào thét tên cô, dì hai đứng ngoài cửa nhìn thấy cảnh tượng của hắn, bà rất đau lòng, từ khi cuộc đời hắn có Hạ Mạch, hắn đã không còn một con người cô độc nữa.

Từ khi mẹ hắn mất, hắn luôn sống với nỗi hận thù, chơi ta một ta trả mười, nhưng hắn lại là người luôn có trái tim ấm áp, chỉ có Hạ Mạch mới làm tan chảy đi tảng băng ở hắn

Chương 23: 5 năm sau

Hải Liên, Đài Loan

Đã lâu rồi Từ Chí Vũ không được đi chơi, liền nhân cơ hội anh ta kéo Từ Chí Phi cùng đi.

Hắn lười biếng đi nhưng vì cậu em trai mình hết nước miếng mà nan nỉ hắn cũng chỉ còn cách là đồng ý.

Từ Chí Vũ cũng chỉ là có mục đích, anh ta nghe đồn rằng ở Hải Liên có một hộp đêm rất nổi tiếng. Cách trang trí rất tây, nước uống lại rất ngon, chưa hết anh ta còn nghe nói, có một cô gái rất khó lòng, cho dù có bỏ cả tỷ hay sinh mạng ra cô ta vẫn sẽ không ngủ với bất kỳ người nào, còn nữa đặc biệt nghe nói cô ta đã có một đứa con bốn tuổi.

Vì cô ta đã có con mà lại khiến nhiều đàn ông ham muốn, Từ Chí Vũ rất tò mò, liền kéo hắn đi đến hộp đêm thưởng thức nhan sắc của cô gái.

Xuôi cho anh ta, ngày đó cô gái đó bị bệnh nên đã không đến.

"Tiếc thật, xem chút chúng ta được gặp cô ta rồi"

Từ Chí Vũ đưa rượu lên miệng uống một ngụm, rồi lại tỏ vẻ hụt hẫng mà nói.

"Phụ nữ có con rồi cũng không tha"

" Em chỉ là muốn xem cô ta ra sao thôi"

"Vậy chú cứ ở đó mà xem, anh đây đi ngắm cảnh đêm"

"Được được, không làm phiền người già như anh"

Hắn trừng mắt một cái, khiến Từ Chí Vũ nổi hết da gà.

Hắn bắt taxi đi về khách sạn, do trong người lại có chút lượng cồn, khiến đầu hắn có chút choáng.

Trên xe hắn nhìn ra cửa sổ, hắn thấy bóng dáng một người con gái. Hắn liền lập tức kêu dừng xe, bước xuống xe mới biết mình là hoa mắt.

Hắn cười mỉa mai mình, đã năm năm trôi qua, không lúc nào hắn không nhớ về cô, đã nhiều lần hắn cũng đã nhìn nhầm cô.

Hắn bật cười có lẽ hắn nhớ cô quá hoá điên rồi.

"Mạch Mạch, anh rất nhớ em"

Đây là câu nói có lẽ hắn đã nói vô số lần. Đúng vậy hắn rất nhớ cô, rất muốn nhìn thấy cô.

Tối hôm sau, hắn chuẩn bị quay trở về, đang thu xếp đồ tại khách sạn, thì đột nhiên một cuộc gọi đến.

"Alo"

"Anh hai là em, điện thoại em bị mất rồi"

"Thế mà gọi anh là chỉ nói vậy thôi sao?"

"Không đâu, có một chuyện này rất quan trọng, em nghĩ rằng không chừng nghe xong anh sẽ lập tức đến chỗ em"

Bên kia Từ Chí Vũ thích thú đùa cợt, hần mặt lạnh châu mà nói.

"Vậy à, mà cứ ở đấy trên đùa, anh mà dọn đồ xong rồi, anh về trước đây"

Hần nói xong liền cúp máy, hần không dờ hơi ngồi trên đùa cùng anh ta.

Điện thoại lại đổ chuông, nhưng lần này là tin nhắn, hần nheo mắt nhìn dòng chữ trên điện thoại.

"Anh hai à, mau đến đây, đến Hải Liên, có một thằng nhóc bốn tuổi bắt nạt em, anh đoán xem nó là ai và còn có mẹ nó"

Hần châu mà sâu hơn, từ khi nào mà em trai mình lại có đối thủ chỉ mới bốn tuổi vậy chứ, chài qua năm năm cậu ta cũng có được chút tên tuổi trên giới xã hội này mà không cần tên hần, cũng vì vậy mà hần cũng yên tâm một chút.

Tò mò Từ Chí Phi đi đến, tiếng nhạc mở to hết cỡ, ồn ào lại phối hợp những ánh đèn pha khiến hần đau mắt.

Từ Chí Vũ đi ra lôi hần vào chỗ ngồi, phục vụ tự hiểu đem cho hần một ly thủy tinh chế rượu.

"Bốp"

"Con đàn bà tiện nhân, mày biết tao là ai không mà dám tát tao"

Một cuộc tranh cãi xảy ra, không biết người đàn ông đã làm gì một cô gái khiến cô ta phải tức lên mà giáng cho hắn một cái tát

Từ Chí Phi vốn không quan tâm, an nhàn ngồi uống rượu. Từ Chí Vũ thấy có chuyện liền nghiêm túc nói với hắn.

"Anh mau lại giải quyết đi, là Hạ Mạch đó"

Hạ Mạch!!! Hắn còn đang ngó người ra, một lúc sau hắn mới định hình, lập tức đứng dậy, tiến lại chỗ đám đông.

"Dừng lại" hắn tiến tới ngăn bàn tay to của người đàn ông kia đang định tiến tới cái má xinh đẹp của cô.

"Mẹ nó, phụ nữ của tao mà mày còn dám động vào"

Hắn quay lại nhìn Hạ Mạch, tim cũng đập mạnh một cái.

Hạ Mạch bất ngờ trở mắt nhìn hắn, cô cứ nghĩ cuộc đời này của cô rồi sẽ không gặp lại hắn nữa, thế nhưng người đứng trước mặt cô đây chính là Từ Chí Phi.

"Mạch Mạch em không sao chứ"

"Con mẹ nó, mày biết tao là ai không" người đàn ông bị hắn bóp tay cho đau, ông ta tức giận muốn nhào tới phía hắn, lại bị hắn đập cho bầm một con mắt.

"Thế mày có nghe đến Từ Chí Phi chưa" hắn ngang nhiên hỏi ngược lại ông ta.

Ông ta không sợ mà đáp lại " Chẳng qua là con chó của tao..."

Lời còn chưa nói hết hấn lao vào đá vào ngực tên đàn ông một cái, ông ta lại phụt máu từ cổ họng ra.

Từ Chí Vũ sợ sẽ xảy ra án mạng, anh ta kịp thời ngăn ra, lúc này Từ Chí Phi bàn hoàn tình tảo.

Hấn quay trở lại nhìn Hạ Mạch, lo lắng kéo cô vào lòng ôm.

"Hạ Mạch, anh rất nhớ em"

"Buông ra"

Hạ Mạch lại một mực vùng vẫy, hấn lại càng thêm siết chặt. Bao nhiêu nỗi nhớ nhưng đều dồn nhén vào cái ôm này.

"Buông ra mau"

Hạ Mạch như muốn nghẹt thở mà hét lên, hấn giật mình thả cô ra, ấy náy nhìn cô.

Mọi người xung quanh vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đàn ông lúc này đã được Từ Chí Vũ kéo đi.

Cô quay trở về quầy rượu, hấn cũng lác vác đi theo sau. Đến giờ tan làm, cô mặc lại áo bước ra khỏi cửa, Từ Chí Phi cũng đi đến đứng trước mặt cô, đột nhiên một đứa trẻ chạy đến ôm chầm lấy cô và gọi " Mẹ ơi"

"Quân nhi, này giờ đi đâu" cô ngồi quỳ xuống, lau những giọt mồ hôi trên khuôn mặt đứa bé.

Tim hấn như siết chặt, hấn từ từ tiến đến, xúc động mở lời.

"Là con của anh sao"

Cô liếc nhìn hấn, ôm Quân nhi vào lòng, hấn định đưa tay sờ lấy khuôn mặt thẳng bé, nhưng có vẻ đứa bé sợ hãi, hấn đã rút tay về.

"Mẹ ơi, chú đó là ai"

"Người qua đường, con đừng để ý, chúng ta về thôi"

Nói rồi cô nắm tay Quân nhi đi khỏi, hấn vẫn tiếp tục đi theo sau.

Cô không thềm để ý đến hấn bắt taxi đi về, hấn không đi theo nữa mà đứng đó nhìn cô đi mất

Chương 24: Lại bị bắt ép

Buổi sáng sớm ở nhà Hạ Mạch, người đàn ông nhỏ, mặc đồ đi học gọn gàng, trên cổ còn thắt một cái nơ để tôn lên vẻ đẹp trai của mình.

Đứng trước gương lớn, thấy mình đã đẹp trai, cậu bé mới gật đầu vừa lòng.

Hạ Mạch cũng đã chuẩn bị xong, trên đường đưa con trai cưng của mình đến nhà trẻ, cô không ngừng căn dặn cậu đủ điều.

"Quân nhi, đến nhà trẻ không được kiếm chuyện với bạn nữa, có biết chưa"

Cậu nhóc tỏ ra thái độ giận lẫy cô, lớn giọng nói.

"Ai bảo bạn ấy nói con không có cha, hứ"

Cô câm lặng, cô không biết nên giải thích thế nào với Quân nhi, điều quan trọng hẳn cũng đã xuất hiện rồi, cô có nên đối diện với hẳn không.

"Mẹ à, tại sao Quân nhi không có cha"

Cô cắn môi dưới một cái, những lúc cậu nhỏ hỏi về cha mình cô liền tránh qua vấn đề khác, bây giờ cô có nên tránh qua vấn đề khác tiếp không?

"Mẹ, đúng như lời mấy bạn nói sao, con thật không có cha, con là đứa con rơi sao"

"Nói bậy, tại sao Quân nhi lại không có cha được, cha con bận công việc đã đi nhiều năm, sắp trở về rồi"

Cô thật bối rối, nói đại một vấn đề khiến cậu yên tâm. Nhưng có vẻ cái điều cô nói đại đã làm cậu vui sướng hét lên.

"Thật sao mẹ, con sắp được gặp cha rồi" Hạ Chí Quân vui vẻ mà hôn má cô.

Đến nhà trẻ, cô giáo đi ra đón hai mẹ con cô, Từ Chí Quân thấy cô giáo chủ nhiệm liền cuối đầu chào cô.

"Chào cô Lâm ạ"

"Quân nhi ngoan" cô giáo vui vẻ đón lấy cặp trên tay cậu, dắt tay cậu đi vào, lúc này Hạ Mạch mới yên lòng rời đi.

Đi bộ một đoạn đường, khoảng chừng năm người đàn ông xông tới trước mặt cô, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Hạ Tiểu Thư, ông chủ cho gọi cô"

Cô nhận ra năm người họ, chính là đàn em của Từ Chí Phi, hẳn đúng là nhanh thật. Cô không thèm để ý bọn họ, lướt ngang đi qua. Năm người đàn ông đó lại lên tiếng.

"Hạ Tiểu Thư đắc tội rồi"

Câu nói vừa dứt, Hạ Mạch bị một trong năm người đàn ông dùng khăn bịch miệng gây mê, và kéo cô lên xe.

Thuốc mê ngấm vào, cô ngất xỉu và không còn biết gì cả.

Cơ thể cô suy yếu mệt mỏi mở mắt dần, ập vào mắt cô là một màn đêm tối, thầm nghĩ trong lòng đã xảy ra chuyện gì, đúng rồi Quân nhi, cô nhớ ra rồi.

Cô tiến ra cửa, cùng lúc cửa cũng được mở ra. Từ Chí Phi tức giận bước vào, nhìn cô ảm ức mà nói.

"Mạch Mạch, đứa bé là con của ai"

Giọng điệu có phần hơi lớn, không to mà cũng không nhỏ khiến Hạ Mạch rét cả người.

"Anh quan tâm làm gì"

"Rốt cuộc em đã có ai rồi, tại sao năm năm qua em lại rời bỏ tôi"

Từ Chí Phi mất kiểm soát đi lại nắm lấy cổ tay cô, vì lực mạnh làm cô đau mà châu mày.

"Đau..."

Nghe cô nói đau hần từ từ nới ra nhưng vẫn không buông.

"Nói đi, em đã bỏ theo tên khốn nào hả, lại còn có con"

Hạ Mạch có phần bất ngờ, cô mở to mắt nhìn hần, rồi lại chớp chớp mắt nhìn hần, muốn cười lại không cười ra. Hần là đang dối sao?

"Đó là chuyện của tôi"

"Em..."

Hắn thêm giận dữ mà tiến về phía cô, mắt trọng tâm cô ngã xuống giường, khi ngã xuống theo phản xạ cô túm lấy áo hắn khiến hắn ngã đè lên người cô.

"Chẳng phải năm năm trước anh là người đuổi tôi đi sao"

"Anh... anh không đuổi, anh lúc đó chỉ muốn đưa em sang Úc cho em tiếp tục học, anh biết là em đã bỏ lỡ ước mơ của mình, nên anh muốn..."

Cô lại tiếp tục kinh ngạc, nhưng chỉ được năm giây mà thôi.

"Anh nói dối, là tôi phá đũa con của anh nên anh mới hận tôi, anh đuổi tôi" Hạ Mạch như gào thét.

"Đúng là lúc đó anh rất đau lòng, lúc đó anh thật sự rất hận em...."

"Anh không cần nhiều lời, giờ thì mau thả tôi ra"

"Không"

Cô tức điên lên, không biết đã mấy giờ rồi, hình như cô đã ngủ rất lâu, căn phòng thì tối om, điện thoại thì bỏ quên ở nhà, đang lúng túng không biết làm sao, thì Từ Chí Phi lại lên tiếng.

"Chỉ mới 2 giờ chiều"

"Anh.... Quân nhi ở đâu"

"Thằng bé còn ở nhà trẻ"

Hắn cười nham hiểm, tiến sát khuôn mặt cô, vừa định áp sát môi cô thì cô tránh đi.

" Từ Chí Phi năm năm trước anh dùng thủ đoạn thuốc kích thích ép tôi ở bên cạnh anh, năm năm sau anh lại bị ối dùng thuốc mê bắt ép tôi"

Từ Chí Phi cứng họng, từ khi nào cô gái nhỏ này mềm mết lại lợi hại hơn xưa như vậy.

"....." hấn không biết nên nói gì tiếp theo đành im lặng.

Nếu đã không biết nói gì tiếp theo thì nên hành động đi, Từ Chí Phi ngồi dậy, cởi áo vest mình ra, nói lỏng cavart

"Anh... anh định làm gì"

"Em đoán xem"

"Tôi sẽ cắn lưởi"

Hạ Mạch mất bình tĩnh, hấn lại sợ không dám manh động.

"Được rồi, anh không đụng vào em"

Hấn buồn rầu tiếc nuối ngồi dậy, Hạ Mạch như thoát nạt.

"Anh đưa em về"

Cả hai lặng lẽ đi ra xe, cô không nói anh cũng không nói, cứ như vậy mà đi suốt một quãng đường đến nhà cô.

"Hừmm, anh sẽ quay về hồng kong sao"

"Ừm"

"VẬY... TÔI VÀO ĐÂY" HẠ MẠCH MỠ THẮT DÂY AN TOÀN RA BƯỚC XUỐNG XE, TỪ CHÍ PHI CŨNG BƯỚC XUỐNG THEO.

"MẠCH MẠCH...."

"Mẹ"

LỜI MUỐN NÓI CÒN CHƯA NÓI HẾT, BỊ MỘT GIỌNG NÓI NON NÓT PHÁ NGANG, HẮN NHÌN THEO PHÍA ĐỨA BÉ ĐANG CHẠY ĐẾN ÔM CÔ GÁI NHỎ CỦA MÌNH.

HẠ CHÍ QUÂN NHÌN VỀ HƯỚNG HẮN, HỒ TO MỘT TIẾNG KHIẾN CÔ TÁI MẶT.

"Cha, là cha"

HẠ MẠCH TRƠ MẮT, VỘI ĐƯA TAY BỤM MIỆNG CẬU CON TRAI MÌNH, RỒI LIẾC NHÌN HẮN MỘT CÁI.

HẠ CHÍ QUÂN Ú Ớ TRONG TAY HẠ MẠCH, TỪ CHÍ PHI TIẾN VỀ PHÍA HAI MẸ CON CÔ HỎI.

"Cháu vừa gọi chú là gì"

SỢ CON MÌNH SẼ NGỘP THỜ CÔ BỎ TAY RA.

"Là cha, con biết người là cha của con mà"

" Quân nhi không được nói bậy"

TỪ CHÍ PHI VẪN CÒN ĐANG TRÊN MÂY, HẮN THẬT SỰ KHÔNG HIỂU ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ?

NĂM NĂM TRƯỚC CÔ ĐÃ PHÁ BỎ ĐỨA CON CỦA HẮN, NĂM NĂM SAU LẠI CÓ

một đứa bé con của cô gọi hắn là cha.

Vậy chỉ còn hai sự lựa chọn, một là cô chưa từng bỏ đứa nhỏ, hai là cô ăn ốc bắt hắn đổ vỏ.

Đang mãi miên suy nghĩ, Hạ Chí Quân đem từ sau lưng một tấm hình về phía hắn, hắn đón nhận, nhìn vào tấm hình hắn khẽ nhíu mi.

Hạ Mạch mở to hết mắt nhìn bọn họ, giật lấy tấm hình từ trong tay hắn chạy vọt vào nhà, quên luôn cả con trai mình đang ở ngoài.

"Tại sao con lại có hình của chú"

"Là của mẹ, mẹ rất nhiều đêm đem hình cha ra khóc, nhưng mẹ lại không cho Quân nhi biết, là Quân Nhi lên nhìn mẹ"

Hắn mừng rỡ, khuôn mặt trở nên tươi tắn, cầm vai Hạ Chí Quân mà lắc.

"Có thật không, hay là cha đang mơ"

"Quân nhi có cha rồi, Quân nhi có cha rồi, từ giờ sẽ không còn ai bảo Quân nhi là con rơi nữa"

Cậu bé như vỡ oà chạy đến ôm chầm eo hắn, hắn khom người bế cậu lên, liên tục hôn vào mặt cậu.

"Vậy tại sao lần đầu tiên con gặp mặt cha con lại như không biết"

Hạ Chí Quân nhớ ra liền nói.

"Là do chú Vũ dặn con không được nói với cha để tạo sự bất ngờ cho cha, nhưng con đợi không được nên con muốn nói liền ạ"

Hắn xúc động ôm chầm lấy Quân nhi, hắn không phải đang mơ chứ.

Còn phía Hạ Mạch, cô ở trong phòng khoá cửa, cô xấu hổ không thể động thổ, từ khi nào con trai cưng của cô lại bán đứng cô như vậy, thật tức chết cô mà, còn nữa tấm hình là cô cất ở nơi một mình cô biết, vậy mà lại để Quân nhi biết. Vậy cũng có nghĩa những đêm cô khóc vì nhớ hắn Quân nhi đã nhìn thấy hết. Đột nhiên sống mũi cô cay cay, dường như muốn vỡ oà, nhưng lại nhớ ra một vấn đề là hắn còn ở đây

Đang bối rối không biết phải đối diện với hắn như thế nào!! cô đánh liều mở cửa phòng đi ra xem thử.

Cảnh tượng gì đây, từ khi nào cha con hắn lại thân thiết với nhau như vậy chứ, còn thắm thiết ôm nhau ngồi trên sofa mà xem phim.

Cái gì chứ là phim đang chiếu đến cảnh hai người hôn nhau sao.

"Này, Từ Chí Phi sao anh lại cho con tôi xem cái này" Cô cầm ngay cái remo tắt đi.

"Mở cửa rồi sao, anh còn đang định đập cửa"

"Cha ơi con để mẹ lại cho cha, con đi vào phòng ngủ đây" Hạ Chí Quân hôn hắn một cái ngay má. Hắn cũng vui vẻ đáp lại.

Khi cậu nhỏ đi vào phòng đóng cửa, Từ Chí phi nở nụ cười tà ma, Hạ Mạch nổi hết cả da gà.

"Anh còn đứng đây làm gì, mau đi về"

Hạ Mạch bình tĩnh tiến tới kéo tay hắn ra cửa, nhưng thật xuôi cho

cô. Đuổi người lại bị người đuổi, hấn bế ngang cô lên đi về phòng cô.

Hạ Mạch la hét vùng vẫy lại không si nhê, khoá cửa phòng, hấn đặt cô lên đùi mình ngồi trên ghế.

"Nói đi, tại sao năm năm trước em lại gạt anh, không thành thật em đừng hòng rời khỏi giường"

Cô hơi sợ, đành cuối mặt xuống nói nhỏ.

"Tôi... chỉ muốn thử lòng anh, với lại lúc đó hận anh nên..."

"Em thật ngốc, em làm anh rất đau lòng"

"Tôi xin lỗi... "

Hấn cứng chiều vổ dành cô, ôm cô chặt vào lòng, nói ra lời đáy lòng.

"Hạ Mạch, anh rất nhớ em"

Một câu nói chứa đựng bao nhiêu ấm ức, nhớ nhung đều dồn vào một câu nói.

Cô mỉm cười vươn tay ôm hấn lại, khoan đã hình như có gì đó cắn cắn ngay mông cô.

Cô tái mặt nhìn hấn, bị cô bắt gặ hấn có chút mất mặt, nhưng mặt đã dày rồi nên chả ăn nhằm gì.

"Anh... muốn em"

Chương 25: Kịch tình (18+)

Hạ Mạch không phải là không muốn hẳn, là phụ nữ nhưng đã lâu chưa được giao hoan bên lòng vì một chút kịch tình nhỏ thì cũng đã có ham muốn rồi, nhưng Hạ Mạch lại không có gan làm càn. Thấy cô có vẻ xấu hổ hẳn giúp cô cởi đi chiếc áo trên người cô.

Một chút dũng cảm cô vươn tay thon dài của mình cởi đi từng chiếc cúc áo hẳn.

Từ Chí Phi vuốt ve cơ thể Hạ Mạch, gỡ luôn cái móc khoá áo ngực sau lưng cô, bây giờ hai cơ thể trần trụi đang được khoả ra trước mặt nhau.

Từ Chí Phi nhìn vào cặp ngực cô một lúc rồi nói " Ngực em to hơn trước rồi"

Cô đỏ mặt, hẳn sao lại vô sỉ như vậy chứ, chẳng phải do sinh con xong ngực nở ra sao.

"To như vậy, anh rất thích"

"Thích cái đầu anh"

Hắn cười nhìn cô, dần dần áp sát môi cô, hơi thở nam tính của hắn khiến cô say đắm, hắn mút môi cô, rồi tách miệng cô ra, chiếc lưỡi mỏng trơn chạm vào lưỡi cô, uốn lưỡi lên trêu đùa lưỡi cô, bàn tay hắn tuột quần cô xuống, chiếc quần lót màu trắng đáng thương cũng bị tuột ra theo.

"Ừm, Phi" cô rên nhẹ một tiếng, đặt hai tay mình lên vai hắn.

"Mạch Mạch giúp anh cởi quần"

Cô cúi xuống gỡ ra thắt lưng hắn, kéo khoá xuống, hắn đứng dậy chiếc quần trên đôi chân thon dài tuột xuống, vật nam tính to lớn nằm sau chiếc quần nhỏ được hiện ra trước mặt cô.

"Đỏ mặt gì chứ, đâu phải chưa từng nhìn qua"

"Anh..."

"Anh anh cái gì, vuốt nó giúp anh"

"Em em không biết" cô e ngại tránh mặt chỗ khác, thật tình lúc trước cô và hắn là do hắn cưỡng ép nên toàn là hắn chủ động, bây giờ bắt cô chủ động cô thật sự ngại

"Anh sẽ dạy em "

Từ Chí Phi cầm tay Hạ Mạch vào vật to lớn của hắn, rồi cầm lấy nó mà vuốt lên, hắn rên một tiếng thoả mãn.

Lúc này có lẽ má Hạ Mạch đã nóng bừng lên rồi, cứ như vậy vật to lớn hắn cứng hết đất, hắn đặt cô nằm dưới thân, rồi nằm chồm lên cô trên ghế sofa.

Tay hắn sờ soạn khắp người cô, cặp ngực bị hắn xoa bóp trở nên căng cứng, hắn không kìm lòng đưa miệng ngậm ngay nhũ hoa của cô.

Cô được hắn kích tình mà rên nhẹ. Hắn từ từ đưa tay mình vào nơi nhạy cảm của cô, hoảng hốt mà người cô giật bắn, hắn nhẹ nhàng di

chuyển bên trong nơi mẫn cảm của cô.

"Ừm"

Cô như một người choàng qua cổ hắn thờ đốc, hắn nhìn cô cứng
chiều rồi cuối xuống hôn miệng cô.

Hạ Mạch ngoan ngoãn phối hợp với hắn, học cách đưa lưỡi mình
vào cuốn lấy lưỡi hắn như hắn vẫn hay làm với cô.

Người cô nóng như ran, mặc dù cây quạt đang chia về hướng bọn
họ nhưng nó vẫn không thể làm mát dịu đi hai cơ thể vì kích thích mà
nóng lên.

Hắn không đi vào liền mà chống khuỷu tay ngang hay đầu cô nhìn cô.

"Mạch Mạch những năm qua, em có nhớ anh không"

Hắn tha thiết nhìn cô, trông hắn là đang hỏi hợp đợi câu trả lời. Hạ
Mạch mỉm cười chồm lên hôn nhẹ môi hắn.

"Nhớ, rất nhớ là đằng khác"

Hắn vui mừng lật người cô ngồi dậy, cô còn chưa kịp định hình rằng
hắn định làm gì thì... "Áaa"

Tiếng hét của cô vang lên, hắn đỡ hông cô lên tách hai chân cô ngồi
dạng ra hai chân hắn, rồi hạ hông cô xuống vật to cứng của mình.

Vì bị tấn công đột ngột Hạ Mạch đau hét một tiếng, hai tay vịn vai hắn
nhóm chân xuống sàn.

"Nếu nhớ anh thì em hãy bù đắp cho anh, bù cho anh năm năm qua"

phải nhin"

"Ưm anh...."

Cô vì đau mà nhắm mắt nhìn hấn, ánh mắt hấn mơ màng rồi áp cả khuôn mặt mình vào ngực cô.

Hạ Mạch chủ động một chút, cô từ từ hạ mông mình xuống rồi lại nhích lên, cứ như vậy lên xuống, mỗi lần như vậy cô đều cất tiếng rên.

Hấn hít hà vào cổ cô rồi mút chặt, nhả ra lại thêm vài dấu hôn, Hạ Mạch vì xung sướng mà vò tóc hấn rối tung.

"Humm, Mạch Mạch em có sở thích là mỗi lần làm tình đều phải vò tóc anh sao"

Hạ Mạch nghe câu nói hấn mà bật cười, tiếng rên vì tiếng cười mà lẩn át.

Không muốn cô nắm tóc thì cô cào lưng vậy. Còn không muốn nữa thì cô sẽ cắn tai hấn, trong quá trình hấn cùng cô giao hoan, cô sẽ lợi dụng mà hành hạ thân xác bên ngoài của hấn...

Hà hà thật là hả dạ cho cô.

"Ưm ưm Phi, em mệt quá"

"Em mệt sao, ok tới lượt anh"

Hấn nắm eo cô xoay cô nằm xuống giường, rồi mạnh mẽ ra vào.

Cơn kích tình thêm dữ dội, miệng không ngừng kêu lên những tiếng

khoái cảm. Đột nhiên trong đầu cô chợt xuất hiện một ý nghĩ. Quân nhi, đúng rồi không biết giờ Quân nhi đã ngủ chưa.

Những giọt mồ hôi của hắn nhiều đầy trên người cô, cùng với mồ hôi của cô được hoà quyện vào nhau.

"Mạch Mạch"

"Ưm ưm làm... sao vậy"

"Mạch Mạch"

"Ưmmm em đây"

"Mạch nhi"

"Tên chết bầm, anh có nói không? Không thì lo tập trung làm"

Cô tức giận quát vào khuôn mặt điển trai của hắn, trong cô giận mà buồn cười, Từ Chí Phi vuốt tóc cô sang một bên, rồi nói nhỏ vào tai cô " Anh Yêu Em"

Hạ Mạch đang lân lân trên thiên đường, lại nghe lời nói mật ngọt, cô mỉm cười hài lòng.

"Anh sẽ không để em rời xa dù bất cứ xảy ra chuyện gì, anh sẽ chăm sóc em và con cả đời"

Hắn âu yếm hôn lên tai cô, chắc cô sẽ bị hắn cho ăn đường mà chết mất, cô còn đang nghĩ rằng mình là đang mơ, nhưng cái vật to lớn kia cứ ra ra vào vào, vừa đau vừa ngứa, vừa kích thích như vậy xem ra không phải là mơ rồi.

"Có thích những lời đó không"

"Ưm ưm không" cô vẫn ngang bướng.

"Anh chỉ nói một lần duy nhất" hấn ngừng lại.

"Vì sao anh chỉ nói một lần" cô tiếp tục hỏi hấn.

"Vì những lời như vậy chỉ nên nghe một lần, anh sẽ hành động chứ không dùng lời nói, cái gì cũng phải hưởng thụ một lần, cũng như tình yêu, em sẽ thấy nó hạnh phúc khi em hưởng thụ nó cùng với người đàn ông em yêu, còn với người em chỉ qua đường thì nó chỉ làm em thoả mãn mà thôi"

Cô thật cảm thấy lạ lùng, Từ Chí Phi lạnh lùng, độc chiếm đầu rồi, sao giờ chỉ còn là Từ Chí Phi ấm áp thế này...

"Có phải anh từng nói những lời này với nhiều cô gái không hả"

"Aa a đau anh"

Hạ Mạch nghiêng răng nhéo má hấn, hấn cũng phải chịu thua cô.

"Chỉ mình em thôi" Từ Chí Phi xoa xoa cái má vừa mới bị cô nhéo xong.

Cô liếc nhìn hấn, Từ Chí Phi lắc đầu nói nhỏ " Trẻ con"

"Anh bảo ai trẻ con hả"

Cô như con hổ cái dấn vào ngực hấn, hấn chụp tay cô lại đưa lên môi mình hôn một cái chốc.

"Được rồi, được rồi đã làm mẹ rồi còn trẻ con gì nữa"

"Tại ai hả, tại ai mà tôi mới 20 tuổi đầu lại có con, lại bị một ông chú 31 tuổi cưỡng bức hả"

Anh hết nói nổi với cô, cuối xuống hôn cô, đây chính là biện pháp khiến phụ nữ ngậm ngay mồm lại.

Cô cũng choàng tay qua cổ hắn hôn đáp trả, vật nam tính lại tiếp tục một lần nữa ra vào. Tiếng rên cùng tiếng thở dốc của hắn lại tiếp tục được vang lên.

Sau một màn kích tình hắn phóng ra thứ ấm nóng trong vật nam tính của mình, rồi ôm cô thở gấp.

Chương 26: Không muốn tiếp tục có thai

Từ Chí Phi ôm Hạ Mạch vào trong lòng, siết chặt vòng tay, cảm hấn cựa trên đỉnh đầu cô.

Hạ Mạch lại chợt nhớ ra một chuyện liền nói. " Anh lúc này là không dùng BCS"

Hấn nhìn cô rồi nói " bình thường vẫn vậy mà"

"Không được lơ như em lại có thai"

"Thì chúng ta sinh rồi nuôi"

"Một đứa là đủ rồi, em không muốn tiếp tục lại có"

Mặt Từ Chí Phi biến sắc, hờ hững nhìn cô, tại sao lại không muốn sinh tiếp con hấn chứ, lúc trước cô muốn phá lần này lại không muốn, cô thật chọc giận hấn mà.

"Tại sao lại không muốn có nữa" hấn nghiêm túc nhìn cô nói.

Hạ Mạch có phần hơi sợ nhưng vẫn một mực cự tuyệt có thai.

Từ Chí Phi buông Hạ Mạch ra, đứng dậy mặc lại quần áo.

"Em ngủ đi anh đi có chút việc"

Đi đâu giờ này không lẽ hấn không biết rằng giờ đã trễ rồi sao.

"Anh đi đâu khuya như vậy còn có việc gì để mai rồi hănh đi được không anh"

Từ Chí Phi thật sự rất buồn, hănh hiện giờ không biết nên nói với cô như thế nào, tạm thời cứ ngủ trước đi, ngủ rồi sẽ không trực tiếp đối diện cô.

Hạ Mạch cũng hiểu đành im lặng mà quay lưng về phía hănh, cô rơi nước mắt.

Hănh tiến về phía sau ôm cô. Hănh là biết cô đang khóc, thật hết chịu nổi cô gái nhỏ này mà, thật biết cách dùng vũ khí lợi hại.

"Được rồi, đừng khóc nữa được không em, anh đau lắm, em không muốn có tiếp thì sẽ không, chỉ cần em vui là được"

Cô quay trở mình ôm eo hănh, khóc hút hít.

"Em xin lỗi, không phải em không muốn sinh tiếp con cho anh, bác sĩ đã từng nói em rằng cơ thể và sức khỏe em yếu, mang thai đã cực sinh lại càng khó, lúc sinh Quân Nhi ra chưa đầy tháng, thằng bé nằm trong phòng dưỡng khí đến tận hai tháng"

Hănh nghe cô nói thì mới hiểu ra mọi chuyện, hănh thật đau lòng, cứ nghĩ ra cảnh cô gái nhỏ của mình trong lúc mang thai và lâm bồn không có một ai bên cạnh lại khiến tim hănh co thắt lại, hănh hận bản thân mình tại sao lúc đó lại không ở bên cô, hănh hận mình không thể nào gánh chịu nỗi đau của cô.

"Kể từ giây phút này anh sẽ luôn bảo vệ và ở bên cạnh hai mẹ con em, anh sẽ bù đắp lại tất cả cho mẹ con em"

Cô siết chặt vòng ôm của hắn lại, mỉm cười hạnh phúc và dần dần đi vào giấc ngủ.

Sau khi Hạ Mạch đã yên vị nằm trong lòng hắn ngủ, hắn yên lòng hôn vào chán cô rồi nói "bảo bố, anh yêu em", hắn cũng nhắm mắt mà ngủ.

Sáng sớm bạn nhỏ Hạ Chí Quân mặc đồ đồng phục của trường ngấn nấp đứng trước phòng của mẹ mình gõ "cóc cóc"

Vừa dứt tiếng gõ, cánh cửa được mở ra, là hắn đã mở, hắn quỳ xuống đối diện với bạn nhỏ vui vẻ chào bạn nhỏ.

"Chào buổi sáng con trai"

Cậu nhỏ tươi tắn cười tươi, ước mơ gặp cha cậu đã thành cậu vui vẻ ôm hắn.

"Chào buổi sáng cha"

"Suýt, để mẹ ngủ một chút, cha đưa con đi học, cả đêm qua mẹ con rất mệt mỗi nên cần được nghỉ ngơi, được không"

Cậu nhỏ liền gật đầu, hắn đứng dậy nắm lấy tay con trai mình đưa ra xe.

Trong xe cậu nhỏ vẫn cứ khó hiểu nên nhìn ba mình một chút rồi hỏi.

"Nhưng mà đêm qua mẹ làm gì mà mệt vậy cha, tại sao lúc trước mẹ không bị mà bây giờ có cha mẹ lại mệt"

Hắn buồn cười nhìn Hạ Chí Quân, đúng là trẻ con, không biết cái gì là liền hỏi cái đó.

"Sau này Quân nhi có vợ Quân nhi sẽ hiểu được"

"Vậy Quân nhi muốn có vợ"

"Chưa được Quân nhi còn nhỏ, sau này Quân nhi lớn như ba sẽ được lấy vợ"

Hắn cũng chịu thua với cậu, đưa cậu vào trong trường rồi trở về, hắn vội mừng thầm, chứ không hắn sẽ bị đau đầu với mấy câu hỏi vớ vẩn của cậu mất.

Hắn quay về nhà Hạ Mạch, có mua sẵn một chút đồ ăn sáng, để ở bếp hắn đi lên phòng, cô gái nhỏ vẫn lưng trần chần đấp nửa người mà ngủ say, hắn tiến tới bên cạnh giường cô nằm mà ngồi xuống, hít sau một chút rồi ngấm cô, cơ thể cô ẩn hiện nhiều dấu đỏ, cặp ngực do nằm nghiêng mà dán chặt vào nhau, hắn thèm đưa tay lên sờ, nhưng lại sợ cô thức giấc, nên đành im lặng mà ngấm cô.

Sau khi đã ngủ đủ sức Hạ Mạch cũng đã tỉnh, mở mắt ra cô liền thấy hắn. Từ Chí Phi đưa tay vuốt tóc cô, âu yếm mà nói.

"Dạy nào bảo bối"

Hạ Mạch lười biếng lê thân mình bước xuống giường, cầm lấy bộ đồ được nằm bừa bãi dưới sàn lên mặc, Từ Chí Phi đứng một bên ngắm kỹ, môi hé lên nụ cười.

Hạ Mạch như cố tình khiêu chiến hắn, nhẹ nhàng mặc lại được quần lót và áo lót, đột nhiên một lực nào đó bắt lấy tay cô xoay trở người ép cô vào tường.

Khi được định hình, Từ Chí Phi lại cúi xuống hôn ngẫu nhiên môi

cô, môi lưỡi vồ dập, hơi thở khó khăn, hấn buông cô ra, mũi chạm vào chán cô mà thở gấp.

"Đêm qua đã làm nhiều lần rồi, còn chưa đủ sao" Hạ Mạch ní non, vòng tay qua eo hấn ôm.

" Đối với em không bao giờ là đủ"

"Anh..."

Hấn cười vui vẻ hôn chán cô một cái.

"Em thay đồ đi, anh ra ngoài"

Đúng vậy, hấn cứ ở đây nhìn cô mặc đồ thì hấn sẽ điên cuồng mà ăn sạch cô mất.

Hạ Mạch mặc xong quần áo bước ra, cô thấy hấn dựa lưng vào tường nghe điện thoại, cô bây giờ lại phát hiện, hấn thật sự rất đẹp, khuôn mặt lại rất ưa nhìn, người đàn ông có một chút ưu thế như vậy, lại đơn độc một mình chờ cô, điều này lại khiến tim Hạ Mạch nhộn nhịp.

Thế nhưng cô lại nghĩ về chị gái mình, có phải chị của cô cũng rất yêu Từ Chí Phi không. Có phải là cô đang cướp lấy tình yêu của hấn từ chị gái mình không.

"Suy nghĩ cái gì đấy"

Không biết từ khi nào Từ Chí Phi đã đi đến đứng bên cạnh cô.

"Không không có"

"Em xem, như vậy mà dám nói không có"

Hạ Mạch ôm eo hắn, tựa vào ngực hắn cố nói.

"Thiệt mà, em chỉ là đang đói bụng"

"Được, anh đưa em đi ăn chịu không"

Hạ Mạch trong lòng ngực hắn vui vẻ,

mỉm cười gật đầu.

Từ Chí Vũ ở hồng kong tiếp quản công việc của hắn, anh phát hiện ra trong kho là có nội gián, nếu không tại sao lại lỗ hàng như vậy. Không được phải gọi Từ Chí Phi về gấp.

Từ Chí Phi biết được sự việc, hắn sắp xếp cho mẹ con Hạ Mạch cùng nhau về hồng kong với hắn. Chỉ khi nào cô ở bên cạnh hắn, hắn mới yên tâm mà sống tiếp.

Từ Chí Dũng đã lâu không về, ông là đang hưởng thụ cuộc sống về già của mình ở nước ngoài.

Chương 27: Đến Thăm "Nhà" Tiểu Ngọc

"Mẹ kiếp, tao mà biết thằng nào là nội gián, tao sẽ bẻ gãy chân thằng đó"

Từ Chí Phi rửa lên một câu, cả một đám đàn em đứng ngay thẳng cuối đầu xuống, dĩ nhiên trong đám đó sẽ có một tên là nội gián.

"Anh hai ra ngoài nói chuyện với em"

Từ Chí Vũ lôi kéo hấn ra ngoài, Từ Chí Phi lạnh lùng bỏ tay vào túi, bàn tay nắm thành quyền.

"Anh hai, thằng khốn A Lý là người đứng đằng sau chuyện này"

"Tao biết ngay, mẹ kiếp tao đã tha cho nó một lần rồi mà nó vẫn ngoan cố gây sự với tao"

Từ Chí Phi mất kiểm soát, hấn vung nắm đấm vào vách tường, lực va chạm khá mạnh, tay hấn nổi gân xanh lên, rồi từ từ nhiều máu.

"Lo tìm ra được thằng nào là nội gián, bắt hết cả gia đình nó đem bán cho bọn cầm thú cần người làm nô lệ"

"Em hiểu rồi"

Từ Chí Phi quay trở về nhà, hấn đưa bàn tay đổ máu mình lên xem, nếu để Hạ Mạch thấy được, cô sẽ lo lắng mất.

Hắn từ từ bước vào nhà, Hạ Chí Quân trên tay cầm một con rô bốt xem ti vi, cậu nhỏ nghe một tiếng động liền quay đầu nhìn, trước mặt là cha mình, cậu nhỏ miệng tươi cười với hắn.

Từ Chí Phi đưa ngón tay lên môi ý bảo cậu im lặng, cậu nhỏ hiểu ý bụm miệng gật đầu, hắn bước nhẹ nhàng lại cậu nhỏ, ngồi xuống ôm chặt cậu nhỏ vào lòng, thăm thiết mà hôn.

"Cha về rồi"

"Ừm, mẹ đâu"

"Mẹ đang ngủ trong phòng ạ"

"Vậy con ở đây xem ti vi, cha vào với mẹ được không"

Cậu nhỏ tiếc nuối gật đầu, hắn mỉm cười âu yếm xoa đầu cậu nhỏ.

Hắn không lên phòng mà đi thẳng lên thư phòng, trước tiên hắn phải xử lý vết thương, nếu không Hạ Mạch sẽ la hắn một trận.

"Cóc cóc" không phải chứ, mới đây mà cô đã thức rồi, vết thương hắn còn chưa xử lý xong mà. Thôi xong hắn rồi.

Cánh cửa mở tung ra, Hạ Mạch trong bộ váy màu trắng tinh khôi, hở một vai, mang đôi dép lê tiến tới hắn.

Hắn nhìn cô quyến rũ như vậy, lại không tự chủ kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Mạch Mạch, sao không ngủ thêm chút nữa"

"Anh không ôm em, em rất khó ngủ"

Hạ Mạch choàng tay ôm cổ hắn, áp sát khuôn mặt mình vào lòng ngực hắn, nói với giọng ngáy ngủ.

Từ Chí Phi ân cần ngắm nhìn cô, bất giác đưa tay lên mặt cô, máu khô đọng lại trên tay hắn ập vào mắt Hạ Mạch.

Cô mở to mắt ra nhìn, cầm tay hắn lên xem xét.

"Anh làm sao vậy, sao lại chảy máu?"

"Không sao chỉ có một chút máu"

"Một chút cũng khiến anh đau rét"

Cô lờm hắn, đem lấy một chút bông tam xử lý. Hắn một tay chống cằm nhìn cô.

"Có chuyện gì sao" Hạ Mạch cuối đầu xử lý tay hắn, không quên hỏi rằng đã xảy ra chuyện gì.

Hắn im lặng không trả lời, Hạ Mạch ngược nhìn hắn một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục băng vết thương cho hắn.

"Mạch Mạch, anh đưa em đến một nơi"

"Đi đâu"

"Đi rồi sẽ biết"

Không biết hắn sẽ dẫn cô đi đâu, trong lòng hồi hộp, mong đợi.

Con đường hắn đưa cô đi rất hoang vắng, nơi này trên đỉnh núi, con

đường ngoằn ngoèo rất khó đi, cây lá hoang phu trong thật lạnh lẽo.

"Phi, anh đưa em đi đâu vậy"

Hắn quay qua nhìn cô rồi lại hướng về nhìn thẳng, nghiêm túc mà nói.

"Đưa em đến một nơi"

"Nơi gì mà sao đáng sợ quá"

"....."

Hắn im lặng, tiếp tục chạy xe.

Xe chạy đến đỉnh núi, dừng lại ngay trước một ngôi nhà nhỏ, đúng hơn là ngôi nhà có một cái mái và bốn góc cột, còn có hàng rào và một cái cửa nhỏ. Quan trọng ở bên trong là một ngôi mộ.

Hạ Mạch sợ hãi bám sát người Từ Chí Phi, hắn buồn cười nhìn cô rồi ôm vào lòng.

"Sợ sao"

Hạ Mạch gật đầu áp vào ngực hắn. Vuốt ve lưng cô rồi nắm tay cô mở cửa xe sau, lấy ra một đoá hoa bỉ ngạn cùng cô tiến vào ngôi mộ.

Hạ Mạch như chết lặng khi thấy tấm ảnh trên bia mộ, cái tên xa lạ mà có chút quen thuộc " Tiểu Ngọc".

Tấm hình chị cô cười rất tươi cùng bộ váy màu trắng tinh khiết.

Hạ Mạch tay chân bỗng run rẩy, khó khăn đi đến trước tấm hình.

"Chị.."

Giọng nói Hạ Mạch run rẩy, hô hấp ngập ngừng bật ra tiếng "Chị"

Từ Chí Phi đứng bên cạnh đỡ lấy cơ thể Hạ Mạch. Cô không tự chủ mà khóc ngất.

"Chị, Nhiên Nhiên tại sao chị lại nằm ở đây.. chị"

Từ Chí Phi đem bó hoa để trên bia mộ của Hạ Nhiên, hẩn mỉm cười dịu dàng mà nói.

"Tiểu Ngọc, anh đưa em gái em đến thăm em"

Hạ Mạch nghẹn ngào nhìn hẩn, Từ Chí Phi đem cô ôm vào lòng, lau đi những giọt nước mắt trên má của cô.

"Đã làm mẹ rồi, còn khóc nè sao"

"Anh....."

"Được rồi, em mau thăm chị đi"

Cô quay về phía mộ, tay sờ vào tấm hình Tiểu Ngọc, ký ức lúc xưa cô ùa về. Ngoài trời đã sụp tối mờ mờ, không còn sớm nữa Từ Chí Phi đưa cô về.

Ở trong xe Hạ Mạch có rất nhiều thắc mắc trong lòng, sau từng mấy năm cô biết hẩn không phải giết chị cô, nếu chính xác cô nhớ là gã chủ nhà đã từng nói cảnh sát đã đem xác chị cô đi hoá thiêu, và cái chết của cô là tự sát.

"Phi.."

"Hữm"

"Anh có thể cho em biết chuyện về Hạ Nhiên ko?"

Hắn chần chừ im lặng, hắn sợ nói ra cô sẽ đau lòng mà khóc.

"Tiểu Ngọc từng là tình nhân của anh"

Đôi mắt Hạ Mạch nheo lại run rẩy, đôi tay cầm chai nước siết chặt.

Từ Chí Phi nắm một tay của Hạ Mạch an ủi, hắn cầm tay cô đưa lên môi mình hôn. Cô buồn lòng rút tay mình ra khỏi tay hắn, quay ra hướng cửa nhìn.

Hắn biết cô buồn, hắn không muốn nói ra cho cô biết sự thật.

Cả hai cùng nhau im lặng, trong túi xách Hạ Mạch reo lên tiếng chuông điện thoại, cô lấy ra nghe.

"Alo"

"Hạ Mạch, em còn nhớ anh chứ"

Cô nhìn lại số điện thoại ở trên màn hình, là một số lạ.

"Anh là....."

"Là Mạc Thới"

Ánh mắt Hạ Mạch như sáng lên, cô xúc động nói.

"Mạc Thới, đã ba năm rồi anh không liên lạc với em"

Từ Chí Phi lập tức dừng xe, khuôn mặt biến sắc nhìn Hạ Mạch, cô khẽ rùng mình nhìn hấn.

"Mạc Thới, em có chút việc em sẽ liên lạc với anh sau"

Cô vội cúp máy nhìn hấn khó hiểu, ánh mắt Từ Chí Phi như có lửa, giận dữ mà nhìn cô.

"Ai vậy"

"Là là một người bạn"

"Là đàn ông sao"

"Anh làm sao vậy"

Hạ Mạch chau mày lại nhìn hấn, hấn là đang khó chịu cái gì chứ, lại còn dừng xe bên đường.

Chương 28: Ghen

"Sao anh lại dừng xe lại vậy" Hạ Mạch đưa cặp mắt khó hiểu nhìn hắn.

"Em mới nói chuyện với ai vậy"

Hắn tức giận cái gì chứ, không cần biết hắn là đang giận giữ cô vẫn cố nói lại.

"Một người bạn cũ của em thôi"

"Là đàn ông sao, thân đến vậy à"

"Không được à"

Hạ Mạch thách thức hắn để xem hắn là đang muốn làm cái gì.

Từ Chí Phi gật đầu cười nham hiểm, cầm điện thoại cô lên, bấm dãy số người vừa nãy đã gọi cho cô, trong tích tắc cô không ngờ hắn lại làm vậy, cô nhào tới giật lấy lại điện thoại nhưng hắn đã dùng sức mạnh của mình mà kiềm hãm cô trong lòng.

"Từ Chí Phi, anh làm gì hả, đưa điện thoại cho em mau"

"Em tốt nhất ngoan ngoãn ngồi yên cho anh"

Ngay giây phút đó đầu dây trong điện thoại cô vang lên tiếng nói.

"Mạch Mạch, có chuyện gì sao"

"Có, có đó"

Hắn ngay lập tức đáp lời, có vẻ người đàn ông bên kia chắc sẽ câu mày mà khó hiểu.

"Xin hỏi anh là..."

Hạ Mạch trong lòng hắn bị hắn bịch miệng mà ú ớ. "Umm"

"Nghe cho rõ đây, tôi chính là chồng của Hạ Mạch và là cha của Hạ Chí Quân, không biết anh là đang có ý gì với vợ con tôi thì hãy lập tức ngưng lại và bắt đầu từ giờ tôi không muốn anh làm phiền vợ con tôi nữa, nếu không anh đừng trách"

Từ Chí Phi bắn ra một bài thơ tặng người đầu dây, anh chàng được cho là bạn của cô chắc sẽ tức điên khi mình bị người đàn ông lạ mặt chửi mà không nói lại được một chữ nào.

Lúc này Từ Chí Phi đem điện thoại cô tắt nguồn quăng ra đằng phía yên sau xe, bỏ cô ra. Hạ Mạch nhìn hắn tức giận mà đánh hắn.

"Từ Chí Phi sao anh làm vậy hả, sao anh lại đáng ghét vậy hả, người ta đã làm gì anh hả"

Từ Chí Phi đau đớn nhăn mặt ôm cơ thể mình lúi vào sát cửa xe, mếu máo nói.

"Đau chết anh rồi"

Hạ Mạch như hổ cái vẩn nhào đến đánh hắn, Từ Chí Phi chỉ còn cách ôm cô vào lòng vỗ ngọt.

"Được rồi, được rồi, bảo bố em đánh anh tay sẽ xưng lên đấy"

Hạ Mạch đánh nãy giờ cũng mệt mỏi mà mặc cho hấn ôm rồi thở phì phò.

"Buông ra, Từ Chí Phi đáng ghét"

"Được được mắng anh nhiều cũng được"

Hạ Mạch đem tay hấn lên cắn một cái, dấu răng hiện rõ lên cánh tay, cô hả dạ mà trở về vị trí xe của mình, không thèm liếc hấn dù chỉ một cái. Hành động trẻ con của cô khiến hấn bật cười, lắc đầu chào thua.

"Được rồi anh xin lỗi, chúng ta xuống xe một chút đi"

Cô nghe lời mở cửa xe đi xuống, hấn ôm lấy cô vào lòng dựa vào đầu xe. Hạ Mạch vòng tay ôm lấy thắt lưng hấn dựa đầu vào ngực hấn.

Hấn xoa lưng cô khẽ cất tiếng hát, cô nằm trong lòng khẽ cười, sao... hấn lại hát dở vậy chứ.

"Anh sao lại hát dở vậy chứ"

"Đáng ghét, em có biết là rất nhiều người muốn chiêm ngưỡng giọng hát của anh nhưng lại không được không"

Cô cười lớn lên, buông ra nhìn hấn mà đáp.

"Những ai muốn nghe anh hát, anh nói em xem"

Hấn trầm tư một lúc rồi nói.

"Thì A Vũ nè, rồi mấy đứa nhỏ (ý là đàn em) nữa"

Cô phá lên cười haha, cười đến run cả người. Hấn lặng câm đứng nhìn cô.

Cô thật đáng ghét, cứ cười không ngừng, hấn tức giận đem cô vào mình cuối xuống hôn cô.

Nụ cười liền bị hấn dập tắt, cô "urm" vài tiếng rồi ôm eo hấn phối hợp nụ hôn cùng hấn.

Khi nắng chuyển thành xế chiều, trên giữa con đường dốc đồi núi, có hai người đang yêu nhau hôn thắm thiết, vạn vật xung quanh tươi rói nhộn nhịp lên hấn.

Điện thoại bên trong túi Từ Chí Phi bỗng reo lên. Là Từ Chí Vũ, hấn liền bấm nút nghe máy, tay vẫn giữ Hạ Mịch ở bên trong lòng.

"A Vũ có chuyện gì"

"Anh hai, thằng Uy Cung là nội gián, nó vừa mới khai cho em, thằng A Lý nó đang tìm cơ hội giết anh, hiện giờ chúng ta có nên bắt nó không em biết nó ở đâu"

Miệng hấn nở lên nụ cười mỉa mai, hấn biết ngay là thằng khốn thói nát này mà.

"Mẹ kiếp, thằng cầu A Lý, tao thề tao sẽ tự tay giết nó"

"Anh hai đang ở đâu"

"Con đường Núi Tây Vân"

"Trời sắp chuyển rồi mau về"

"Ừ, Quân Nhi đâu rồi"

Từ Chí Vũ quay qua ngắm khuôn mặt bánh bao của cháu trai mình, cậu nhỏ đã yên vị bên trong cái chăn hình superman của mình rồi.

"Anh đừng lo thằng bé đang ngủ rất say"

Miệng Từ Chí Phi nở ra nụ cười, ừ một cái rồi cúp máy, quay trở lại cô vợ bé nhỏ của hắn, cô đứng dựa vào đầu xe, miệng ung dung cất tiếng hát.

Từ Chí Phi nhìn cô mà tim rộn nhịp, hắn đi đến ôm cô từ đằng sau, dựa người vào xe. Thì thầm bên tai cô.

"Hát cái gì đấy"

"Em đang hát bản nhạc chờ điện thoại anh đấy"

"Anh biết, anh muốn hỏi là vì sao lại muốn hát nó"

"Ờ vì hay mà, chính anh cũng thấy hay nên mới để nhạc chờ còn gì"

Từ Chí Phi trầm ngâm, đem bàn tay cô đan vào tay mình rồi nói.

" Lúc em bỏ đi, anh hằng đêm tìm kiếm em mà trở nên điên loạn, Từ Chí Vũ nhìn anh mà lắc đầu, đúng lúc cậu ta cùng cả đám anh em coi bộ phim "Quy Chế Giang Hồ", lúc này người đàn ông kia đau đớn đi lang thang trên đường là ngay lúc bản nhạc vừa phát lên. Từ Chí Vũ cậu ta nói đùa một câu, bản nhạc này dường như viết ra là dành cho anh"

Hạ Mạch hứng thú nhìn hẳn, cứ như một đứa trẻ đang nghe một câu chuyện cổ tích.

"Bản nhạc này tên là gì hả anh"

Hắn cười rồi nói tiếp.

"DOU GUAI WO, lúc đấy anh không còn hứng thú mà để ý, vậy mà tên khốn A Vũ cứ tra tấn anh, lúc nào nó cũng bật bài này rồi còn nói với các anh em là đang nói lên nỗi lòng của anh"

"Vậy bản nhạc chờ cũng là do anh ta làm cho anh"

Từ Chí Phi gật đầu nhẹ, thấy trời dần chuyển màu, hẳn đưa cô vào xe, cởi bỏ áo vest bên ngoài của mình mặc vào cho cô.

Hắn tập trung lái xe xuống khỏi dốc núi, về đến nhà cô thì trời cũng đã sụp tối.

Hạ Chí Quân từ trong nhà ngồi chơi máy bay điều khiển với chú út của mình, nghe tiếng xe bỏ máy bay xuống chạy nhanh ra ngoài sân mừng cha mẹ mình.

"Mẹ, mẹ đã đi đâu vậy ạ"

Từ Chí Phi đi đến gần hai mẹ con cô vào lòng rồi nói.

"Đói bụng quá, chúng ta đi ăn thôi"

Từ Chí Vũ bên trong nhà cũng bước ra, anh ta dùng vẻ mặt ganh tỵ mà nhìn gia đình nhỏ của hẳn.

"Em cũng đói lắm rồi"

Từ Chí Phi dắt hai mẹ con vào nhà, đi ngang qua Từ Chí Vũ không quên liếc hẳn một cái.

"Đói thì về bảo cái cô gái bị chú dụ dỗ nấu cho ăn"

"Cô nào, em nào có dụ dỗ ai, là cô ấy bám theo em riết đấy chứ"

"Vậy sao"

"..."

"Cứ cho là em theo đuổi cô ấy đi"

"Sự thật là vậy chú còn chối?"

Hạ Mạch một bên không hiểu liền ôm eo ké sát tay hẳn hỏi.

"Anh ta có bạn gái rồi sao"

"Ừm là cô bạn của em"

Hắn nói ngắn gọn, cô nghe liền à. Nhưng khoan đã bạn cô?? Bạn cô là ai? Không phải là Tiểu Duệ đấy chứ.

"Trời ạ, là thật sao anh"

Từ Chí Phi biết trước cô sẽ bất ngờ mà hốt hoảng, hẳn cười đem hai mẹ con ngồi xuống sofa.

Trên bàn có một cái đĩa trái cây được để sẵn, hẳn đem một trái nho nhét vào miệng cô.

Hạ Mạch nhai nhoàm nhoàm rồi nhìn hẳn nói tiếp.

"Từ khi nào thế, đã năm năm rồi em không liên lạc được với chị ấy."

Hạ Chí Quân không hiểu hai người lớn này là đang nói chuyện gì, mặc kệ hai đại vị đại nhân này mà cầm chiếc máy bay đưa lên cao làm động tác bay miệng còn phát âm "Pheo pheo"

"Cũng khá lâu rồi, anh nghĩ phụ nữ các em sẽ dễ nói chuyện hơn đấy"

Từ Chí Phi xoay người ôm Hạ Mạch vào lòng, tựa cằm mình vào vai cô hít hương thơm.

"Được, em hiểu rồi"

"Ba ơi, Quân nhi muốn đi ngủ"

Cậu nhỏ Hạ Chí Quân đứng dậy đi đến dựa vào lòng hẳn, tay mồm mím đưa lên mắt dụi dụi.

Từ Chí Phi đưa tay nhéo cái má phúng phính của thằng bé, rồi bé hẳn lên trên vai đứng dậy đi lên lầu, khi đi không quên quay đầu lại nói với cô.

"Em lên phòng đợi anh"

Hạ Mạch bấu môi liếc hẳn, đợi cái gì chứ, tôi đây biết rõ ý đồ của anh quá rồi, cô đứng dậy đi lên phòng đóng cửa lại, mặc kệ hẳn khi nào quay trở về, cô nằm dài xuống giường và chìm trong giấc ngủ.

Chương 29: Gặp lại gã chủ nhà

Quả thật tối qua Từ Chí Phi có ý đồ đen tối, cô đã cố tình ngủ ngon như vậy mà hắn cũng gọi cô dậy cho bằng được, cái gì mà bù cho năm năm hắn phải nhịn, rồi phát tiết chỉ mới một lần chưa đủ, rồi gì mà tư thế không thoải mái, cuối cùng hại cô cả đêm mây mưa cùng hắn cho đến trời gần sáng.

Đến khi thức giấc bên cạnh lại không có hắn bên cạnh, cả người cô đầy chi chít dấu hôn đều là việc tốt hắn làm tối qua đấy.

Hạ Mạch liền nhớ ra một vấn đề, rồi nhanh chóng thay đồ. Xong xuôi cả, cô lấy điện thoại ra gọi cho hắn.

"Alo, Phi khi nào thì anh trở về"

"Ừmmm, hai tiếng nữa anh sẽ trở về"

"Anh về sớm với con được không, em ra ngoài một chút"

Đầu dây bên kia Từ Chí Phi hắn đang ở nhà kho bàn chuyện cùng anh em, nghe cô muốn ra ngoài hắn liền tỏ vẻ không chịu mà nói.

"Không được, em ở nhà đi xong việc anh sẽ về đưa em đi"

Đây là bí mật của cô, cho hắn đi thì còn gì gọi là bí mật chứ.

"Không cần, em tự đi được rồi"

"Không được, anh bảo là không được"

Lúc này Hạ Mạch mất kiên nhẫn bàn tay cầm điện thoại siết chặt lại nghiến răng nói.

"Từ Chí Phi anh lại tiếp tục giam cầm em"

Từ Chí Phi đoán rằng cô là đang giận dữ, hẳn là không muốn cô phải tức giận nên cũng mềm lòng để cô tự đi.

"Được rồi, Mạch Mạch em đừng giận, anh bảo A Tam đưa em đi có được không"

Hạ Mạch nghe vậy bớt hoả, cô cũng đồng ý.

A Tam làm tài xế, chỉ cần cô muốn đi tới đâu hẳn liền lái xe đưa cô đến đó.

Địa điểm đầu tiên Hạ Mạch đến là nơi câu lạc bộ cô từng làm vào năm năm trước và cũng là hộp đêm của Từ Chí Phi.

Cô bước vào tìm Duệ Duệ, nhưng lại nghe nói cô đã bỏ đi cách đây khoảng bảy tháng về trước.

Buồn bã vì không tìm được cô bạn của mình, cô lại tiếp tục đi đến địa điểm thứ hai đó chính là ngôi nhà trước đây của chị cô thuê.

Vẫn là cái ông chủ đáng ghét, ông ta thấy cô liền hoảng hốt lên, cô muốn hỏi ông ta rõ ràng chuyện chị cô.

Ông ta như biết được ý đồ của cô liền không muốn tiếp. Cô chặn cửa lại, không còn cách nào, cô đành mượn danh nghĩa chồng mình ra hù dọa ông ta.

"Nếu ông không nói cho tôi vào nhà, tôi liền đập nát nhà ông"

Ông ta trơ trẽn cười lớn, tỏ vẻ không sợ mà nói.

"Nhãi ranh như cô mà ra vẻ ta đây sao"

"Đúng tôi sẽ không dám làm vậy, nhưng đàn em tôi thì có đấy"

Hạ Mạch ra vẻ một tý, cô gọi A Tam đến, hẳn ta liền cung kính gọi đại tâu.

Đại tâu? Tại sao cách gọi này khó nghe như vậy chứ. Mặc kệ trước mắt phải xử lão già này đã.

"A Tam, anh mau đập nát nhà tên này cho tôi"

" Vâng"

A Tam liền chuẩn bị xông vào nhà ông ta thì ông ta liền hoảng sợ thốt lên.

"Các người là lưu manh à, tôi báo cảnh sát"

"Nếu đã báo cảnh sát, thì tôi đây đã có tội rồi, nếu vậy không giết ông thì thật có lỗi với cảnh sát quá" Hạ Mạch bất mãn nói ra.

Ông ta run sợ, liền mở cửa cho Hạ Mạch vào, cô bước vào nhà ông ta, còn A Tam quay trở lại xe đứng chờ cô.

"Cô ngồi đi, cô đến đây là có việc gì"

"Ông đừng biết rồi mà còn hỏi câu ngu xuẩn như vậy"

"Sự việc là như vậy thì là như vậy tôi đã nói cho cô nghe hết về năm đó rồi"

"Không đúng, ông là đang nói láo, tốt nhất ông nên nói hết sự việc cho tôi biết"

Hạ Mạch cảm thấy ông ta thật cứng đầu, cô chắc chắn rằng ông ta đã được tiền buộc miệng lại, nếu bây giờ cô đem tiền nhét vào miệng ông ta thì có thể cô sẽ biết nhiều chuyện về chị mình. Nhưng vấn đề cô làm sao có tiền đây, cô không thể để Từ Chí Phi nhúng tay vào được.

Hạ Mạch trở về nhà trong vô vọng, rốt cuộc chuyện là như thế nào, năm đó chính miệng lão chủ nhà nói rằng chị cô tự sát và đã được cảnh sát đem đi hoá táng, nhưng Từ Chí Phi thì lại xác định chị cô là bị giết chết.

Thật đau đầu, Hạ Mạch ngồi trong xe thờ dài, đầu mới là chân tướng thật sự chứ.

Trở về nhà, cô đã thấy hai cha con Từ Chí Phi chơi đùa ngoài sân, cô mỉm cười nhìn bọn họ. Bước tới gần hai cha con.

Cô nghĩ rằng liệu chị cô nhìn thấy cảnh này có phải sẽ đau lòng lắm không. Đây có phải được gọi là "Tình Chị Duyên Em" không.....

"Mẹ, mẹ về rồi sao, mau lại đây chơi với Quân nhi"

"Mạch Mạch, em về rồi sao"

"Em về rồi"

Cô đi lại phía hai cha con hẳn, rồi ngồi xuống sân cỏ.

"Đúng rồi, Phi, sáng mai anh cùng em đi đến trường mới nộp hồ sơ cho Quân nhì"

"Em khỏi lo, anh đã bảo A Vũ đi làm rồi"

"Vậy sao"

"Ừm"

Từ Chí Phi kéo cô sát bên cạnh rồi khoát vai cô cho đầu cô tựa vào vai hẳn, bên này Hạ Chí Quân vẫn vô tư ngồi chơi cùng những món đồ chơi của mình.

Cả nhà ba người cùng nhau ngồi rất lâu ngoài sân, đến giờ trời tối rồi lại cùng nhau vào nhà dùng tối.

Chương 30: Bị bắt cóc

Nhắc về Từ Chí Vũ, anh ta một mình đi lang thang trên con đường sắt thép. Thời tiết bắt đầu xe lạnh, tay hắn bỏ vào túi áo. Tay còn lại hút điếu thuốc, hình ảnh một cô gái với thân hình mảnh mai yêu kiều dưới thân hắn cầu xin hắn.

Ngay trước mắt hắn đằng phía xa, một người phụ nữ với cái bụng to, yếu đuối khó khăn nằm bên lề đường.

Hắn tiến nhanh tới đỡ lấy người phụ nữ, phía dưới chân từ háng chảy ra rất nhiều nước. Người phụ nữ liền cảm thấy có người đỡ lấy mình, trong cơn đau bụng cô nhìn thẳng mặt người đó, cả Từ Chí Vũ cũng rất ngạc nhiên. Nổi lòng hắn xúc động kêu lên " Tiểu Duệ"

"Ưm Á... con, á cứu con..... chúng ta"

Cô ôm lấy phần bụng dưới, cánh tay siết chặt áo hắn, Từ Chí Vũ nghe đến "con chúng ta" liền đơ vài giây.

"Mau lên.."

Từ Chí Vũ bế Tiểu Duệ lên dùng sức mà chạy ra phía đường lớn, trời thật thương hắn, một chiếc taxi liền đậu ngay bên đường.

Hắn đỡ cô vào xe, chiếc xe liền cấp tốc chạy đến bệnh viện.

Hạ Mạch cùng Từ Chí Phi được anh báo tin, cô lập tức đi đến ngay bệnh viện.

Trước phòng cấp cứu, Từ Chí Vũ nôn nao đi tới đi lui, lúc này Từ Chí Phi cùng Hạ Mạch đến, trong phòng cấp cứu lại vang lên tiếng khóc của một đứa trẻ. Từ Chí Vũ khuôn mặt hạnh phúc thể hiện ra bên ngoài, nước mắt hần chảy xuống, hần chạy đến phía Từ Chí Phi ôm chặt lấy hần.

"Anh, con em ra rồi, là con em đã ra rồi"

Từ Chí Phi cũng ôm hần, vỗ lưng hần vài cái, coi cậu ta đáng vẻ hạnh phúc biết bao, hần đồng tình với em trai mình, đúng là... cảm giác biết mình được làm cha... thật hạnh phúc lắm.

"Chúc mừng chú"

Hạ Mạch đứng một bên mỉm cười, cô thật sự không ngờ Tiểu Duệ lại có duyên phận với Từ Chí Vũ, và còn nữa cô và Tiểu Duệ cũng được xem là có cái duyên với nhau, đó là gì nhỉ, à là "Chị em bạn dì"

Những tiếng rên đau hét trong phòng cấp cứu lại được lẫn xuống thay vào đó là tiếng khóc của đứa trẻ, Từ Chí Phi thềm nghĩ trong lòng.

Hần nghĩ rằng có phải lúc Mạch Mạch lâm bồn, có phải cũng đau đớn như vậy, lúc đó cô gái nhỏ của mình lại không có người thân bên cạnh, lại vì con trai mà vất vả suốt năm năm. Điều đáng trân trọng là cô gái nhỏ của mình lại không bỏ đi đứa con của mình.

Hần mỉm cười đi đến ôm Hạ Mạch vào lòng, tay khẽ vỗ lên đầu cô.

"Làm sao vậy" Hạ Mạch rất khó hiểu hỏi hần.

"Có phải lúc em sanh Quân Nhi lại đau đớn như vậy không"

"Anh có muốn nghe không"

Từ Chí Phi liền gạt đầu, Hạ Mạch vòng tay ôm eo hắn nói.

"Lúc đau bụng em không có ai bên cạnh cũng may có bác hàng xóm thường hay qua chơi, bà ấy bên cạnh nghe tiếng em la kêu cứu, bà ấy liền chạy qua, nước ói trong người vỡ ra rất nhiều, bà ấy thốt lên rằng " Đứa bé sắp ra rồi mau đến bệnh viện". Khi em được đưa đến bệnh viện, những người phụ nữ đang được chờ sanh giống em, bên cạnh đó những ông chồng luôn bên cạnh chăm sóc cho vợ mình, lúc đó em thật sự rất nhớ anh, em ước rằng ngay lúc này anh ở bên cạnh và cầm tay em nói rằng " Đừng sợ, có anh ở đây", em liền lập tức không thấy sợ, nhưng vì con, con là động lực của em, chỉ cần nghĩ đến con của chúng ta em liền cảm thấy không sợ hãi nữa"

Từ Chí Phi hoàn toàn đau xót khi nghe cô kể lại, hắn cảm thấy bản thân mình thật yếu đuối, hắn siết chặt vòng ôm của mình.

Hạ Mạch cảm thấy vai mình rất ước ảm, không phải chứ, hắn đang khóc sao.

"Phi, em nói ra là không phải trách anh"

"Anh biết, Mạch Mạch"

"Hửm"

"Anh yêu em"

Hạ Mạch xúc động ôm chặt hắn, bây giờ cô mới để ý, cô không thấy Từ Chí Vũ đâu cả, đi đến cửa phòng cấp cứu, cô mới thấy hắn đang ngồi bên cạnh Tiểu Duệ, vuốt ve khuôn mặt cô.

Hạ Mạch và Từ Chí Phi không muốn phá không gian của hai người liền quay trở về nhà.

Sau khi cả hai cùng nhau nằm trên giường, Từ Chí Phi đem ra một chiếc vòng tay bên trong chiếc hộp được cất vào tủ, hắn đeo lên tay cô rồi đặt nụ hôn vào tay cô.

Hạ Mạch ngây người nhìn hắn, chớp mắt vài cái đem tay lên gần mắt mình xem thử, chiếc vòng này thật đẹp, kiểu dáng rất sang trọng, trên mặt chiếc vòng là một hình chiếc lá được đính hạt soàn, cô quay đầu nhìn hắn mỉm cười rồi nói.

"Sao lại tặng em"

"Anh đã làm từ năm năm về trước"

"Hả, năm năm rồi sao"

Thật ngạc nhiên, lúc đó chẳng phải cô rất hận hắn sao, còn hắn chẳng phải xem cô là người để hắn phát tiết sao.

"Lúc anh biết được tin, chúng ta có con, anh thật sự muốn cho em một danh phận, nhưng anh lại cho rằng con chúng ta đã mất, anh hồ đồ đã khiến em xa anh, anh thật rất hối hận"

Hạ Mạch cảm động ôm hắn, cô không nghĩ rằng hắn lại làm nhiều điều cho cô như vậy.

Từ Chí Phi cúi xuống hôn cô, bàn tay mân mê cởi áo cô ra. Hạ Mạch nhiệt tình đáp trả lại hắn, đêm tối đó cô và hắn cùng nhau mây mưa cho đến gần sáng.

Hôm sau, Hạ Mạch vẫn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục đi đến gặp gã

chủ nhà chị cô.

Hạ Mạch thật không ngờ ông ta lại nhanh đến vậy, chỉ trong một đêm gã chủ nhà lại dọn hết nhà cửa đi mất, Hạ Mạch cảm thấy rất đa nghi, chắc chắn đằng sau gã chủ nhà có một người chống lưng cho ông ta.

Càng lúc cô cảm thấy câu chuyện chị cô có phần hơi thần bí.

Trên đường quay trở về nhà, không biết từ đâu ra một chiếc xe trấn ngay đầu xe của cô, Hạ Mạch hốt hoảng, còn chưa kịp la lên thì đã bị ba người đàn ông đập cửa sổ xe và bẻ khoá.

Hạ Mạch cố nhìn kỹ là ai, nhưng bọn người bắt cóc nhanh hơn cô, bọn họ đã dùng bình xịt gây mê, xịt vào mặt cô, và khiến cô đã ngất liệm tại chỗ

Lúc tỉnh lại Hạ Mạch chỉ cảm thấy cơ thể đau nhức, trước mặt cô là một bóng tối đen thui. Trong đầu cô lại hiện lên một ý nghĩ cưỡng hiếp, không lẽ cô đã bị bọn nó cưỡng hiếp. Không điều này là không thể, không cô không muốn chấp nhận, nhưng quần áo thì vẫn còn ngay tắp mà, có lẽ cô nghĩ nhiều rồi.

Dạ lòng không được khóc, nhất định cô phải tìm cách liên lạc với Từ Chí Phi.

Bên ngoài cửa phòng liền mở, bước vào là một người đàn ông to lớn, trong quần áo hắn ta có phần không chỉnh tề, đầu tóc lại bị rối lên, trông hắn ta cũng đã gần bốn mươi.

Ánh sáng phòng được sáng lên, chói mắt Hạ Mạch khiến cô phải nheo mắt lại.

Ráng nhìn thật kỹ hẳn ta, trông hẳn ta có vẻ rất quen, dường như cô đã từng gặp qua hẳn.

"Anh là ai, tại sao lại bắt tôi, mau thả tôi ra"

"Haha"

Tiếng cười người đàn ông vang lên, từng cơn ớn lạnh vây khắp người Hạ Mạch, theo phản xạ người đàn ông tiến tới một bước thì cô lại lùi một bước.

Người đàn ông tóm được cô, kéo tóc cô đi đến bên giường, Hạ Mạch bị đau mà rơi nước mắt, lúc này cô rất hoảng sợ, giá như ngay lúc này Từ Chí Phi đến cứu cô.

"Con đàn bà chết tiệt còn dám la"

"Anh là ai, mau thả tôi ra"

"Haha, thả mày trừ khi mày giống như con chị mày"

Hạ Mạch lập tức trợn mắt nhìn hẳn, trong lòng sớm đã tràn ngập nỗi sợ, hẳn biết chị cô.

"Mẹ nó, chỉ vì con đàn bà mà nó khiến tao sống không bằng chết, haha thằng này nó cũng ghê gớm thật, chơi con chị rồi tới chơi con em"

"Bốp" một cái bạt tai giáng vào gương mặt của người đàn ông, hẳn ta tức giận, ánh mắt đỏ ngầu vung tay tát cô một cái, lực tát khá mạnh khiến máu miệng cô tuôn ra, mơ màng ngã xuống.

"Còn dám đánh tao. Tao nói sai sao, nếu con chị mày không biết

chuyện năm đó thì nó sẽ không bị Từ Chí Dũng giết đâu haha"

Cái gì Từ Chí Dũng, cô không nghe lầm đấy chứ.

"Anh nói cái gì hả, là Từ Chí Dũng đã giết chị tôi"

Hạ Mạch dùng sức hét lên, cô thật không dám tin vào tai mình, tại sao vậy chứ.

"Bắt mày về đây cũng là do ông ta đứng sau đấy, cái máy ghi âm ở chỗ nào hả"

"Ghi âm gì chứ, tôi không biết"

Hắn nói như vậy có lẽ là Hạ Nhiên đã giữ bí mật gì đó của ông ta, nên đã giết chị cô, không lẽ cái bí mật đó lại còn tồn tại sao, và nó ở chỗ mình sao.

"Mẹ kiếp, mày đừng nói không biết với tao, khôn hồn mày đem ra đây, không là tao cho mày được đoàn tụ với chị mày"

"Ông chính là A Lý"

A Lý cười man rợ, móc ra con dao đưa đến mặt cô, đúng lúc điện thoại ông ra reo lên.

"Lão đại, con mời ông bảo tôi bắt, đã bắt sống về cho ông"

"..."

"Cô ta bảo là không biết"

"....."

"haha lão đại ông không sợ Từ Chí Phi biết được sao"

"...."

"Được vậy nhé"

Nói như vậy Từ Chí Phi chưa biết sự việc, nếu như vậy có lẽ hắn sẽ buồn lắm, cô thật lo cho hắn.

Chương 31: Máy ghi âm

Hạ Mạch lại bị nhốt vào không gian tối, rốt cuộc Hạ Nhiên đã làm ra những gì chứ, tại sao chị đi rồi để lại bao nhiêu rắc rối như vậy.

Khóc, bây giờ khóc thì làm được gì chứ, chỉ là bây giờ cô rất rất nhớ hẳn và con trai cô. Cô thầm nghĩ trong lòng. Có lẽ cô sẽ phải đi cùng chị cô rồi, trước khi đi cô chỉ mong rằng, Từ Chí Phi cùng con trai cô sống thật hạnh phúc, chỉ như vậy cô mới thanh thản ra đi.

Chiều tối cô vẫn bị nhốt ở trong căn phòng tối này, ngay lúc này bên ngoài lại có một tiếng xe tiến vào, rồi từ từ cánh cửa phòng cô được mở ra, bước vào là một người đàn ông, ông ta bước dần về phía cô, trên khuôn mặt có một chút nếp nhăn, ánh sáng soi vào mặt ông cô mới nhìn rõ khuôn mặt ấy, không ai khác chính là Từ Chí Dũng.

"Ông..."

"Thế nào, bất ngờ như vậy"

Hạ Mạch co người rút về phía sau, Từ Chí Dũng bước lên chỗ cô, bàn tay thô bạo dùng sức bóp cằm cô. Đau điếng cô hét lên.

"Nói, cái máy ghi âm ở đâu hả"

"Cái.. máy gì chứ tôi.. không biết"

Hạ Mạch bị đau mà lắp bắp, câu trả lời lại khiến ông ta càng thêm giận dữ, ông ta cầm ngay con dao lên kề vào cổ Hạ Mạch.

Trong lòng cô cực kỳ hoảng sợ, nhưng cô thật sự không biết cái máy ghi âm nào cả.

"Mày không nói tao giết mày lẫn con mày"

"Không được, tôi xin ông, hãy nghĩ đến nó là con của A Phi và là cháu nội của ông, xin ông hãy tha cho nó"

"Haha, mày đang ra điều kiện sao, chỉ cần mày giao ra máy ghi âm, tao sẽ tha cho mẹ con mày"

Hạ Mạch không nghĩ ông ta lại ác đến vậy, rõ ràng ông ta không xem Từ Chí Phi ra gì cả, ông ta chỉ nghĩ đến bản thân cho mình mà thôi.

Phía dưới căn nhà, lại thêm mấy chiếc xe tiến vào, dường như những chiếc xe đó đang gấp gáp, đến đích chiếc xe thắng gấp lết bánh, trong lòng Hạ Mạch cầu mong rằng cái chết xảy ra không quá đau đớn với cô, khoảng khắc cô tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết, thì bề trên đã nghe lời thỉnh cầu của cô.

"Mạch Mạch"

Tiếng thở dốc thồ thọc của Từ Chí Phi, đôi chân thon dài bước nhanh ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn ôm chặt trên đầu cô, Hạ Mạch vui mừng siết chặt hân.

"Em không sao chứ"

Hạ Mạch cắn răng lắc đầu. A Lý cùng chạy vào bên phòng dờ súng lên chia ngay về hướng Từ Chí Phi.

"Con mẹ nó, Từ Chí Phi mày đến nạp mạng cho tao sao"

Từ Chí Phi không màng đến tên A Lý là đang chia súng vào hắn, hay là nói những câu chăm chọc, bây giờ hắn chỉ biết, hắn đã đến cứu cô kịp thời, nếu hắn không tới kịp thì có thể hắn sẽ đi theo cô.

Hạ Mạch siết chặt eo hắn nhìn về phía cây súng của A Lý, cô lắc đầu lo sợ, đẩy hắn ra.

"Phi, anh mau chạy đi, đừng quan tâm đến em"

"Nói cái gì vậy hả, có biết anh lo cho em lắm không"

Hạ Mạch bắt đầu để ý, quần áo trên người hắn dường như chỉ có áo sơ mi cùng quần tây âu, nhưng nó lại không được thẳng tề như thường ngày hắn mặc, mà bây giờ nó là đang bị xốc xếch lên, mái tóc hơi dài của hắn cũng có phần hơi rối, không còn vuốt ngược ra đằng sau như thường ngày nữa.

"Tôi không nghĩ rằng ông là người bắt cóc vợ tôi đấy, cha thân yêu"

"Mày cũng nhanh thật, tìm ra chỗ này trong tích tắc" Từ Chí Dũng đứng một bên, khuôn mặt điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, còn vỗ tay tán thưởng.

"Không tìm ra sớm như vậy thì ông nghĩ tôi có thể đứng ở giới này tới bây giờ sao"

"Haha giỏi lắm con trai của ta"

"Tôi cho ông nữa tiếng lập tức rời khỏi đây nếu không cả tình cha con tôi cũng không nể"

Chuyện gì thế này, Hạ Mạch có nghe nhầm không, anh là đang tuyên chuyển với lại cha của mình sao, sao có thể như vậy, lúc này cô còn

cảm nhận được cơ thể Từ Chí Phi cứng đờ, khí phách đều lạnh băng như vậy, cô chắc chắn một điều lòng hấn giờ đang rất buồn.

"Thằng nghịch tử, vì một con đàn bà mà mày dám trở mặt với tao"

Dùng ngữ điệu lớn giọng như vậy xem ra ông ta thật sự rất tức giận.

"Vì tôi còn xem ông là cha tôi nên tôi mới cho ông nữa tiếng lập tức biến khỏi nơi này và trốn tới một nơi thật xa"

Từ Chí Dũng lập tức sửng sốt, không lẽ cái máy ghi âm là hấn dữ.

"Mày..." giọng nói run run bàn tay chỉ vào mặt hấn cũng không cứng cõi.

Từ Chí Phi lạnh lùng càng thêm lạnh lùng, đem từ trong túi một cái máy ghi âm hình cây bút, ánh mắt sắc bén cùng cảm giận nhìn ông ta.

"Ông bắt vợ tôi cũng chỉ vì là cái thứ này đúng không, ông nghĩ rằng bí mật thì sẽ mãi mãi là bí mật sao. Ông đừng quên cây kim trong bọc cũng sẽ có ngày lòi ra, kết thúc đi, cảnh sát đang trên đường đến, ông ở hay đi tùy ông"

Từ Chí Dũng kinh sợ ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt của ông trắng toát, trên trán đổ đầy mồ hôi hột.

Từ Chí Phi liền ôm Hạ Mạch chuẩn bị rời khỏi, đi chưa được hai bước một tiếng súng liền nổ.

Hạ Mạch hoảng sợ bịch tai nép vào người hấn, A Lý chia cây súng vào ngay sau lưng người hấn, cả hai dừng bước.

"Thằng chó chết, tao cho mày đi sao"

"Tao đang cho mày một con đường sống nhưng mày lại không biết quý trọng" Từ Chí Phi gầm hơi nhẹ.

"Haha chẳng phải do mày ép tao vào con đường cuối cùng sao" A Lý gần như gào hét.

"Là do mày chọn con đường không có lối thoát mày đừng có mà trách cứ tao"

"Con mẹ nó súng là đang chĩa vào người mày đó, mày con vênh láo lên dọn với tao"

Từ Chí Phi dần dần xoay người lại, trực tiếp đối diện với A Lý, tay nắm chặt Hạ Mạch kéo cô nấp phía sau lưng mình, dùng bộ mặt ta không sợ đối diện với A Lý.

Bên phía ngoài tiếng xe cùng còi hú cảnh sát ập tới, Từ Chí Dũng đứng dậy đi ra phía cửa sổ xem, xong rồi ông ta quay trở lại Từ Chí Phi.

"Tại sao mày nói cho tao nữa tiếng để đi, chưa đến nữa tiếng cảnh sát lại đến"

"Ông quên rằng ông có hai thằng con trai sao"

"Con mẹ nó A Vũ nó cũng nhúng tay vào"

"Làm sao không có tôi hả, ông giết mẹ chúng tôi lại muốn tôi như thằng ngốc không biết gì sao"

Từ Chí Vũ chạy nhanh vào trong, cho dù cảnh sát hay Mục Lăng có

can anh lại thì anh vẫn một mực đi vào trong.

"Cái gì, A Vũ chú nói sao" Từ Chí Phi như không tin vào tai mình, nắm thành quyền chặt nghiêng răng nhìn ông ta.

"Anh hai là Đại Chung đã thú nhận với em, ông ta vì lòng tham của mình mà đến vợ mình cũng không màng tới"

Phía bên ngoài cảnh sát hô to.

"Tất cả những ai ở trong hãy dơ tay và đầu hàng, nếu không sẽ tấn công nổ súng"

A Lý lợi dụng sơ hở kéo Hạ Mạch về phía mình, dơ súng chĩa vào đầu cô.

"Chuyện nhà chúng mày thì về mà giải quyết, tốt nhất chúng mày bảo mấy thằng chó cảnh sát đó để tao đi, nếu không tao sẽ bắn chết cô ta"

Cảnh sát cũng đã ập tới, rất nhiều cảnh sát đang cầm súng chia về phía A Lý, Từ Chí Phi lúc này như hoá điên.

"Mạch Mạch"

Hạ Mạch mỉm cười nhìn cười, khuôn mặt mỹ lệ nhìn hấn.

"Phi, anh đừng sợ, em sẽ không sao đâu"

Cái gì mà không sao, cái người phụ nữ ngốc nghếch này, nguy hiểm đang ở trước mặt mình, mà còn bảo là không sao.

"Em đừng sợ anh sẽ cứu em"

"Mày qua đây tao bắn nó"

"Được tao không qua, mày đừng làm gì vợ tao"

Hắn như mất kiểm soát, có trời mới biết lòng hắn đang vô cùng rối bời, nhớ như cô có chuyện gì, hắn biết sẽ như thế nào đây, giây phút này hắn không thể cứu cô, hắn thật thấy bản thân mình quá vô dụng, ngay cả phụ nữ của mình còn cứu không được thì còn nói là yêu cô sao.

A Lý đem cô đi ra phía xe, rồi lái xe đi mất. Từ Chí Phi lập tức ra xe đuổi theo.

"Con mẹ nó, thằng chó đó lại dám đuổi theo"

A Lý tăng tốc chạy nhanh, phía sau Từ Chí Phi cũng đạp ga đuổi theo.

Hạ Mạch ngồi bên trong lo sợ, mặc dù lòng cô sợ hãi nhưng bên ngoài vẫn một dạng không sợ.

Xe chạy lên một con đường, xung quanh lại là cây cối, xe chộp máy ngay giữa đường, Hạ Mạch nhanh chóng dùng lực đạp hắn một cước, mở cửa xe chạy nhanh.

A Lý bị cô đạp trúng ngay bụng mà ôm lấy, hắn ta rửa một câu, nhanh chóng cầm súng đuổi theo cô.

"Con đàn bà thối đứng lại"

Hạ Mạch vì trời tối om mà chạy vấp ngay một cành cây, cô ngã xuống, liền ôm chân một giây rồi tiếp tục chạy.

Cô cứ mãi chạy đến khi cạn kiệt sức lực, cô quy xuống, trước mắt cô là màu tối om, và dần dần cô không còn ý thức nữa.

Chương 32: Sự thật về Từ Chí Dũng

Hạ Mạch tỉnh lại thấy má phải của mình có hơi rét lại có mùi tanh tanh ở ngay môi. Quần áo có phần hơi xốc xếch, lại bị rách ngay bên vai, cơ thể có phần hơi nhức, hoàn hồn lại cô mới chợt nhớ ra là mình đang chạy trốn A Lý, thế nào không lẽ đã bị hấn cưỡng hiếp rồi, không thể, ở phần dưới của cô không có một chút nào gọi là xâm hại cả, cô chỉ có phần hơi đau trên mặt thôi.

Từ từ gồng gượng dậy, cô vịn vào một cái cây gần phía mình, rồi tập chung ý thức bước tới cô đi về phía trước nghe rõ tiếng thở hồng hộc và tiếng va chạm.

"Thằng khốn khiếp mày thêm khát phụ nữ lắm đúng không"

Càng gần cô nghe âm thanh càng lớn, lúc này cô nghe rõ đó là giọng nói của hấn, và trước mắt cô là A Lý đang nằm gục dưới đất, cả người hấn đều có máu, Từ Chí Phi nắm cổ áo A Lý đấm vào mặt hấn vài phát, máu trong miệng càng tuôn ra.

Cô chạy nhanh đến hấn, vòng tay ra ôm chặt hấn lại.

"Phi, dừng lại đi anh, nếu không anh sẽ đánh chết hấn"

Từ Chí Phi ý thức như được kéo ra từ một con quỹ dữ hấn xoay người lại thấy cô liền ôm chặt cô vào ngực mình, cầm hấn vừa vịn dựa vào đỉnh đầu cô.

"Mạch Mạch"

"Phi, anh không sao chứ"

Cô nhìn kỹ hắn, khuôn mặt điển trai thường ngày lại bị xưng một bên má phải, trên miệng có vết máu, thật giống cô. Trên áo hắn lại có một vết máu, Hạ Mạch đưa tay chậm chậm vào vết máu ngay miệng hắn.

A Lý lúc này tuy người đã cạn kiệt sức, hắn ta cố bò lết thân mình đến gần cây súng đã bị văng ra xa, hắn ta cầm lấy nhấn cò một cái, viên đạn lập tức bay ra từ nòng súng hướng về Từ Chí Phi.

Hạ Mạch đang ôm hắn, cô đã thấy tên khốn A Lý bóp cò, theo quán tính cô liền xoay người Từ Chí Phi lại, khiến cho viên đạn nhắm trúng vào phần eo trái cô. Ngay lúc này một tiếng súng lại phát ra "Đoàng" hướng thẳng về phía A Lý, viên đạn ghim thẳng vào lòng ngực trái hắn, miệng lập tức ọc ra máu và rồi ý thức cùng hơi thở dần tắt đi, là Mục Lăng đã bắn hắn ta, may mắn cả một đoàn cảnh sát rất nhanh tìm ta chỗ bọn họ.

Nhưng ngay lúc này, khuôn mặt tái xanh của Từ Chí Phi không thể không hiện rõ, hắn gào lên tên cô " Mạch Mạch"

Cô đã bị viên đạn bắn trúng mà mất ý thức, nằm gọn trong lòng ngực của hắn.

"Mau ra xe đưa cô ấy đến bệnh viện"

Từ Chí Phi bế cô đem ra xe, ngồi trên xe ôm cô vào lòng, máu trên cơ thể liên tục chảy ra, trong đầu hắn giờ là con số không.

Mục Lăng lái xe nhìn lên kính chiếu hậu, anh không tin vào những gì mình đã thấy, một Từ Chí Phi luôn cao ngạo, lại còn rất nghĩa khí, thế nhưng bây giờ, vì người phụ nữ mình yêu mà khí phách cũng

không còn, anh chưa từng thấy Từ Chí Phi yếu đuối đến như vậy.

Đến nơi bệnh viện gần đó, Hạ Mạch được đưa vào một phòng cấp cứu, hấn đứng bên ngoài mệt mỏi gục xuống đất, hấn như một đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, khuôn mặt buồn bã rầu rĩ, nước mắt tự do mà rơi xuống khuôn mặt hơi xung của hấn.

Trãi qua mấy tiếng đồng hồ, cánh cửa phòng cấp cứu đã được mở ra, bước ra đầu tiên là một vị bác sĩ nam đã hơi lớn tuổi, ông ta từ từ kéo khẩu trang xuống.

"Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy kịch, viên đạn được bắn trúng vào thận bên trái nên sẽ phải ở lại viện để quan sát tình hình, tuy nhiên viên đạn đã được lấy ra, một chút nữa bệnh nhân sẽ được đưa vào phòng hồi sức, lúc đó cậu có thể vào thăm"

Từ Chí Phi thầm vui mừng trong lòng, thật đúng là ông trời thương hấn, không cướp đi người phụ nữ của hấn.

"Bác sĩ, cảm ơn ông"

Vị bác sĩ mỉm cười gật đầu, rồi sau đó liền quay trở về phòng.

Trong thời gian cô nằm nghỉ ở đây, hấn luôn dặn đàn em mình phải cẩn thận trông chừng cô, cô mà có mệnh hệ gì hấn sẽ không tha cho tổ tông nhà người đó.

Tuy nhiên những tên đàn em liền nghiêm chỉnh tuân lệnh, còn hấn phải quay trở về nhà giải quyết nhiều vấn đề.

Trước tiên hấn quay trở về nhà mình, Hạ Chí Quân từ trong nhà liền chạy ra nhào vào lòng hấn, cậu nhóc sau khi thức giấc liền không thấy cha không thấy mẹ liền oà khóc lóc, Từ Chí Vũ mất rất lâu mới

đồ dành cậu nín, chỉ có ngoan ngoan ở nhà đợi thì cha mẹ sẽ sớm quay về với cậu.

"Ba ơi tại sao trên áo ba lại có nhiều máu vậy ạ"

Từ Chí Phi không biết phải trả lời cậu như thế nào liền tự mình nghĩ đại ra vấn đề nói dối cậu.

"Lúc này có người sơ ý làm đổ bột màu đỏ lên áo của ba, nên bây giờ ba mới về thay áo đây"

Hạ Chí Quân đa nghi một chút rồi liền gật đầu đồng ý.

"Thế còn mẹ, mẹ đâu rồi hả ba"

"Mẹ,..... mẹ con đang bị bệnh phải nhập viện"

"Sao ạ, mẹ..... mẹ có chết không ạ"

Cái gì mà chết chứ, cái đứa trẻ ngốc này lại chùa quẹo như vậy.

"Ngốc quá, chết cái gì ở đây, mẹ chỉ là hơi cảm, cần nghỉ ngơi ở bệnh viện, từ giờ không được nói từ chết nghe chưa"

Hạ Chí Quân liền hiểu ý cậu bé gật đầu dạ.

"Con ngoan ở nhà với dì hai, đợi ba trở về liền dẫn con đi thăm mẹ có chịu không"

Hạ Chí Quân bắt đầu rưng rưng nước mắt, hẳn thấy thương cậu, bế cậu lên người mình.

"Quân nhi ngoan, là một nam nhi mình không được khóc, phải mạnh

mẽ để nữ giới cảm thấy mình được che chở, con phải ngoan thì mới bảo vệ được mẹ"

"Dạ"

"Giỏi lắm ở nhà chờ ba, xong việc ba liền dẫn con đi gặp mẹ"

"Dạ"

Hắn xoa đầu cậu rồi bế cậu vào phòng, rồi lập tức quay trở về phòng thay quần áo đi đến sở cảnh sát.

Trong căn phòng bí mật, là Mục Lăng ngồi đối diện Từ Chí Dũng, trên tay ông ta đã bị còng số tám còng lại, Mục Lăng cầm máy ghi âm ấn nút play liền phát.

Người 1: số hàng đó đã thuận lợi giao tới.

Người 2: số hàng lần sau sẽ là tiền tỷ, ông cẩn thận một chút, dạo gần đây tụi chó xanh thường đi lại.

Người 1: được, lần sau sẽ là thuốc phiện được nhập từ bên Đức đúng chứ.

Người 2: đúng vậy, là mặt hàng đang được những con nghiện tìm kiếm, chúng ta không nên bỏ lỡ.

Người 1: haha, nghe A Lý nói: nó nhắm trúng một cô gái làm ở hộp đêm của A Phi, nhưng lại bị A Phi dành mất.

Người 2: bảo nó nếu thích cô ta thì cứ trực tiếp dành lấy, dù sao đối với A Phi cũng không hứng thú với cô ta.

Cuộc ghi âm hết ngang, Mục Lăng chấp tay đối mặt với ông ta phẩm vấn.

"Bác Từ, chuyên gia kỹ thuật đã xác minh đây chính là giọng của bác và Lão Hồ, bác có gì muốn trời không"

"Chỉ dựa vào đó là xác minh rằng là tao sao"

"Lão Hồ đã tự thú hết mọi chuyện, ông ta nói rằng chính bác là người nói chuyện với ông ta trong đoạn ghi âm, và Đại Chung cũng đã tự thú với tôi rằng bác đã giết chết vợ của mình là bà Bạch Tương Nhân.

Từ Chí Phi cùng Từ Chí Vũ đứng bên ngoài siết chặt bàn tay, cả hai đều đang bị lửa trong người đốt cháy, sôi sùng sục.

"Cũng chẳng phải cô ta ngoại tình sao, cô ta đáng chết"

"Rầm" Mục Lăng tức giận đập bàn một cái đứng thẳng dậy lớn giọng.

"Ông... ông có phải là con người không hả chính vợ mình mà ông còn có thể ra tay độc ác đến như vậy"

Từ Chí Vũ bên ngoài mắt bình tĩnh đi thẳng vào trong phòng kính bí mật, anh nắm cổ áo ông ta đứng dậy gào từng chữ vào mặt ông.

"Đồ súc sinh, ông không phải là con người"

"Mày cái thằng vong ơn bội nghĩa, cả hai đứa mày đều là con riêng của cô ta, nếu không phải tao nuôi chúng mày lớn đến chừng này, thì chúng mày có được chỗ đứng như ngày hôm nay"

"Con mẹ nó ông nói cái gì"

Từ Chí Phi lúc này kích động hẳn là đang nghe một vở kịch gì đây.

"Tụi bây là cái thứ ăn cháo đá bát, nếu không phải vì mẹ mày bị thằng khác làm cho có thai rồi đến cầu xin tao thì chúng mày có lớn được như vậy không, nuôi chúng mày là để chúng mày báo đáp tao, chứ không phải cái thứ vong ơn bội nghĩa tống cha mình vào tù, mày có đánh vắn được chữ tình nghĩa cha con không hả"

" Con mẹ nhà ông còn nói đến tình nghĩa cha con, đến tình nghĩa vợ chồng ông còn không có thì còn dám lớn giọng nói đến tình nghĩa cha con"

Từ Chí Vũ gần như điên lên, anh ta giơ nắm đấm của mình dấm vào khuôn mặt của ông ta, khiến ông ta tay bị còng mất trọng thể ngã xuống đất.

Trong ký ức của Từ Chí Phi, trong lúc khoảng thời gian hẳn vừa sinh cho đến lúc 5 tuổi, hẳn chưa hề thấy qua mặt cha mình, hẳn cũng có thắc mắc rằng cha mình là đang ở đâu, đổi lại câu trả lời từ mẹ hẳn là cha hẳn đi làm xa không thể quay trở về được.

Cứ như vậy cho đến ngày mẹ hẳn lại mang thai, đứa trẻ không biết tại sao lại ở trong bụng của mẹ, lúc đấy hẳn chỉ biết đó là em trai của mình, và lúc đấy hẳn tên là Bạch Chí Phi, đến lúc em hẳn hai tuổi, mẹ dắt hẳn cùng em trai của mình đi đến một ngôi nhà lớn, một người đàn ông mặc âu phục bước ra, miệng tươi cười đón tiếp ba mẹ con hẳn.

"Em đến rồi"

Đây chính là câu đầu tiên người đàn ông đó nói với mẹ của hẳn.

"Đây có phải là A Phi và A Vũ không"

Và đây chính là câu nói thứ hai ông ta nói với ba mẹ con họ.

Hắn thắc mắc hỏi mẹ mình.

"Mẹ, chú ấy là ai vậy"

Bạch Tương Nhân siết tay nắm chặt váy mình, miệng mỉm cười nói ra bốn chữ " Là cha của con"

Từ đó trong ký ức của hắn chỉ biết rằng người đàn ông họ Từ tên Chí Dũng là cha ruột của hắn, ông ta dạy hắn học bắn súng, dạy hắn kinh doanh, dạy hắn đủ điều rồi thành một cánh tay phải đắc lực cho ông.

Cho đến một ngày định mệnh này, cứ như vậy sự thật lộ diện, người mà hắn tôn kính luôn miệng gọi là cha thế nhưng lại không phải cha mình, lại giết đi người mẹ duy nhất của hắn, là kẻ chủ mưu giết đi người con gái vô tội ấy, và bây giờ ông hại luôn cả người phụ nữ của hắn, nhiều đây thôi nó cứ như là hàng ngàn mũi dao đâm xuyên tim hắn, từng cơn tê liệt ăn mòn tim hắn.

Từ Chí Phi trầm mặt đứng một bên lạng lẽ, Mục Lăng tuyên bố lớn.

"Mọi chứng cứ tội ác của ông gây ra đã được kết sổ, bây giờ ông chỉ chờ ngày ra toà kết án ông"

Chương 33: Giấc mơ về Hạ Nhiên

Hạ Mạch cảm thấy mình đang ở trên một đồi núi, cô dần dần đi về phía trước thì đột nhiên tiếng gọi từ phía sau truyền lên.

"Mạch Mạch"

Hạ Mạch quay đầu lại liền thấy một cô gái với bộ váy trắng tinh khôi, khuôn mặt thanh khiết tươi cười nhìn cô, ánh mắt chứa đựng nhiều tâm sự nhìn cô.

Hạ Mạch mỉm cười rục rĩ hô to.

"Hạ Nhiên mau lại đây với em, chúng ta mau trở về thôi cha mẹ đang đợi"

"Được em đợi chị một lát nhé"

"Chị định làm gì sao"

Hạ Nhiên chỉ mỉm cười nhìn cô, đem ra một cánh hoa bỉ ngạn đi đến đưa trước mặt cô.

"Đây là bỉ ngạn mà sao chị lại hái nó"

"Nhìn nó rất đẹp phải không"

"Đúng là đẹp thiệt nhưng tại sao chị lại thích nó chứ"

"Vì nó tượng trưng cho cõi âm, là nơi dành cho chị"

"Nhiên Nhiên chị đang nói cái gì vậy đừng làm em sợ mà"

Hạ Nhiên chỉ mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp khiến người khác phải say đắm.

"Người yêu của chị đã từng tặng chị hoa này"

"Người yêu sao"

"Đó là một người đàn ông, rất xấu tính, thô lỗ với chị, nhưng anh ấy luôn tôn trọng chị, và chị cũng rất yêu anh ấy"

"Tại sao một người đàn ông thô lỗ như vậy chị lại yêu chứ"

"Vì anh rất tốt, nhưng anh ấy không yêu chị"

"Tại sao chứ, anh ta sao lại đối xử với chị như vậy"

"Vì.... vì anh ấy yêu em"

Hạ Mạch cho là chuyện đùa yêu cô, cô còn không biết người đàn ông đó là ai thì sao yêu cô được.

"Nhiên Nhiên chị đùa cái gì thế"

Lúc này cánh hoa bị ngạn trên tay Hạ Nhiên đột nhiên biến thành con dao đâm vào ngực của Hạ Nhiên, máu trên ngực cô tuôn đầm màu đỏ trên chiếc váy trắng.

Hạ Mạch hoảng sợ la lên.

"Không Hạ Nhiên, tại sao tại sao, xảy ra chuyện gì chứ"

Hình ảnh Hạ Nhiên liền biến mất, Hạ Mạch xoay lưng liền thấy ngôi mộ của chị mình. Cô khóc lớn nói.

"Nhiên Nhiên, sao chị lại bỏ em, mau tỉnh lại, chị không được chết mau tỉnh lại"

Phía xa lại có tiếng một người đàn ông gọi tên cô, người đàn ông đó rất quen, nhưng anh ta cứ luôn miệng gọi cô là " Mạch Mạch, mau tỉnh lại.... Mạch Mạch"

"Không không chị đừng bỏ em khôngggg"

Lúc này Hạ Mạch mở mắt ra, dần dần bị ánh sáng làm cho chói mắt, khiến cô nhắm mắt lại, cảm nhận được có người đang ôm mình, vết thương phía dưới eo có một chút hơi đau.

Cô kịp ý thức mở mắt ra xem, hoá ra người ôm cô là hấn, khuôn mặt hấn ân cần yêu thương nhìn cô, vuốt ve khuôn mặt cô và luôn miệng nói " Không sao, có anh ở đây"

Hạ Mạch không biết nói gì đành im lặng, hấn cũng không muốn cô vừa tỉnh lại phải nói chuyện liền đỡ cô nằm xuống, còn mình ngồi bên cạnh nắm lấy bàn tay của cô, tay còn lại vuốt trán cô.

"Con đâu rồi hả anh"

"A Vũ đi rước thằng bé rồi, một lát sẽ đến"

Hạ Mạch chạm nhẹ vào vết thương, cũng không còn đau nhiều nữa.

"Lúc này đã gặp ác mộng gì"

Nghe hấn hỏi, cô bất giác hơi run, giấc mơ đối với cô y như là thật, mỗi một chi tiết đều in hấn vào tâm trí cô.

"Còn giấu anh sao, trông lúc mơ em luôn miệng gọi" Nhiên Nhiên chỉ dừng bỏ em" "

"Vậy sao"

"Mẹ, mẹ ơi Quân nhi đến rồi nè"

Cuộc đối thoại của hấn và cô được cắt ngang bởi giọng nói còn non trẻ ở ngoài cửa, Quân Nhi mặc bộ đồ học sinh tiểu học, đeo trên vai cặp sách chạy nhanh đến bên cạnh cô, khuôn mặt vui vẻ hài hoà nhìn cô.

"Quân nhi của mẹ đi học về rồi sao"

"Dạ, mẹ ơi Quân nhi nhớ mẹ lắm"

Từ Chí Phi đỡ cơ thể cô dựa vào thành giường rồi bế Quân nhi ngồi bên cạnh cô.

"Anh hai"

Hấn ngược nhìn Từ Chí Vũ, để lại hai mẹ con cô cùng ôn lại tình mẫu tử, còn hấn cùng A Vũ đi ra ngoài trò chuyện một chút.

"Anh hai, bên băng Lão Hồ bị bắt hết rồi"

"Còn ông ta sao rồi"

"Ừm cha... đã đưa vào ngục rồi"

Nói đến Từ Chí Dũng cả hai anh em hẳn hiện một chút buồn.

Trở về phòng Hạ Mạch, cả hai mẹ con cô đùa giỡn cười rộn rã trong căn phòng, hẳn đi lại phía giường, cứ như người vô hình, xem ra hai mẹ con cô là muốn cố ý không để ý đến hẳn.

"Hôm nay cô có cho bài vở về nhà không"

Không khí đang vui vẻ, thì hẳn lại cắt ngang bầu không khí, người bạn nhỏ liền không vui xụ mặt xuống.

"Một lát đi theo chú út đi về làm bài, cho mẹ nghỉ ngơi"

Cậu bé cũng chỉ dạ cho qua, nhưng khuôn mặt vẫn hiện lên nét buồn rầu.

Khi A Vũ đưa cậu nhỏ về nhà, hẳn cũng đi ra ngoài mua gì đó cho cô ăn.

Một tô cháo thịt băm còn nóng được chế ra tô, hẳn múc một muống thổi phì phò rồi đưa đến miệng cô.

"Nào há miệng"

Hạ Mạch câu có nhìn hẳn, ánh mắt khó hiểu đêm chiều.

"Em tự ăn được, tay chân vẫn còn lành mạnh mà"

"Thì sao chứ, anh vẫn muốn tự mình đúc cho vợ anh ăn"

"Vợ? Em thành vợ anh từ hồi nào"

Từ Chí Phi tối mặt lại.

"Chúng ta chưa được pháp luật công nhận thì làm sao em trở thành vợ anh được"

Khi nghe cô nói, khuôn mày hấn nói dẫn ra được một chút rồi lại bật cười thành tiếng.

"Được, tiểu yêu tinh nhà em, đợi em khoẻ anh liền đưa em đi đăng ký kết hôn"

"Đáng ra cái này anh phải tự hiểu... đưa cháo đây em ăn"

Hạ Mạch định nói rồi thôi, cầm ngay tô cháo trên tay hấn ăn thật nhanh, vì là cháo nên chỉ bỏ vào miệng rồi nuốt nên rất nhanh, xong rồi Từ Chí Phi cầm lấy khăn giấy để trên bàn, lau miệng cô rồi lau tay cô sạch sẽ, gót một ly nước cho cô uống.

Hấn ngồi xuống giường bệnh kế cô, kề sát mặt mình vào mặt cô, một tay ôm eo cô tiến nhẹ gần lại mình, cẩn thận đụng vào vết thương của cô, một tay còn lại của hấn nâng đỡ gáy cô, cuối xuống môi cô hôn lấy.

Hấn chậm chậm mút lấy môi cô, từng tế bào trên môi cô như bị tê liệt, đến khi chiếc lưỡi của hấn tách mở hàm răng cô ra cô khẽ rên một tiếng, hương vị bạc hà lan toả khắp miệng, cả hai hôn nhau được một lúc đến khi cô khó thở hấn mới buông cô ra, trán hấn kề sát trán cô, từng hơi thở nam tính bao lấy khắp cả khuôn mặt Hạ Mạch.

Từ Chí Phi thở thốn thển nói ra. " Mạch Mạch, em có biết anh lo cho em lắm không"

"Phi.."

"Nhờ như em có mệnh hệ gì, cha con anh phải làm sao"

"..."

" Anh thật sự rất yêu em"

Từ Chí phi ôm cô vào trong lòng, tay vuốt ve trên đỉnh đầu cô.

"Em biết không, chị em là một cô gái rất tốt, một người đàn ông như anh không xứng với cô ấy, anh không muốn vấy bẩn sự trong trắng của cô ấy, anh vẫn luôn âm thầm cầu chúc cho cô ấy sẽ gặp được một người đàn ông thật sự yêu cô ấy, nhưng...."

Hạ Mạch lúc này trong lòng hấn đã ứa nước mắt. Từ Chí Phi vỗ về lưng cô, hấn biết là cô thật sự muốn biết mọi chuyện, thà hấn nói ra sẽ làm cho cô có chút buồn nhưng hấn không muốn cô cứ suốt ngày để trong lòng khó chịu.

Từ Chi Phi tiếp tục nói " Năm xưa chính là chị em đã mạo hiểm ghi âm lại cuộc đối thoại của lão Hồ và Từ Chí Dũng, ngay lúc chị em đang cố chạy trốn thì đã gặp Đại Chung, đã cầu xin cậu ta đưa cô ấy về nhà trọ, cứ tưởng như thoát được một kiếp nạn nhưng không, ông trời vẫn là không muốn cho con người thứ gì cả, đàn em của Lão Hồ liền tìm đến, và bắt cô ấy đi"

Tiếng nấc nghẹn của Hạ Mạch phát lên, cô bấu chặt éo hấn khóc trong lòng hấn, Từ Chí Phi đau lòng không biết có nên nói cho cô nghe tiếp không.

"Phi, anh mau nói tiếp đi"

Hắn chần chừ một lát rồi nói tiếp.

"Là thằng cầu A Lý đã gọi điện cho anh, lúc anh đến.... thật xin lỗi, là anh đến trễ nên khiến chị em một nhát dao mà đâm chết"

Lúc này nước mắt của Hạ Mạch đã thấm đẫm ướt áo của hắn, tại sao chị cô lại khổ sở đến như vậy.

"Vào năm năm trước lúc em bỏ đi, anh đã từng đến nơi cô chú sáu ở, và đã phát hiện ra lá thư của chị em để lại, trong đó Hạ Nhiên có nhấn mạnh câu phải giữ thật kỹ gấu bông, theo như cảm nhận của anh, thì anh đã tìm con gấu đó, vô tình anh phát hiện ra một cây bút ghi âm mà Hạ Nhiên đã để lại"

"...."

Từ Chí Phi im lặng một chút rồi khẽ hôn chán cô, lau đi nước mắt trên má cô, sau đó tiếp tục nói.

"Nhưng anh lại không ngờ rằng, anh và A Vũ bị một đòn chí mạng đánh tới, anh như thằng ngốc luôn ở bên cạnh ông ta, kính nể ông ta, không ngờ mọi chuyện lại như một xô nước nóng tạt thẳng vào mặt anh"

Nói đến đây, vẻ mặt của hiện lên nỗi khốn khổ, gục mặt vào vai cô.

Đến lúc này Hạ Mạch lại ôm chặt hắn an ủi, hai con người cùng bị thương ở bên nhau, cuộc sống thật trớ trêu, tim Hạ Mạch như rỉ máu, người đàn ông này, có mạnh mẽ che chở cho cô đến đâu thì cũng có lúc như một đứa trẻ quẩn lầy cô mà yếu đuối.

Hạ Mạch đã không còn cảm thấy ông trời bất công với mình nữa vì những sự mất mát của cô đã được bù đắp thật nhiều rồi, cô thầm

cảm ơn ông trời đã cho cô một người đàn ông như Từ Chí Phi còn có một cậu con trai thật ngoan ngoãn.

Chương 34: Kể về Từ Chí Vũ

Nằm lại bệnh viện cũng đã được một tháng, vết thương đã hồi phục hẳn, hẳn đưa cô về nhà, không khí trong xe bỗng nhiên im ắng lạ thường. Không khí có hơi ngọt ngào, hơi khó chịu, cô nằm trong lòng ngực hẳn cất lời.

"Đúng rồi, làm sao lúc em bị bắt cóc anh lại tìm được em"

Từ Chí Phi lờm xuống cô một cái, cầm tay cô lên để trước mặt cô rồi nói.

"Định vị GPS"

Hạ Mạch há mồm kinh hãi, cô còn đang thắc mắc làm thế nào anh biết cô ở căn nhà tối đó, vậy mà cô thật ngốc không nghĩ đến.

"Hay thật, em còn không nghĩ đến"

Từ Chí Phi khẽ cười nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Hạ Mạch cô nhớ lại khoảng thời gian bị bắt cóc đó, quả thật khiếp sợ, nhớ lại cô bỗng khẽ rùng mình một cái, chợt nhớ đến một chi tiết trước cây súng của A Lý, hẳn vẫn cứng rắn không sợ sệt mà bảo vệ cô, điều này lại khiến tim cô thật ấm áp.

"Còn nữa, ngay lúc nguy hiểm như vậy, súng cũng kề sát người anh mà sao anh không một chút lo lắng vậy"

"Ngốc như em chắc chắn là sẽ không nghĩ đến anh có áo chống đạn rồi"

"À đúng rồi, em quên mất bên cạnh anh còn có Mục Lăng"

Từ Chí Phi thờ dài một cái, lấy tay dây dây thái dương, tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

"Phi"

"Hữm"

"Chí Phi"

"Hữm"

"Từ Chí Phi"

"Làm sao vậy"

"Anh nói xem, có phải em già rồi nên bị đãng trí rồi không"

"Nói cái gì vậy hả, ngốc quá, những lúc nguy kịch như vậy, có ai mà để ý những chuyện này đâu"

Hạ Mạch cười cười, tỏ vẻ đồng ý

"Em nghe người ta nói, sinh con xong sẽ hay bị mất trí nhớ, nếu như vậy em sẽ không sinh con nữa"

Từ Chí Phi cau mày cuối xuống nhìn cô, hẳn không hài lòng với câu nói vừa rồi của cô. Hạ Mạch biết là hẳn đang kích động, vội bổ sung thêm.

"Em sợ trí nhớ em sẽ không được tốt sẽ quên mất anh"

"Nói lung tung gì vậy, em là người phụ nữ của anh, mỗi lúc đều ở bên cạnh nhau làm sao quên anh được chứ, em đừng nghĩ tiêu cực nữa"

Hạ Mạch liền im lặng, ngồi thẳng dậy, xích người vào sát vô xe, ánh mắt buồn tủi nhìn về xa xăm.

"Bảo bối, giận anh sao"

Hạ Mạch vô thức liếc hẳn một cái rồi trở về trạng thái ban nãy, hẳn cười thốt ra hai từ trẻ con.

Chiếc Bentley rồ cuộc cũng lăn bánh tới nhà, trong nhà cậu nhỏ Quân nhi liền chạy nhanh đến ôm chầm lấy mẹ mình, cô vui vẻ bế hẳn cậu lên.

"Quân nhi ở nhà có ngoan không"

"Dạ có ạ, Quân nhi rất nghe lời chú út"

"Ng ngoan lắm"

Cô cười vui vẻ hôn lên chóp mũi của cậu, khiến cậu nhột mà cười khanh khách.

Nói đến Từ Chí Vũ, anh ngày ngày mặt dày đến nhà Tiểu Duệ, cầu mong xin cô cho hẳn có được trách nhiệm với mẹ con cô.

Nói về Từ Chí Vũ, khoảng một năm về trước, trong một cơn mê say rượu, anh thưởng thức mỹ vị trên người một cô gái, cô gái luôn miệng cầu xin anh dừng lại, tiếng nấc nghẹn làm tim anh xao xuyến.

Lúc sáng tỉnh dậy, anh cứ cho rằng mình chỉ là lên giường với một cô gái làm ở hộp đêm, thế nhưng đây không phải là hộp đêm mà là một ngôi nhà nhỏ. Nhìn kỹ người bên cạnh anh nhận ra ngay là cô gái chơi dương cầm ở hộp đêm của anh.

Cứ nghĩ rằng, khi cô tỉnh dậy sẽ cho anh một cái tát rồi rửa một câu "Khốn kiếp đây là lần đầu tiên của tôi, anh phải chịu trách nhiệm"

Nhưng không Tiểu Duệ không hề tức giận, mà bình tĩnh ngồi dậy lượm đồ từ dưới đất lên mặt lại. Anh ngó người ra, đây là xảy ra chuyện gì.

"Anh.... thay đồ xong rồi thì khoá cửa, đem chìa khoá gửi cô hàng xóm giúp tôi, tôi phải đi làm đây, đã trễ giờ rồi"

Nói rồi cô liền quay lưng đi ra cửa, một tích tắt đã mất bóng dáng cô.

Từ Chí Vũ, ngồi ngẩn người trên giường, anh còn chưa định hình được thì may mắn đã có tiếng chuông điện thoại kéo anh trở về.

Trước khi đi, anh đã để lại cho cô một ít tiền.

Sau khi Tiểu Duệ quay trở về, thấy có một xấp tiền để ở trên giường, cô cầm lấy đi đến hộp đêm tìm anh, khi đi còn không quên nhìn vết đỏ trên chiếc giường.

Ở hộp đêm tiếng nhạc phát ra rất ồn ào, làm ở đây dương nhiên cô đã quen dần đi, cũng không lạ gì khi cô hiểu rõ ông chủ mình ngồi ở đâu uống cái gì.

Ở trên bàn trong góc tường trái, Từ Chí Phi cùng Từ Chí Vũ cùng nhau cụng ly rượu rồi uống, Tiểu Duệ đi thẳng đến bàn anh, đặt xấp tiền xuống hiên ngang nói với giọng điệu khinh bỉ.

"Tiền của anh đánh rơi ở nhà tôi"

Một câu ngắn gọn rồi bước đi, Từ Chí Phi bên cạnh thích thú, dựa lưng vào ghế xem trò vui, Từ Chí Vũ nhanh chóng đứng dậy đuổi theo cô, đuổi ra bên trong ngõ mới bắt kịp cô lại.

"Đây là tiền bồi thường cho cô, cô chê sao, chế ít tiền?"

Tiểu Duệ sầm mặt tức giận, giơ tay đánh một cái tát vào bên má của anh

"Đồ tồi, anh nghĩ rằng những phụ nữ trên thế gian đều dùng lần đầu tiên của mình để đổi lấy tiền sao?"

Từ Chí Vũ nở nụ cười mê người anh đáp trả.

"Chẳng phải sao, tiếc thật trước giờ tôi chưa từng gặp qua người phụ nữ như cô nói"

"Cũng chưa chắc người phụ nữ anh gặp là họ tự nguyện, sao anh không nghĩ đến hoàn cảnh đưa đẩy họ vào đó. Còn với tôi, đêm hôm đó chỉ là sự cố xảy ra, anh tình tôi nguyện cứ như vậy xảy ra tình một đêm, tôi không cần tiền dơ bẩn của anh, và cũng không mong chúng ta có thể dây dưa, tôi sẽ xin nghỉ ở đây, mong rằng sẽ không gặp lại, tạm biệt"

Nói một mạch cô bỏ đi, Từ Chí Vũ bây giờ cứng đờ như cây cơ, vừa lúc Từ Chí Phi đi đến, hắn đã nghe hết toàn bộ câu chuyện, liền đi đến trước mặt em trai mình tỏ vẻ xem thường.

"Đừng nên đau lòng quá"

"Anh... lúc anh lấy đi lần đầu tiên của chị dâu, phản ứng của chị ấy như thế nào"

"Ừmmm.... " Từ Chí Phi hậm hừ một lúc nhớ lại cái đêm đó, anh vô ý bật cười.

"Tức giận, muốn đem anh lên bàn thớt băm ra từng mảnh"

Từ Chí Vũ buồn buồn tiếp tục hỏi.

"Vậy lúc đó anh làm sao"

"Uy hiếp, thích cô ấy liền trực tiếp đem cô ấy ở bên cạnh"

"Anh... cái này là giam cầm người ta đó"

Từ Chí Phi cảm thấy bị nhột liếc xéo liếc dọc anh một cái.

"Thế chú làm dùng cách của chú có được cô ấy cho anh xem"

"Giờ thì em đã hiểu tại sao chị dâu lại bỏ đi"

Từ Chí Phi tức giận đá một cái vào chân Từ Chí Vũ, anh ta đau đến la lên một cái, vẻ mặt căm giận nhìn hấn.

Ngày hôm sau, anh trực tiếp chứng tỏ cho Từ Chí Phi thấy cách để cưa đổ một cô gái của mình cho hấn xem. Sáng sớm anh đến một tiệm hoa, liền mua một bó hoa hồng 999 cây đỏ rực, đi đến nhà cô.

Bấm chuông đã nhiều lần nhưng vẫn không thấy cô ra mở cửa, bà hàng xóm cảm thấy ồn ào liền ra xem.

"Này cậu kia, cậu tìm ai"

"Cháu muốn tìm Tiểu Duệ"

"Đừng tìm nữa, con bé vừa chuyển đi rồi"

Như một gáo nước lạnh tạt vào mặt anh, bần thần anh hỏi lại.

"Chuyển đi, lúc nào vậy"

"Ngày hôm qua, ôi trời, không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì với con bé, mà nó cứ khóc suốt, vừa khóc vừa dọn đồ thật đáng thương, không biết là ai đã làm gì con bé"

Từ Chí Vũ cả kinh. " Khóc, khóc sao?" Anh như không tin vào tai mình, ngày hôm qua là cô còn hùng hổ tức giận mà đánh anh, về nhà thì lại khóc âm ỉ, khoan đã sao đột nhiên anh cảm thấy xót như thế.

"Ây da, con bé từ xưa đến nay ngoan hiền lễ phép, vui vẻ hoạt bát như thế, mà ai nở lòng nào chọc ghẹo gì khiến con bé khóc dữ dội, những thứ đó sao không chết quách cho rồi"

Từ Chí Vũ á khẩu, bà ta là đang mắng anh sao? Không thêm để ý đến bà hàng xóm, anh ôm bó hoa quay trở về nhà, Từ Chí Phi ngồi ở ghế sofa thấy anh ôm hoa đi vào liền hớn hờ cười ha hả.

"Chú em, xem ra cách mà anh đây dùng để giam cầm người phụ nữ mình còn có hiệu quả hơn là một bó hoa hồng, haha"

Từ Chí Vũ tức giận dậm chân đi lên lầu, với tay ném đi bó hoa vào thùng rác.

Nhiều tháng sau, Từ Chí Vũ lại gặp được cô, với bộ dạng sắp sinh, biết mình sắp được làm cha, anh thật mừng đến rơi cả nước mắt.

Thế nhưng Tiểu Duệ lại cự tuyệt, bảo rằng, bản thân cô sẽ tự nuôi
đứa bé, không cần anh phải có trách nhiệm, thế nên anh vẫn mặt dày
van xin cô cho anh một cơ hội.

Chương 35: Đại kết cục

Hạ Mạch rồi cũng có dịp đến thăm Tiểu Duệ, nỗi nhớ nhung tình bạn chị em tha thiết nổi trên người bọn họ, vừa gặp nhau đã ôm nhau thăm thiết

Đã lâu không gặp hai người trông giống mấy bà thím mà ngồi tụ lại để nói xấu người khác, kể hết mọi chuyện cho đối phương nghe không ngừng nghỉ.

"Mạch Mạch, sau khi em rời đi, ông chủ như phát điên, luôn luôn tìm kiếm em, kiếm không được lại một mình uống rượu, trong bang ông chủ còn có lúc vô cớ đánh đàn em"

"Kinh khủng vậy sao"

Tiểu Duệ gật đầu, tỏ ý thương cảm cho ông chủ mình vô cùng.

"Lúc không có em, anh ấy có từng trêu ghẹo hoa nguyệt không vậy"

Tiểu Duệ liền lắc đầu " Không có đâu chỉ đảm bảo với em, ông chủ thủ thân chỉ chờ mình em, trước khi gặp em cũng vậy, và sau khi em đi ông chủ cũng không đụng một ai, chị tận mắt thấy có rất nhiều cô gái muốn trèo cao kết quả trả một cái giá quá đắt"

Nghe đến đây Hạ Mạch liền thích thú, không ngờ người đàn ông của cô lại tuyệt vời như vậy.

"Đúng rồi, chị tính sao chuyện của mình"

Hạ Mạch hỏi cô nhưng ánh mắt lại nhìn lên đứa trẻ nằm ở bên cạnh, Tiểu Duệ nhìn qua một cái rồi buồn rầu nói.

"Chị cũng không biết như thế nào nữa, anh ấy thường xuyên đến đây chăm sóc mẹ con chị"

"Tốt như vậy, chị còn lo sợ điều gì mà không cho anh ta một cơ hội"

Tiểu Duệ cười cười lắc đầu " Không Mạch Mạch, anh ấy chỉ là muốn chịu trách nhiệm với đứa bé, chị không muốn một cuộc sống hôn nhân không có tình yêu"

"Vậy chị có yêu anh ấy không"

Tiểu Duệ cảm thấy giật mình, cô không biết rằng cô có yêu anh hay không, chỉ biết rằng mình không ghét anh, và có đôi lúc quan tâm đến anh. Có lẽ vào cái đêm đó cô đã động lòng, nếu không tại sao cô lại khóc vì đau lòng như vậy.

"Chị....."

Hạ Mạch nắm lấy cánh tay của cô, hơi ấm truyền đến bàn tay của cô, an ủi.

"Chị, nếu như không ghét anh ta, vậy chị nên cho chị và cả anh ta một cơ hội đến với nhau, dù sao hai người cũng đã có với nhau một đứa trẻ rồi, không lẽ chị muốn sau này, đứa trẻ lớn lên không có cha? Em nghe A Phi nhà em nói, anh ta thật sự thích chị, từ lúc chị biến mất, anh ta cũng rơi vào tình trạng bi thương thất tình"

Sau khi Hạ Mạch quay trở về thì Từ Chí Vũ lại đến, như mọi khi anh chòm tới ẵm đứa trẻ lên, miệng cười đùa với đứa trẻ, đọc thoại một mình bằng những câu như " bảo bố, có nhớ ba không" "con trai của

ba thật giỏi".....

Cứ như vậy cho đến khi đưa trẻ ngủ trên nôi, còn hấn thì nằm bên cạnh trên ghế sofa.

Lúc này Tiểu Duệ, nhớ đến lời nói của Hạ Mịch, có lẽ cô nên cho cả hai một cơ hội ở bên nhau, cô không ghét anh thậm chí có thể cô đã thích anh mất rồi, nhưng cô lại không phát hiện ra. Đi vào phòng lấy cái chăn thật ấm đắp cho anh, rồi ngồi xuống ngắm khuôn mặt của anh lúc ngủ.

Khuôn mặt này so với ông chủ của cô rất giống nhau, cả hai đều có nhan sắc 9 10 của nhau, bất giác cô đưa tay sờ vào má của anh, rồi bị anh bắt lại.

"Em đã chấp nhận anh rồi sao"

"Tôi..... tôi nghĩ kỹ rồi, chúng ta có phải nên cho đối phương một cơ hội hay không"

Từ Chí Vũ mừng rỡ như được cho vàng, hấn ngồi thẳng dậy nhìn cô.

"Thật chứ, em nói thật chứ"

Tiểu Duệ nhẹ gật đầu ngầm đồng ý.

"Cảm ơn em, Duệ Duệ anh thật sự rất thích em, anh muốn mình quang minh chính đại theo đuổi em, chứ không chịu trách nhiệm vì đứa nhỏ, Duệ Duệ, em có đồng ý làm bạn gái anh không"

Tiểu Duệ lúc này đỏ hết cả mặt, cô vui vẻ gật đồng ý, anh hào hứng mà đem cô ôm chặt trao cô một nụ hôn say đắm.

Một tháng sau, A Phi cùng A Vũ đi đến phiên toà xét xử, Từ Chí Dũng vì chứa chấp thuốc phiện lâu năm cùng tội danh mưu sát vợ mình, nên đã kết án tử hình, còn về Lão Hồ ông ta được kết tội kết giao cùng Từ Chí Dũng tàng trữ thuốc phiện, án tử tù của ông là tù trung thân.

Về mặt A Phi và A Vũ có chút thoáng buồn, dù sao đã từng gọi tiếng cha nhiều năm, lại còn cru mang nuôi dưỡng mẹ con hẳn, hẳn thật sự rất đau buồn, nhưng pháp luật đã quyết thì không thể thay đổi. Về sau hai ông trùm khét tiếng đã bị phá giải đã để lại một tin tức chấn động trong lòng người dân.

Còn về phía anh em A Phi và A Vũ, họ vẫn đứng trên con đường xã hội đen, oanh liệt oai phong hơn xưa, kinh doanh hợp pháp, lại giúp đỡ người dân khá nhiều, nên họ được người dân yêu mến rất nhiều.

Về phía Đại Chung, anh vẫn ở bên Nhật chăm lo sự nghiệp của mình, anh cũng tỏ vẻ rất thương cảm cho sự ra đi của Từ Chí Dũng.

Còn về Mục Lăng, anh chàng tạm thời thôi việc, bay qua Luân Đôn chăm sóc cho cô bạn gái người Anh của mình, mỗi người một nơi, họ vẫn giữ liên lạc cho nhau, và sự tình bạn đoàn kết của mình.

- Hoàn -

Chương 36: Ngoại truyện 1 : Cầu Hôn- Đăng Ký Kết Hôn- Hôn Lễ

Hạ Mạch được Từ Chí Phi đưa cả gia đình cùng gia đình nhỏ A Vũ đi đón tiệc tết niên, cùng nhau đứng dưới đài truyền hình Chiết Giang, cả hàng người hô to đếm ngược 3 2 1.

Khoảnh khắc số 1 được nói ra cùng lúc trên bầu trời nổ đầy pháo hoa, cậu nhỏ Từ Chí Quân đã được cha mình đổi họ, hô hét la lên, thích thú của một đứa trẻ khi thấy pháo hoa.

Lúc này Từ Chí Phi khoát vai cô sát vào người mình, hấn nói nhỏ vào tai cô rồi thổi khí.

"Lấy anh nhé"

Hạ Mạch quay đầu sang nhìn hấn, bắt gặp nụ cười ôn nhu hấn dành cho cô, cô bối rối không biết phải nên làm như thế nào thì hấn lại lập lại.

"Mạch Mạch, lấy anh nhé"

Hạ Mạch lúc này bủn rủn cơ thể, nhịp tim cô đang đập mạnh rối loạn, chưa kịp ứng xử thì đột nhiên hấn quỳ một chân gối xuống đem ra một chiếc hộp hình vuông, màu đỏ, bên trong là một chiếc nhẫn vàng trắng óng ánh, hột xoàn, tất cả mọi người xung quanh đều tản ra, bây giờ trung tâm đối với họ không còn là pháo hoa đang nổ trên trời mà chính là cô và hấn.

Tất cả những tiếng hò hét, vỗ tay đều hô to " Đồng ý đi, đồng ý đi...."

Cô ngượng đỏ cả mặt, Từ Chí Quân một bên phụ họa. " Mẹ, mẹ đồng ý đi, bắt cha quỳ như vậy sẽ đau chân lắm"

"Tiểu quý nhà con" nói rồi cô nhìn hắn, nước mắt đã lấm tẩm trên khuôn má trắng hồng của cô.

"Em đồng ý"

Từ Chí Phi đeo chiếc nhẫn cho cô, tươi cười nhìn cô rồi kéo vào lòng mình hôn cô.

Trước mặt bao nhiêu người đang thềm ngưỡng mộ ganh tỵ với cô, cầu mong chúc phúc cô và hắn được trăm năm hạnh phúc.

Sáng hôm sau, Từ Chí Phi lôi cô dậy và đem theo rất nhiều như chứng minh thư sổ hộ khẩu, đến khi đưa cô đến cục dân chính cô mới á khẩu.

Hạ Mạch cầm tờ giấy cứng màu đỏ, viết tên cô cùng tên hắn, còn có hình hai người đều mặc sơ mi trắng chụp lên rất đẹp, còn có sự đóng dấu của cục dân chính xác định cả hai đã là vợ chồng hợp pháp.

Từ Chí Phi buồn cười đứng bên cạnh nhìn cô. Khẽ sát tai cô thì thầm.

"Anh giao tấm thân ngọc ngà này cho em đấy, lão bà"

Hạ Mạch ghen đỏ mặt đấm yêu hắn một cái.

Cầu hôn rồi, đăng ký kết hôn rồi thì cũng phải có một cái hôn lễ chứ,

Hạ Mạch vì không muốn cầu kỳ, nên bảo hẳn tổ chức một buổi lễ nhỏ, không xa hoa, mời tất cả những anh em trong bang xã đoàn, cùng những người hợp tác làm ăn đến chung vui. Cả ngày trời cũng xong một buổi lễ.

Chương 37: Ngoại truyện 2 : Động phòng hoa chúc

Hạ Mạch đã đi đến phòng ngủ nghỉ ngơi, trên chiếc giường to lớn, lại bày lên những nhánh hoa oải hương màu tím thành một trái tim to lớn.

Đây là thứ mà Tiểu Duệ nghĩ ra cho nó lãng mạn, đối với cô ở cùng với hắn, lúc nào cũng là lãng mạn.

Hạ Mạch cởi bỏ trang phục cô dâu, bộ sa rê này mặc vào khiến người cô nóng chết đi được, tranh thủ lúc rảnh cô nhanh chóng vào tắm. Khi cả cơ thể như được trút bỏ đi cô mới an phận leo lên giường nằm ngủ.

Đang trong cơn mê man, cô cảm thấy một vật gì đó đè lên người mình, khiến người cô trở nên nặng thiết nặng.

"Áa, lão công anh mau xuống đi, em mệt lắm, em muốn ngủ"

"Ngoan, giúp anh, anh bị bọn họ chúc uống đến mệt rồi"

"Anh đã say như vậy thì hãy mau nghỉ ngơi đi"

"Không, đừng bắt anh nhịn, anh chịu không nổi"

Từ Chí Phi, cởi bỏ chiếc áo vest mình ra, nới lỏng cavart, rồi cuối xuống hôn cô, nụ hôn triền miên say đắm, hắn nhẹ nhàng mút môi cô, bàn tay không an phận mò vào áo xoa nắn cặp núm hoa.

Hạ Mạch bỗng rên nhẹ một tiếng, choàng tay lên cổ hắn, cuồn nhiệt đáp trả, mút lại đôi môi của hắn, nhẹ nhàng cắn môi, tiếp theo đưa lưỡi mình vào cùng nhau trêu đùa lưỡi hắn.

"Phi, anh mang bao đi"

"Được, được, em cởi đồ đi"

Từ Chí Phi đứng dậy mò trong tủ lấy ra một cái bịch hình vuông, màu tím, có hình một quả nho và để hiệu "DUREX", hắn nhẹ nhàng dùng răng xé ra, sau đó lén lút nhìn cô một, lại lấy một con dao rọc giấy, rọc đi ngay phần đầu bao. Nhưng không quên lén lút nhìn cô, sau khi thấy cô không phát hiện ra, liền đeo vào dương vật của mình.

Hắn lại một lần nữa đè lên người cô, hôn lưỡi cô cuồn nhiệt, bàn tay mơn trớn xoa cặp ngực, nụ hôn kéo dài đi xuống cổ, sau đó trước xuống phía ngực, lúc này hắn mút ngực cô hiện ra rất nhiều dấu hôn trên người cô, Hạ Mạch khẽ rên lên, cô hốt hoảng khi nụ hôn hắn dần dần đi xuống phía bụng cô rồi đùi cô, tiếp đó..... "khụ" hoa nguyệt cô, Hạ Mạch lắc đầu van xin hắn đừng làm. Nhưng lại khiến cho hắn thêm kích thích, cuối xuống liếm hoa nguyệt cô.

(đôi lời tác giả: * đồ mờ hôi* đọc giả có biết bây giờ là 4:00 giờ sáng ko? *khụ* cũng may là tác giả đã trên 18+, truyện tránh xa các trẻ em dưới 18+ nha kakak)

Hạ Mạch nhưn người, rên rĩ càng lớn " Ừm Ừm, đừng"

Khiến tinh thần của Từ Chí Phi càng xúc động, càng thêm cuồn nhiệt.

"Em yêu, em có cảm thấy thế nào là tốt đẹp chưa"

"Cầm thú, ưm.... ưm..."

Từ Chí Phi khẽ cười một tiếng, tiếp tục công việc, lúc này Hạ Mịch ưỡn người rên một tiếng, cả cơ thể liền co giật, cô cảm thấy cách này thật bản nhưng nhưng..... cô cảm thấy thật kích thích.

"Em yêu, xem em thích đến nhường nào"

"Từ Chí Phi, anh cầm miệng"

"Vợ à, anh là đem những thứ tốt đẹp đến cho em"

"Anh cút xéo, ưmm"

"Haha"

Từ Chí Phi liền cầm tay cô choàng lên cổ mình, dương vật nam tính liền đâm sâu vào hoa nguyệt, khiến Hạ Mịch đột ngột bị đau hét lên.
" Áa, nhẹ thôi..."

Lời còn chưa nói hết, nơi đó cứ bị dương vật anh dùng tiết tấu thật nhanh ra vào khiến lời nói bị nuốt trọn vào họng và thay vào đó là những tiếng rên rĩ sung sướng.

"Ưm ưm"

Tiếng rên còn chưa hết lớn lại bị anh chặn họng bằng chiếc lưỡi, cơ thể lắc lư theo nhịp điệu, chân cô quấn chặt eo hắn.

Hắn khẽ phì phào bên tai cô. " I Love You"

"Ưm ưm"

"I Hate You, um"

(Đôi lời tác giả: * Phụt* moá:))) trả lại Phi ca lạnh lùng cho t, ông này là ai vô sỉ như vậy t ko quen... phi ca lạnh lùng của mị đâu huhu)

Tiết tấu bỗng dừng lại, hắn xoay người cô chỉnh tư thế, bắt cô, nằm úp xuống, bò theo kiểu đi của động vật, rồi tiếp tục đâm vào mánh liệt.

Gần hai tiếng trôi qua, hắn lại trút hết những thứ ấm nóng trong người mình vào người cô, khiến cô mệt mỏi nằm sấp xuống, rồi dần dần thiếp đi.

Còn hắn, cũng đã quá mệt mỏi, chẳng qua là bị bọn họ chuốc rượu, trong người có cồn, nếu không khà khà hắn sẽ đè cô ra dằm và cả dâm.

Nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, hơi ấm bao vây lấy nhau, hắn hôn lên trán cô nhẹ nhàng nói " Cô bé của anh, Anh Yêu Em"

Chương 38: Món quà sinh nhật lần thứ 37 của Từ Chí Phi

Ngày hôm nay là sinh nhật lần thứ 37 của Từ Chí Phi, sáng sớm trong nhà vệ sinh, Hạ Mạch hét ầm ỉ vang cả nhà, hấn còn đang không một mảnh vải che thân nằm trong chăn êm ấm, bị tiếng hét của cô mà làm cho tỉnh giấc, vội vợ lấy cái quần dài thể thao dưới đất đêm qua đã mặc trông vào rồi chạy nhanh đến chỗ cô.

Thấy cô đang tự vò tóc rối trước gương, hấn đi lại vỗ về cương chiều, dùng tay chải lại đầu tóc.

"Làm sao vậy, mới sáng sớm đã bực tức chuyện gì"

Cô nghiêng răng căm giận nhìn hấn.

"Vô sỉ" rửa rồi đem một cây que trong tay mình ném vào người hấn, rồi bước đi ra ngoài đóng cửa một cái rầm.

Hấn khó hiểu nhìn cô đi mất, quay xuống đất nhìn cây que nằm dưới sàn lạnh giá, hấn khom người nhặt lên, trong đầu hấn khó hiểu nhìn hai gạch đỏ trên cây, lấy điện thoại của mình chụp lại gửi vào một cái group "Tình Bằng Hữu Không Sợ Vợ" (:)) trên webchat để hỏi

Từ Chí Vũ thấy tấm hình hiện lên với dòng tin nhắn: đây là thứ gì mà vợ tôi lại nổi điên thế

Anh liền gửi một icon heo cười lăn cười bò đáp trả lời hấn: Em sắp có thêm một đứa cháu

Đại Chung đang hộp ở bên Nhật Bản, liền thấy tin nhắn điện thoại run, mở ra xem, thấy tấm hình anh đi ra đứng một góc trong phòng hộp trả lời: Này, cậu đàn à, chị dâu đang bị sốt, cơ mà tôi không thấy nhiệt độ vậy * icon móc mũi, liếc*

(Tác giả: 1 thanh niên FA cho hay:)))

Đến lượt Mục Lăng lúc này anh mới trả lời: *icon vỗ tay* *icon nham hiểm* *icon đưa trẻ* *một nhãn dán một người phụ nữ cầm cây chổi rượt một người đàn ông*

Lúc này Từ Chí Phi mới hiểu hoá ra là que thử thai, hấn thềm cười trong lòng, nhớ lại cái đêm động phong hoa trúc, hấn đã cố dùng kế để cô mang thai thế nhưng thất bại cô đã uống thuốc, lần này hấn rút kinh nghiệm, chiêu cũ, nhưng lần này hấn đã thay đổi thuốc tránh thai của cô thành thuốc an thai, thế là thuận tiện trúng thưởng. Không ngờ món quà sinh nhật năm nay thật là "Lớn".

Hấn vui vẻ cầm chặt que thử thai đi lên thư phòng kiểm cô, thấy cô anh liền đi đến bế cô lên hôn.

"Thật hả em"

"Đi khám là biết thật hay giả"

"Tuyệt thật"

"Tuyệt cái đầu anh, anh thích thì tự một mình mà sinh"

"Anh sẽ sinh, à anh làm sao mà sinh được, vợ à, anh muốn có con gái"

Hạ Mạch nhìn hấn, thấy hấn tha thiết muốn có con gái, cô cũng vui vẻ

mang thai.

Quá trình mang thai tính khí cô thay đổi hẳn, mỗi lúc càng hung dữ, đôi khi giận hẳn vô cớ, còn cấu gắt, hiểu vấn đề tâm lý những người phụ nữ mang thai hẳn chịu thiệt thòi hết.

Càng ngày hẳn càng cứng chiều cô, đến cả Từ Chí Quân cảm thấy mình bị ra rìa, cậu chủ nhỏ 7 tuổi ra dáng ông cụ non, từng chút một sờ vào cái bụng hơi to của mẹ mình thì thầm

"Em gái à, mau mau ra chơi với anh hai"

Em gái liền hiểu ý thần giao cách cảm, liền đập bụng mẹ một cái, khiến cho cô cau mày.

Khi cô nói thêm ăn thứ này, hẳn liền lập tức tự thân đi mua, khi cô nói muốn đi đâu đó, liền lái xe đưa cô đi, trong hội " Tình Bằng Hữu Không Sợ Vợ" hẳn là thê nô số một trong đó.

Từ Chí Vũ cùng Duệ Duệ sau hai năm ở bên nhau cũng đi đến hôn nhân, Mục Lăng cũng đã được làm cha sống an nhàn bên Luân Đôn, chỉ còn có Đại Chung, vẫn cô độc chưa gặp được ai.

Ngày Hạ Mạch lâm bồn, hẳn đi theo bác sĩ vào trong hộ sinh cô, những cơn đau đón Hạ Mạch rặng rặng ra, vẻ mặt thống khổ khiến hẳn đau xót, giá gì người nằm trên bàn mổ là hẳn, hẳn sẽ chịu đau cho cô.

"Cố lên vợ"

Chỉ biết nắm tay cô động viên, thật sự hẳn cũng xót cho cô lắm, Hạ Mạch tím tóc hẳn dồn hết sức nắm chặt, cơn đau trên da đầu làm sao có thể đau như sinh con, người ta thường nói, sinh đẻ như chết

đi sống lại.

"Tên bìm bộp nhà anh, hại tôi đau hết đi, aaaaa"

"Tại anh, tại anh, đều tại anh hại em như vậy, bảo bối em cố thêm chút nữa"

Vừa mắng vừa chửi như thế nào hấn cũng mặc cho cô mắng. Sau một thời gian vật vã với tử thần cô cũng hạ sinh một đứa bé da vẻ hồng hào đỏ chói.

"Oe oe" đây là tiếng khóc đầu tiên của đứa trẻ, Từ Chí Phi mừng rỡ nhìn đứa trẻ một cái, rồi quay trở về Hạ Mạch, nắm chặt lấy tay cô, lau đi mồ hôi lấm tấm trên mặt cô, ghé xuống hôn lên trán cô một cái.

" Em làm tốt lắm"

Mơ màng nghe câu nói của anh, cô cũng dần dần kiệt sức mà ngất đi.

Bác sĩ đưa Hạ Mạch về phòng hồi sức, còn đứa trẻ thì đưa qua phòng sơ sinh dưỡng khí, hấn bước ra với vẻ mặt đờ đẫn, bên ngoài cửa A Vũ cùng Duệ Duệ nhìn thấy hấn bước ra cơ thể cũng nhẹ nhõm.

"Anh là anh sinh em bé sao, sao cái đầu tóc anh rối thế"

Hấn liếc nhìn Từ Chí Vũ một cái, đá chân anh, A Vũ bị đau mà tái mặt

"Anh ác quá"

"Ờ"

Hai năm sau em gái Từ Mạch Duẫn bập bẹ tiếng nói baba, hấn đang đọc báo cuối đầu nhìn xuống con gái bé bỏng mình cầm cục kẹo.

Hấn vui vẻ đón lấy. "Cho ba sao"

Từ Mạch Duẫn, cười hì hà gật đầu dang tay hô bế bế.

Hấn cưng chiều bế lên, mẹ của em gái đã đi đón anh trai yêu quý của bé về, vào cửa cả hai mẹ con cùng nhau tranh luận.

"Quân nhi, tại sao lại ức hiếp bạn"

Cậu nhỏ Quân nhi sa sầm mặt mạnh dạng chối bỏ

"Con nào có, là bạn ấy không thèm để ý đến con"

"Người ta là con gái, con không nên làm như vậy"

"Mẹ...."

"Có chuyện gì sao"

Từ Chí Phi bế Từ Mạch Duẫn đi ra.

"Anh xem, là con trai anh cưỡng hôn cô bé cùng lớp"

"Quân nhi sao con hơn cha rồi"

Hạ Mạch liếc nhìn hấn một cái, cái gì hơn cha, thằng bé xưa giờ luôn ngoan ngoan, chỉ có hấn luôn dạy hư thằng bé, hể mà rảnh là dẫn đi đến sông bãi, lại còn đưa ra bến cảng, dạy cầm súng. Hạ Mạch kiếp

trước cô có phải mắc nợ anh không.

Cảm thấy bà xã mình hết sức căng thẳng, hấn liền nghiêm mặt nhìn con trai.

"Lần sau không cho phép cãi lời mẹ, mẹ nói phải nghe có biết chưa, nếu không đừng mong ba cho đi tập súng"

"Ba...."

Cậu nhỏ Từ Chí Quân cuối mặt nhận lỗi với mẹ, đi qua cậu bé Từ Mạch Dẫn, ôm hôn cô bé.

"Ca ca, hôn nữa, hôn nữa"

"Bảo bối, chúng ta đi về phòng đi, ở đây không ai thương anh hết"

Từ Chí Quân giận dỗi bé Từ Mạch Dẫn đi lên phòng, Hạ Mạch cũng chịu thua.

- End -

-

(đôi lời tác giả: đây là bộ ngôn lần đầu tiên tác giả viết, có thể sai lỗi chính tả, và có thể ngôn từ chưa có lành mạch cho lắm, nên mong độc giả có thể bỏ qua cho tác giả, hứa với độc giả sẽ lắng nghe nhiều ý kiến và rút kinh nghiệm cho những bộ tiếp theo, và bây giờ cũng đi đến hồi kết rồi thật sự rất vui, bộ truyện này, không phải lúc nào rảnh mình cũng viết, mình chỉ viết nó vào lúc giữa đêm, không hiểu sao khoảng từ 00 giờ mình lại có cảm hứng mà viết đến 5-6g sáng, còn có công việc đi làm hằng ngày nữa, ôi thật sự mình đã đặt hết tâm huyết vào bộ truyện này, mình chúc tất cả các độc giả đọc truyện vui

vẻ nhé, và bỏ qua những sai sót của mình, hẹn gặp lại các bạn vào một bộ tiếp theo)